

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН ЛОНДОНСКИ МОСТОВЕ

Част 10 от „Алекс Крос“

Превод от английски: Стамен Стойчев, Диана Кутева, 2006

chitanka.info

На Лари Кирибаум поднасям десетата си творба с главен герой Алекс Крос. Нито една от тях нямаше да бъде написана без твоето ангажиране, твоите мъдри съвети и твоето приятелство.

ПРОЛОГ
КАКВА ПРИЯТНА ИЗНЕНАДА:
НЕВЕСТУЛКАТА СЕ ЗАВЪРНА

1.

Полковник Джефри Шейфър обичаше новия си живот в Салвадор — третия по големина град в Бразилия, а според някои — и най-интригуващия. Тук наистина животът бе един безкраен празник.

Беше наел една луксозна вила с шест спални, от която се откриваше великолепен изглед към Гуарахуба Бийч. Сега прекарваше дните си там в блажена леност, отпивайки от кайпириня^[1] или от леденостудената бира *Brahmas*. Е, понякога ставаше от шезлонга, за да се пораздвижи с някоя и друга игра на тенис в клуба. А нощем полковник Шейфър — по-известен с прозвището си Невестулката — се връщаше към старите си занимания, преследвайки плячките си из мрачните, тесни и ветровите улички на Стария град. Психопатът вече бе изгубил броя на убийствата си в Бразилия, а в Салвадор за тях на никого не му пукаше, нито пък той ги броеше. В нито един вестник не се появи някакъв репортаж за изчезването на младите проститутки. Нямаше нито ред. Може би бе истина това, което се разправяше за местните жители: когато не се веселяха, репетираха за следващия купон.

Малко след два през нощта Шейфър се върна във вилата си с една млада и красива уличница. За себе си тя му бе споменала само, че се нарича Мария. С дивно красиво лице и зашеметяващо съблазнително бронзовокафяво тяло, необичайно развито за едно толкова младо момиче. Мария му бе признала, че е едва на тринадесет.

Невестулката си откъсна голям банан от едно от дърветата в двора. По това време на годината можеше да избира сред кокосовите орехи, гуавата, мангото и пинята или захарната ябълка. И докато държеше свежия плод, той си помисли, че в Салвадор винаги се намира нещо узряло, очакващо някой да го откъсне. Тук бе истински рай. *Или е ад, а пък аз съм дяволът*, помисли си Шейфър и се подсмихна, безкрайно доволен от себе си.

— Това е за теб, Мария — рече той, докато ѝ подаваше банана.
— Ще ни свърши добра работа.

Момичето се усмихна разбиращо, а Невестулката се вгледа в очите ѝ — какви съвършени кафяви очи. *И всичко това е мое: очите, устните, гърдите и.*

В следващия миг обаче вниманието му бе привлечено от една дребна майmunка, от онези, с каквито бе пълно в Бразилия. Местните жители ги наричаха „мико“. Животинчето се опитваше да се промъкне във вилата през полуотворения прозорец.

— Махай се оттам, копеле крадливо! — изкрещя той. — Хуан! Изгони тази дребна маймуна!

Тогава храстите пред прозореца внезапно се размърдаха и трима мъже скочиха върху него. *Полицията!* — бе първата му мисъл. — *Сигурно са американци. Алекс Крос?*

Ченгетата едва не го смазаха с телата си, със силните си ръце. Цапардосаха го с бейзболна бухалка. Или може би с парче от водопроводна тръба. Във всеки случай с нещо доста тежко, което се стовари с все сила по тила му и той мигом рухна в безсъзнание на тревата.

— Заловихме го. Пипнахме Невестулката още от първия опит. При това съвсем не ни затрудни — обади се единият от нападателите. — Внесете го вътре.

После се извърна към красивото момиче, което бе смъртно изплашено. И с пълно право.

— Добра работа свърши, Мария. Ти ни доведе до него. — Сетне заповяда на един от хората си: — Очисти я.

Самотен изстрел разтресе тишината в предния двор на вилата. Но в Салвадор никой нищо не разбра, пък и от такива драми не се интересуваха.

[1] Традиционна бразилска напитка: лимон, захар и качака (вид местен ликьор). — Б.пр. ↑

2.

Невестулката искаше само да умре. Висеше с главата надолу от тавана на собствената си спалня. И тъй като цялото помещение бе в огледала, сега можеше да вижда едновременно няколко свои отражения.

Приличаше на самата смърт. Чисто гол, целият пребит и кървящ. Ръцете му бяха здраво завързани на гърба, глезените — солидно стегнати с общ възел, който притискаше вените му. Кръвта нахлуваше в главата му.

До него висеше младото момиче. Мария беше мъртва от няколко часа, а може би от цял ден, ако се съдеше по ужасната смрад, разнасяща се от трупа ѝ. Кафявите ѝ очи вече бяха напълно безжизнени, но сякаш продължаваха да се взират в него.

Водачът на бандата похитители бе един брадат тип, който непрекъснато стискаше черна топка в едната си ръка. Той приклепна, за да се наведе до нивото на лицето на жертвата и заговори тихо, почти шепнешком:

— Знаеш ли какво правехме с някой затворник, когато още бях на служба? Настанявахме го на стола до масата, но кротко, даже любезно, а после с гвоздей му приковавахме шибания език към плота. Това е вярно, драга моя Невестулке, абсолютно вярно! А знаеш ли какво следваше? Просто му изтръгнахме космите... От ноздрите, от гърдите, от корема, от половите органи — което е доста досадно, нали? О, боли ли? — подигравателно изохка той, докато скубеше косми от голото тяло на Шейфър. Сетне продължи невъзмутимо: — А сега ще ти покажа още едно, много по-ужасно мъчение. Поне според мен. По-лошо от онова, което ти би причинил на горката Мария. Сграбчваш жертвата с две ръце и започваш буйно да я тръскаш, докато изпадне в конвулсии. Буквално ти разтърсва мозъка, най-чувствителния от всичките органи. Все едно главата ти се отделя от тялото. А то цялото изгаря в ужасна треска. Никак не преувеличавам, можеш да ми вярваш. Ето, нека да ти покажа какво имах предвид.

Ужасното, невъобразимо силно раздрусване — при което Джефри Шейфър висеше с главата надолу — продължи почти цял час. Най-последно прерязаха въжето.

— Кой си ти? И какво искаш от мен? — изкрещя Невестулката. Водачът на похитителите само сви рамене.

— Ти си кораво копеле, но никога не забравяй, че все пак *те намерих*. И ако ми потрябваш, винаги ще те намирам, където и да се криеш. Ясно ли ти е?

Джефри Шейфър вече едва виждаше, но му се стори, че отнякъде познава гласа на мъчителя си. Само прошепна едва чуто:

— Какво... искаш? Моля те...

Лицето на брадатия се доближи към неговото. Като че ли понечи да му се усмихне.

— Имам работа за теб, най-невероятната от всичко, с което някога си се захващал. Повярвай ми, роден си за нея.

— Но ти... Кой си ти? — отново прошепна Невестулката с обезобразените си, кървящи устни. Това бе въпросът, който си бе задавал стотици пъти по време на мъчението.

— Аз съм Вълка — отвърна брадатият. — Може би си чувал за мен.

ПЪРВА ЧАСТ НЕМИСЛИМОТО

3.

В един слънчев следобед, когато единият от тях щеше да умре съвсем неочаквано и нелепо, Франсис и Дъги Пузловски простираха чаршафите и калъфките на възглавниците, както и дрехите на децата, да съхнат на силното обедно слънце.

Внезапно войници от американската армия започнаха да нахлуват в техния парк от каравани, наричан Лазурния пейзаж, разположен в Сънрайс Вали в щата Невада. Много, много войници се зададоха по прашния път, край който тези хора обитаваха очуканите каравани. Внушителният конвой от военни джипове и камиони рязко спря и от возилата заизскачаха мъжете в униформи. Тук-там сред тях се срещаха и жени, също униформени. Всичките до един бяха въоръжени до зъби, явно идваха с някаква важна мисия.

— За бога, какво става тук? — изуми се Дъги.

Понастоящем той беше останал само на пенсията си като инвалид от мината „Корта“ в Уелс и още не се бе приспособил напълно към тази житейска промяна. Осъзнаваше, че не се справя никак добре — почти винаги беше потиснат, вечно кисел и в лошо настроение. Държеше се раздразнително и сприхаво с бедната Франсис и децата.

Дъги забеляза, че изскачащите от камионите войници бяха навлекли бойните си униформи — кожени боти, камуфлажни панталони, маслинозелени тениски. С една дума — цялото облекло и снаряжение, сякаш бяха някъде в Ирак, а не в някакво затънтено място в Невада. Носеха автоматичните винтовки М-16 и се завтекоха към най-близките каравани с насочени напред дула, готови за стрелба. Някои от войниците изглеждаха доста изплашени.

Пустинният вятър духаше доста силно, така че гласовете им отекнаха по цялата дължина на въздетата с прането на семейство Пузловски. Франсис и Дъги съвсем ясно чува виковете им: „Ще евакуираме градчето! Това е аварийна ситуация. Всички моментално да напуснат домовете си! Веднага! Всички! До един!“

Франсис успя да запази присъствие на духа и това ѝ позволи да обърне внимание на факта, че войниците непрекъснато повтаряха един

и същи призив, сякаш бяха на някакво бойно учение. Но техните изопнати, решителни и напълно сериозни физиономии подсказваха съвсем недвусмислено, че в никакъв случай няма да приемат неподчинение. Семейство Пузловски имаха около триста странни съседи — някои от тях наистина доста странни, — само че сега всички проявиха здрав разум и вече бяха започнали да напускат караваните си. Не преставаха да мърморят и да се оплакват, но явно бяха решени да постъпят така, както им бе наредено.

Към Франсис се затърча Дела Шор, с която я делеше само една ограда.

— Какво става, скъпа? Защо се проявиха всичките тези войници тук? Боже всемогъщи, можеш ли да повярваш на очите си! Сигурно са дошли чак от Нелис или Фелън или пък отнякъде другаде. Много съм изплашена, Франсис. И теб ли те е страх, скъпа?

Когато заговори на Дела, щипката за простирано падна от устата на Франсис и се изгуби в тревата.

— Казаха само, че ще ни евакуират. Ще вляза вътре, за да изведа момичетата.

Франсис се затича към своята каравана и въпреки своите стотина килограма в този миг би могла да остави далеч зад себе си немалко почитатели на бягането за здраве.

— Медисън, Брет, хайде и двете веднага навън! Нищо страшно няма да ви се случи, просто трябва да излезете за малко. Дори ще бъде забавно, като на кино. Хайде, размърдайте се, де!

Момичетата, едното на две, а другото — на четири години, се проявиха от тясната спалня, където гледаха *Роли Поли Оли* по канала на Уолт Дисни. По-голямата, Медисън, опърничавя както винаги, изкрещя своето обичайно възражение:

— Но защо да го правим? Не искам пък! Много сме заети, мамче.

Франсис грабна мобилния си телефон от бюфета в кухненския бокс, но тогава се случи нещо странно: опита се да се свърже с полицията, обаче не чу нищо, освен пукота от статичното електричество. Досега никога не й се бе случвало да не й отговори отсреща някой раздразнен глас. Какво се е случило, да не би да има ядрено нападение?

— По дяволите! — изруга тя срещу бръмчащия си телефон, след като едва не се разрева. — *Какво става тук, по дяволите?*

— Ти изрече лоша дума! — изписка Брет, но след това се засмя. Харесваха ѝ лошите думи. Пък и тъкмо нейната майка бе сторила този грях, а на нея ѝ допаднаше, когато възрастните правеха грешки. Също като децата.

— Грабнете Съмъркин и Оинк — викна Франсис на момичетата, които за нищо на света не биха напуснали дома без двете си любими кукли, дори и над града да беше надвиснала чума. Франсис се помоли мислено да не се окаже именно това, но кой можеше да знае? Защо армията на САЩ се бе втурнала към този забравен от бога пуцинак и размахваше страховитите си оръжия под носа на хората?

Като в просъница успя да чуе подплашените викове на съседите, вече скупчени отвън, които повтаряха на глас същите мисли, които бушуваха в главата ѝ:

— Ама... какво става тук?

— Кой ви каза, че трябвало да напуснем?

— Обяснете ни поне защо?

— Само през трупа ми, войнико! Чуваш ли ме, а?

Последният вик беше на Дъги, нейния Дъги! Сега пък тъкмо *той* ли реши да им се изрепчи?

— Дъги, върни се в къщата! — кресна Франсис. — Помогни ми за момичетата, имам нужда тук от теб.

Навън проехтя автоматичен изстрел — оглушителен, като ненадейна гръмотевица.

Франсис се втурна към вратата, където бе само преди миг, и видя как двама войници се бяха надвесили над проснатото в прахоляка тяло на Дъги.

О, боже, Дъги не помръдва! — помисли ужасено тя. — *О, боже мой!* Войниците го бяха застреляли като бясно псе. И то за нищо! Франсис започна цялата да се тресе, а в следващия миг повърна.

— О, мамо! — разкрещяха се момичетата. — Цялата кухня оплеска!

После внезапно един войник с пъпки на брадата изрита външната врата и изкрещя в лицето ѝ:

— Махайте се от тази съборетина! Веднага! Иначе и вие ще умрете. Всичките!

И насочи дулото право в гърдите на Франсис: — Не се шегувам, госпожо, истината ви казвам. Ей сега ще ви гръмна — така, както ви

говоря!

4.

Тази операция или мисия се свеждаше до изтриването на цял един американски град от лицето на земята. И то посред бял ден.

Беше някаква шантава, съвсем налудничавата военна наказателна експедиция, пред която щеше да бледнее дори ранната версия на „Пробуждането на мъртъвците“^[1]. Сънрайс Вали в щата Невада: население от 315 храбреци, дръзнали да живеят насред пустинята. Кой би могъл да повярва, че скоро броят на населението щеше да се равнява на нула! Но, по дяволите, нали всичко щеше да свърши само за три минути...

Никой от мъжете на борда на малкия самолет не знаеше *защо* именно този град бе набелязан за унищожаване, както и нищо повече за странната им мисия, с изключение на това, че им се плащаше адски добре. При това им раздадоха парите предварително. Мамка му, та никой от тях не знаеше дори имената на останалите от екипа! Казаха им само, че за тази мисия получават индивидуални задачи — като парчета от пъзел.

Майкъл Коста от Лос Анджелис беше единственият на борда експерт по мунициите, затова точно той бе инструктиран да приготви „нестандартен модел бомба, заредена със самолетно гориво, която наистина да се отличава с поразителна огнева мощ“.

Окей, за него нямаше нищо по-лесно от това!

Работният му модел бе BLU-96. На военен жаргон по-често го наричаха „Безмилостната косачка“, с което се добиваше съвсем нагледна представа за крайния резултат. Коста много добре знаеше, че тази бомба първоначално е била предназначена за прочистване на минни полета, а също и на джунгли и гори при осигуряване на зони за кацане на десантни части. Но сетне някакъв самонадеян фукльо, с наистина болен мозък, си бе въобразил, че „Безмилостната косачка“ ще може да затрива хората също тъй лесно, както помиташе дървета и канари.

И така Майкъл се бе озовал на борда на този остарял и доста поочукан товарен самолет, летящ над планинския масив Тускарора към

Сънрайс Вали в щата Невада, който вече се приближаваше до точка М (мишената).

С новите си приятели той бе сглобил бомбата направо в самолета. Дори им бяха осигурили диаграма, показваща как точно да стане това, сякаш бяха сбирщина от малоумници. „Наръчник за начинаещи: Как да сглобяваме бомби с авиационно гориво“.

Коста много добре знаеше, че истинската BLU-96 представляваше строго контролирано секретно оръжие и бе сравнително трудно да се сдобиеш с нея. За нещастие на всички, които живееха, любеха се, хранеха се, спяха или клечаха в клозетите в Сънрайс Вали, „Безмилостната косачка“ можеше да бъде изработвана в домашни условия от лесни за снабдяване съставки. Коста беше купил един внушителен резервоар, пълен с хиляда галона авиационно гориво, после добави към него високооктанов бензин и разпръсквател, а накрая дойде ред на пръчките динамит, служещи като детонатори. Приспособи една механична спирачка и пусково устройство, като за целта използва части от уредите на парашутистите за измерване на височината, на която се намираха над земята. Общо взето фасулска работа.

Накрая нареди на спътниците си на борда:

— Ще летите над мишената и ще хвърлите бомбата през люка в товарния отсек. После побягвате така, сякаш са ви подпалили гащите, право напред към океана! Повярвайте ми, „Безмилостната косачка“ няма да остави долу нищо, освен опожарена земя. Сънрайс Вали ще се превърне в един обгорял белег в пустинята. Дори спомен няма да остане от него. Само почакайте.

[1] Американски филм от 1978 г., с римейк през 2004 г., със зловещ сюжет: мъртвите излизат от пренаселения ад, а живите масово гинат от чума. — Б.пр. ↑

5.

— Лесно ще стане, джентълмени. И никой няма да пострада. Не и този път.

Макар и отдалечен на повече от хиляда и триста километра, Вълка следеше на живо всичко, което ставаше там, в пустинята. Какъв трясък! На терена в Сънрайс Вали техниците бяха монтирали четири камери, които сега предаваха сигнали до четирите монитора в къщата от предградието Бел Еър на Лос Анджелис, където Вълка бе отседнал. Но само за кратко.

Той следеше внимателно реакциите на жителите, ескортирани сега от военните към очакващите ги камиони. Разделителната способност на кадрите беше превъзходна и селището от каравани се виждаше като на длан. Наблюдателите можеха да различат дори емблемите по ръкавите на войниците:

72-о гвардейско поделение — Невада — Въоръжени сили на Съединените американски щати

Внезапно Вълка се развика оглушително:

— Глупак, смотан боклук! Не прави това! — От гняв едрата му десница започна да стиска яростно черната топка — навик, който се проявяваше само когато беше разтревожен или гневен.

Един от живеещите в пустинята мъже вдигна пушката си и я насочи към войника, изпречил се пред стъпалата на караваната му. Невероятно глупава грешка, която като нищо можеше да му коства живота!

— Глупак такъв! — изрева Вълка в екрана на монитора.

Само миг по-късно мъжът с пушката бе мъртъв, заровил лице в праха, стелец се в пустинята. Поне една полза имаше от този трагичен инцидент — това улесни значително усилията на войниците да натикат останалите обитатели на Сънрайс Вали във военните камиони.

Трябваше да се направи първо това, помисли си Вълка. Само че бяха го пропуснали и ето ти проблем.

Сетне една от ръчно преносимите камери се фокусира върху малкия товарен самолет, който приближи селището и закръжи над него. Гледката бе внушителна. Преносимата камера очевидно се намираше върху някой от товарните военни камиони, които напредваха бързо, за да се озоват извън обхвата на експлозията. Издаваше я потрепването на образа заради друсането.

Картината от тази камера бе черно-бяла, но това ѝ придаваше още по-завладяващо зловец оттенък. *Защо ли черно-бялото винаги ни се струва много по-реалистично?*, помисли си Вълка.

В този миг камерата се фокусира върху самолета, планиращ над градчето.

— Ангелите на смъртта — прошепна той. — Възхитителна сцена. Достойна за такъв талантлив режисьор като мен.

Двама мъже от екипажа изтикаха резервоара с авиационното гориво и високооктановия бензин през люка в товарния отсек. После самолетът направи рязък завой наляво, двигателите му изреваха и пилотът издигна машината нагоре тъй бързо, както само той умееше. Това беше задачата му, неговото *парче от пъзела*. И се справи много добре.

— Отърва кожата — изкоментира отново Вълка пред екрана.

Сега камерата бе превключена на широкоъгълен обхват, за да улови в кадър бомбата, която сякаш съвсем бавно се поклащаше над градчето. Зашеметяващи кадри... Страховити като сцени от ада, дори и за Вълка.

Приблизително на тридесетина метра от земята бомбата избухна.

— Ега ти шибаната бомба! — изкрещя Вълка. Изтръгна се неволно от устата му, макар че обикновено не реагираше толкова емоционално.

И докато я следеше с блеснал поглед и затаен дъх, неспособен да отвърне очи от монитора, „Безмилостната косачка“ буквално изравни всичко със земята в радиус от петстотин метра от мястото на падането. Наистина притежаваше способността да унищожава всичко пред себе си — опустошението бе тотално. Бяха избити от рамките прозорците на сградите, отстоящи чак на двадесет километра от епицентъра на експлозията. Земята и основите на домовете в Елко, Невада, се

разтресоха като от силно земетресение, макар че дотам имаше повече от петдесет километра. Свръхмощната детонация бе чута чак в съседния щат.

Както и на много по-голямо разстояние. Например в Лос Анджелис. Защото тази мизерна мишена — Сънрайс Вали — беше само едно скромно пробно начално изпитание.

— Това беше просто така, за замявка — изрече Вълка. — Само началото на нещо велико. На моя шедьовър. На моята разплата.

6.

Когато всичко това започна, за мое щастие аз бях извън играта. Поради простата причина че тъкмо тогава си бях наумил да се възползвам от шанса за една четиридневна ваканция на Западното крайбрежие. Впрочем първата ми отпуска за тази година. А първата спирка от маршрута ми бе Сиатъл в щата Вашингтон.

Сиатъл е красив, оживен град, където — поне по мое мнение — се уравновесяват чудесно плахото, но тъй мило, старо и дръзкото ново, кибернетичното, на чийто връх ще се настани навярно завинаги, като шапка, всемогъщата корпорация „Майкрософт“^[1]. При други, по-спокойни, обстоятелства сигурно щях да очаквам с нетърпение посещението си в този град.

Моментът обаче беше твърде объркан. Трябваше само да погледна надолу към малкото момченце, стиснало ръката ми, докато пресичахме Уолингфорд — север авеню, за да си припомня защо.

Трябваше само да се вслушвам в гласа на сърцето си.

Момчето бе моят син Алекс и аз го виждах за пръв път от четири месеца насам. Заедно с майка си сега то живееше в Сиатъл, а аз — във Вашингтон, известен на всички като Вашингтон DC, където бях федерален агент. С майката на Алекс бях въввлечен в „приятелски“ спор за попечителството над нашия син. Или поне можехме да наречем така препирните след няколко доста бурни срещи.

— Забавляваше ли се? — попитах сина си, който продължаваше да се навърта около черно-бялата крава, наречена Му, която бе неговата любима играчка още от времето, когато живееше при мен във Вашингтон. Той сега е почти на три, но вече може да говори без запъване дори и по телефона. Господи, обичам това хлапе. Майка му вярва, че е божи дар — толкова интелигентно и творчески ориентирано, а тъй като Кристин е учителка в началните класове, тя вероятно ги разбира тези неща много по-добре от мен.

Къщата на Кристин е в Сиатъл, по-точно в предградиято Уолингфорд, поради което там е доста приятно за разходки. Алекс и аз решихме да не се отдалечаваме много от дома му. Започнахме с играта

в задния двор, край чиято ограда се издигат няколко величествени ели, но въпреки това има много място за игри, да не говорим за чудесната гледка към Каскадните планини.

Направих няколко снимки на момчето, спазвайки точно указанията на баба му. Алекс поиска да ми покаже зеленчуковата градина на майка си, засадена с домати, марули и тикви, която — точно както очаквах — се оказа много добре поддържана. Тревата беше грижливо подстригана. А край стената на къщата, зад която е кухнята, растеше джоджен и розмарин. Щракнах Алекс още няколко пъти сред зеленчуците.

След като обиколихме целия двор, потеглихме към игрището на Уолингфорд и на бърза ръка разиграхме серия от удари като при истинска игра на бейзбол. После се запътихме към зоологическата градина, а накрая си направихме още една дълга разходка, хванати за ръка, покрай Зеленото езеро. Алекс очакваше с нетърпение предстоящия карнавал и не можеше да проумее какво ми пречи да остана за откриването му. Знаех какво ще последва и събрах сили.

— Защо винаги трябва да си тръгваш? — попита ме той, а аз така и не успях да измисля задоволителен отговор. Внезапно в гърдите ме прониза вече добре познатата ужасна болка. „Какво не бих дал, за да бъда с теб, хлапе, през всяка минута от всеки ден в годината“, това ми се искаше да му кажа.

— Просто така трябва, приятелче — измърморих аз. — Но скоро пак ще дойда. Знаеш, че изпълнявам обещанията си.

— Само защото си полицай ли? — продължи синът ми с въпросите. — Затова ли трябва да си тръгваш?

— Да, отчасти и заради това. Просто такава ми е работата. Нали трябва да изкарам пари за видеокасетофон, за пасти и за разни лакомства.

— А защо не си намериш друга работа? — не отстъпваше Алекс.

— Ще обсъдя това — обещах му аз. И не лъжех, наистина го обмислях. Напоследък дори се бях замислил за цялата си полицейска кариера. Дори го бях споделил с моя личен лекар.

Накрая, към два и половина, свърнахме по обратния път към къщата му — реставрирана викторианска постройка, боядисана в тъмносиньо с бели кантове, в отлично състояние. Много е уютна и

просторна, така че — дължен съм да го призная — е чудесно място, за да отраснеш, ако си дете. Както впрочем е в целия Сиатъл.

А от своята стая синът ми разполагаше дори с изглед към Каскадните планини. Какво повече би могло да иска едно дете?

Може би баща, който да бъде около него за постоянно, а не само през няколко месеца?, тъжно си рекох аз.

Кристин ни чакаше на предната веранда и топло ни поздрави. Такава промяна от последната ни среща при адвокатите във Вашингтон. Дали можех да ѝ вярвам? Предполагам, че нямах друг избор.

Алекс и аз най-последно си разменихме последните прощални прегръдки на тротоара. Направих още няколко снимки, за да ги покажа на баба му и на децата.

Тогава синът ми и Кристин изчезнаха вътре, а аз останах отвън, самотен, бавно крачещ към колата, която бях наел на летището, с ръце, напъхани дълбоко в джобовете на панталоните. Чудех се за какво беше всичко това. Моят малък син вече ми липсваше ужасно и се питах дали винаги ще изпитвам такава силна болка, макар да знаех отлично отговора.

[1] Централата на „Майкрософт“ се намира в Сиатъл. — Б.пр. ↑

7.

След посещението ми при Алекс в Сиатъл взех полета на юг към Сан Франциско, за да прекарам известно време в компанията на Джамила Хюз, инспектор към отдел „Убийства“ от местното полицейско управление. Двамата се срещяхме редовно от една година насам. Джам ми липсваше и имах нужда да бъда с нея. Тя умееше да повдига духа ми.

През повечето време от пътуването слушах чудесните вокали на Ерика Бадю, а после и на Келвин Ричардсън. Те също умееха да ме настройват оптимистично. Дори бяха още по-добри.

Щом самолетът се приближи до Сан Франциско, имахме възможността да се насладим на удивително ясната гледка на моста Голдън Гейт и на небостъргачите, извисяващи се в небето. Забелязах познатите ми силуети на Ембаркадеро и Транс Америка, след което престанах да се вирам в очертанията на града. Нямах търпение да видя Джам. Бяхме се сблизили, откакто заедно разследвахме едно убийство. Единственият проблем беше, че живеехме на две различни крайбрежия. Харесвахме градовете и работата си, та все още не бяхме измислили как ще се справим с този проблем.

От друга страна, се чувствахме прекрасно, когато бяхме заедно. Видях искрената радост, изписана върху лицето на Джамила, щом я зърнах край изхода на терминала в международното летище в Сан Франциско. Бе застанала пред Норт Бийч Дели, усмихната, размахваше ръце високо над главата си и подскачаше. Тя винаги излъчваше такава заразителна жизненост.

Усмигнах ѝ се. Почувствах се по-добре, още щом я зърнах, винаги така ми действаше. Днес бе с кожено яке, светлосиня тениска и черни джинси. Вероятно бе тръгнала за летището направо от работата. Ала дори и тъй изглеждаше *чудесно*.

Беше си сложила червило, а също и парфюм, както разбрах малко по-късно, когато я обгърнах с двете си ръце.

— Толкова ми липсваше — прошепнах ѝ аз.

— Тогава ме дръж по-здраво, прегръщай ме, целувай ме — отвърщаше ми тя. Сетне попита: — Как е момчето ти?

— Вече е пораснал, станал е по-умен и по-забавен. Наистина е прекрасно дете. Обичам го това малко хлапе. Той вече ми липсва, Джамила.

— Зная, че ти липсва, бебче. А сега ме прегърни както само ти умееш.

Вдигнах Джам от пода и я завъртях около себе си. Макар да бе висока метър и шестдесет и два и да не бе от най-слабите, с лекота я задържах в прегръдката си. Забелязах, че хората наоколо ни гледаха и повечето от тях се усмихваха. Пък и защо да не се усмихват?

В този момент мъж и жена в черни костюми се приближиха към нас. *Какво означаваше това?*

Жената протегна значката си, за да видя отблизо: ФБР.

О, не. Не! Само това не.

8.

Изпъшках и внимателно се отделих от Джамила, сякаш правехме нещо нередно. Цялата ми радост и вълната от щастие, обливала ме допреди миг, сега се изпариха буквално за секунди. Просто така — изведнъж! Имах нужда от почивка, но явно този път нямаше да я получа.

— Аз съм агент Джейн Матюс, това е агент Джон Томпсън — обясни ми жената и посочи с ръка към един тридесетина годишен блондин, който още не бе приключил с дъвчене на шоколада „Жирардели“. — Никак не ни е приятно точно сега да ви прекъсваме, сър, но сме изпратени да ви посрещнем от самолета. Нали вие сте Алекс Крос? — уточни тя.

— Да, аз съм. А това е инспектор Хюз от полицията на Сан Франциско. Можете да говорите пред нея — уверих ги.

Агент Матюс поклати глава.

— Не, сър. Опасявам се, че не мога.

Джамила ме потупа окуражително по ръката.

— Няма нищо, всичко е наред. — След тези думи тя си тръгна, оставяйки ме с двамата агенти. Стана точно противоположното на това, което желяех — исках те да си тръгнат, и то далеч, много далеч от мен.

— Какво означава всичко това? — попитах агент Матюс. Макар вече да предусещах, че се е случило нещо лошо, което бе обичаен проблем в професията ми.

Директорът на ФБР Бърнс разполага с моето разписание и маршрут за придвижване по всяко време, дори и когато не бях дежурен, което на практика означава, че аз непрекъснато съм дежурен.

— Както ви казах, сър, наредиха ни да ви посрещнем на летището. А после да ви качим на самолет за Невада, където е възникнала аварийна ситуация. Един малък град е бил бомбардиран. Или по-точно: изтрил от картата на земята. Директорът поиска да се явите там преди около час. Опустошението е ужасяващо.

Поклатих глава, обзет от страшно разочарование, измъчван от безсилието си. Докато се приближавах към Джамила, имах чувството, че в гърдите ми е зейнала огромна дупка.

— В Невада е имало бомбардировка, казали са го по новините. Трябва да отида — обясних ѝ аз. — Но ще се върна при теб веднага щом мога. Съжалявам. Нямах представа колко много съжалявам.

Лицето ѝ помръкна.

— Разбирам — промълви тя. — Естествено, трябва да заминеш. Върни се, щом можеш.

Опитах се да я прегърна, но Джамила се отдръпна от мен и само тъжно махна с ръка. После се обърна и излезе навън, без да отрони нито дума. Знаех, че току-що бях изгубил и нея.

9.

Обхождах с очи цялата околност, но ландшафтът долу си оставаше все същият — дотолкова опустошен, че изглеждаше сюрреалистичен. Намирах се на борда на частен самолет, излетял от Сан Франциско до мястото, наречено Уелс, някъде в щата Невада.

По-късно ме прехвърлиха на един от хеликоптерите на ФБР и накрая с него се добрахме до онова, което доскоро се е наричало Сънрайс Вали.

Опитвах се да не мисля за малкия Алекс, нито дори за Джамила, обаче поне засега нищо не се получаваше. Може би щях да успея, ако най-после стигна до бомбардирания град? Когато отново се заема с работата си, в центъра на цялата бъркотия.

Съдейки по това как местните агенти се размотаваха наоколо и сумтяха недоволено, скоро стигнах до извода кое ги правеше толкова нервни и раздразнителни: моята репутация и фактът, че съм изпратен тук чак от Вашингтон. Директорът Бърнс ясно им бе дал да разберат, че аз съм един от най-печените му кадри за справяне с всякакви аварийни ситуации, та дори и нещо повече — в подобни случаи аз съм *неговият* най-надежден експерт. Нямах да докладвам във Вашингтон, но местните агенти не го знаеха. Пък и откъде можеха да се досетят?

Полетът с хеликоптера от Уелс до мястото на бомбардировката ни отне само десет минути. От въздуха можах да огледам зоната на поражението, осеяна с аварийни прожектори, обкръжаващи цялото Сънрайс Вали или поне това, което бе останало от него. А то никак не бе много, защото цялото градче на практика бе пометено. Още се виеше дим, но поне от въздуха никъде не се виждаше огън — може би понеже не бе останало нещо, което да може да гори.

Беше малко след осем вечерта. Какво, по дяволите, се бе случило там долу? И защо някой ще си прави труда да се набърка в такава каша, само и само за да унищожи с един замах някакво си невзрачно селище като Сънрайс Вали?

Информираха ме за станалото, още щом стъпих на земята след кацането на хеликоптера на ФБР. За нещастие не разполагаха с кой

знае каква информация. Към четири часа този следобед местните жители — с изключение на един мъж, застрелян на място — били „евакуирани“ от някаква военна част, която поне привидно принадлежала към националната гвардия на Съединените щати. Хората от градчето били отведени с камиони към една местност на шестдесетина километра оттук. Намирала се по средата на пътя до Елко — най-близкия по-голям град. За тяхното местоположение някой съобщил на щатската полиция в Невада. Но когато оттам изпратили полицейски коли, за да помогнат на изпадналите в беда обитатели на Сънрайс Вали, от военните камиони и джипове вече нямало и следа. Също както и от градчето Сънрайс Вали — буквално изтрито от картата на щата Невада.

Не заварих нищо тук, освен пясък и камъни. Виждах около себе си противопожарни коли, влекачи, а може би и към половин дузина полицейски хеликоптери, към които се присъедини и нашият. Обаче още не се бяхме приземили, когато започнах да надявам противогаса и облеклото за химическа защита.

За бога, какво бе станало тук?

Учение по защита от бойни отровни вещества?

Или истинска война?

Възможно ли беше това в този ден и в този век? Разбира се — беше!

10.

Това бе може би най-плашещата гледка, на която съм бил свидетел, откакто служа като офицер в полицията — пълно опустошеше, при това без никакви видими причини или основания.

Веднага щом се приземихме и изскочих от хеликоптера, бях комплектуван с всички приспособления към противохимическото защитно облекло, включително и противогаз. Гумената маска се оказа чудесна, майсторски изработена, с двойни окуляри за очите и вътрешно монтирана тръба за пиене на освежаващи течности. Чувствах се като герой от някой роман на Филип К. Дик^[1]. Но не за дълго. Веднага щом съзрях, че двама офицери от полицията крачеха наоколо без противогазите си, аз смъкнах и моя.

Скоро след пристигането ми направихме вероятен пробив. Двама алпинисти забелязали някакъв мъж, който снимал експлозията с видеокамера. Имал подозрителен вид и единият от катерачите побързал да го фотографира. Освен това успели да заснемат и няколко сцени от евакуацията на Сънрайс Вали.

Двама от нашите агенти още разпитваха алпинистите. Аз също исках да поговоря с тях веднага след като агентите приключеха. За нещастие местните ченгета първи се добраха до свидетелите и ги задържаха до пристигането на шефа на полицията. А той се забави, защото точно в този ден бил заминал някъде на лов.

Когато най-после се появи в стар и очукан додж „Поларис“, веднага се нахвърлих върху него, без дори да дочакам да излезе от колата:

— Шефе, твоите хора разполагат с важна улика и ние трябва на всяка цена да я получим! — Говорех натъртено, но все пак не смеех да повишавам тон на този мъж със закръглен корем, вероятно прехвърлил шестдесетте. Ала той несъмнено схвана накъде биех. — Разследването вече се поема от федералните служби. Аз представлявам тук както ФБР, така и Агенцията за националната сигурност. Губим ценно време заради твоите хора.

За негова чест той не изчака втора покана и моментално се разкрещя на подчинените си:

— Проклети малоумници, незабавно донесете уликата! Какво, по дяволите, се опитвате да постигнете, какво си мислите? И въобще можете ли да мислите с главите си? Дайте уликата.

Подчинените му дотърчаха при нас и по-високият от тях — който, както научих по-късно, бил зет на местния полицейски началник — ми подаде фотоапарата, конфискуван от алпинистите. Беше „Канон Пауършот“, а аз знаех как се проявяват заснетите с него кадри. Първите снимки не представляваха нищо особено, освен че бяха умело подбрани пейзажи, но без никакви хора — редуващи се с панорами, заснети с широкоъгълен обектив.

Ала после дойде ред на паническата евакуация. Кадрите бяха невероятно драматични.

Тогава най-после видях за пръв път мъжа, който снимаше експлозията.

Беше с гръб към фотоапарата на катерачите. Отначало стоеше изправен, но на следващите няколко кадъра се виждаше приклепнал на едното си коляно, вероятно за да си осигури по-добър ракурс към мястото на взрива.

Не знаех какво бе подтикнало единия от алпинистите да направи тези начални кадри, но инстинктът му за подбор на сцените действително си го биваше. Мистериозният мъж продължаваше да снима с видеокамера изоставения град, после внезапно пренасочи обектива си нагоре към пламъците, избухнали на няколко десетки метра над градчето. Вече не се съмнявах, че той е знаел за атаката, преди тя да се осъществи.

Следващата снимка го показваше, обърнат по посоката, от която го снимаха катерачите. Всъщност той вървеше направо към тях или поне така излизаше от кадъра. Зачудих се дали бе забелязал, че са го фотографирали.

И тогава видях лицето му. Не можех да повярвам на очите си. Отново се взрях в снимката. Да, *познах го!* И как можех да не го позная? Преследвах го от години, понеже беше издирван за повече от десет убийства тук и в Европа. Той беше жесток психопат, един от най-опасните от тази порода, който все още бе на свобода.

Наричаше се Джефри Шейфър, но за мен беше по-известен като Невестулката.

Какво правеше той тук?

[1] Известен американски автор на доста мрачни фантастични романи (1928–1982). — Б.пр. ↑

11.

Следваха още две много по-ясни снимки, очевидно направени, когато Невестулката се е приближавал към фотографа.

Само изражението на лицето му бе достатъчно, за да ти прилошее! Устата ми пресъхна и аз трескаво облизах устните си. *Какво правеше Шейфър тук? Каква връзка имаше той с бомбата, сравнила със земята това малко градче?* Всичко това ми изглеждаше абсолютно налудничаво, като насън, напълно нереално.

Пътищата ми с полковник Джефри Шейфър се пресякоха за пръв път преди три години във Вашингтон, където бе извършил няколко убийства, макар че така и не успяхме да ги докажем. Подвизаваше се като шофьор на такси предимно из Саут ийст, където живеех и аз. Там никак не му бе трудно да издебне поредната си жертва, пък и той много добре знаеше, че полицията във Вашингтон не се престараваше, когато убитите бяха чернокожи бедняци от предградията. Шейфър официално се водеше на работа като полковник от армията към британското посолство. Това, разбира се, му помагаше да изглежда по-представителен. Ала въпреки всичко си оставаше ужасяващо жесток убиец, беше от най-страховитите серийни престъпници, с които съм си имал работа.

Фред Уейд, един от местните агенти, се приближи към мен, щом се върнах при хеликоптера, с който бях пристигнал. Още разглеждах съсредоточено снимките, когато Уейд ми заяви, че би искал да знае какво става тук. Не можех да го упреквам — и аз исках същото.

— Мъжът, заснел експлозията с видеокамера, се казва Джефри Шейфър — осведомих Уейд. — Познавам го. Той извърши няколко убийства във Вашингтон, когато работех в отдел „Убийства“. Последното, което чух за него, бе, че е заминал за Лондон. Там убил жена си на един пазар, при това пред очите на децата си. После изчезнал. Но ето че сега може би се завръща на сцената! Нямам представа защо, но главата ме заболява само като си го помисля.

Извадих мобилния си телефон и позвъних във Вашингтон. И докато описвах какво бях открил тук, набързо прегледах последните

снимки на полковник Шейфър. На една от тях той бе показан как се намества зад волана на един червен форд „Бронко“.

На следващия кадър се виждаше задницата на форда, докато потегляше. *Господи*, забелязваше се дори табелата с регистрационния номер на автомобила!

Това бе най-странното от всичко: Невестулката бе допуснал непростима грешка, а доколкото го познавах, никога не грешеше.

Значи може би изобщо не е било грешка.

Може би беше част от някакъв план.

12.

Вълка още бе в Лос Анджелис, но рапортите от пустинята Невада най-редовно пристигаха до него. Идването на полицията в околностите на Сънрайс Вали, после хеликоптерите, въоръжените сили на САЩ... А накрая и ФБР.

Неговият стар приятел Алекс Крос също се появи там. *Браво, какъв образцов войник!*

Разбира се, никой нищо не проумяваше от цялата тази дяволска работа.

Нито пък разполагаха с някаква смислена, обоснована хипотеза за това, което се бе случило в пустинята.

Пък и как биха могли, след като всичко бе един огромен хаос. Нищо не плашеше хората повече от онова, което не разбираха.

В момента Вълка използваше един местен боклук от Лос Анджелис, който се наричаше Федя Абрамцов, а също и жена му Лиза. Федя искаше да се издигне до велик гангстер от мафията, обаче в същото време — ако можеше някак си да се уреди — да води и живот като кинозвезда от Бевърли Хилс. Именно там се намираще къщата на Федя и Лиза, в която сега се помещаваше Вълка, макар че той всъщност я имаше за своя къща — та нали *техните* пари бяха *неговите* пари. Ако не бе той, те нямаше да бъдат нищо повече от дребни неудачници с големи амбиции.

Федя и Лиза си нямаха представа, че той е в къщата им. До днес си отдъхваха на тяхното място в Аспен и най-после решиха да се върнат в Лос Анджелис след десет тази вечер.

Каква бе изненадата им, когато свариха във всекидневната, удобно разположил се на дивана, един солидно изглеждащ мъж. Просто стоеше там. Толкова мирно, толкова кротко. Единственото движение, което си позволяваше, бе да стиска ритмично една гумена топка в дясната си длан.

Никога досега не го бяха виждали.

— Кой, по дяволите, си ти? — кресна Лиза още от прага. — И какво правиш тук?

Вълка разпери широко ръце.

— Аз съм този, който ви осигури цялото това чудесно гнездо. А вие с какво ми се отблагодарявате в замяна? С подобно неуважение. Аз съм Вълка.

Федя вече бе чул предостатъчно. Той знаеше, че щом Вълка беше тук, и при това позволявайки да го видят, това можеше да означава само едно: той и Лиза са осъдени на смърт. *По-добре да побегне и да се надява на бога, че мъжът е дошъл сам, колкото и невероятно да звучеше това.*

Успя да направи само една-единствена крачка, когато Вълка вдигна пистолета си, прикрит зад една от възглавниците на дивана. Много го биваше с оръжието. Простреля Федя Абрамцов веднъж в гърба, а после още веднъж в тила.

— Той е мъртъв. Можеш да разчиташ на думата ми, Лиза — спокойно ѝ съобщи той, макар да знаеше, че това бе само прякорът ѝ. — Лично аз предпочитам Елисавета. Не е толкова масово, нито толкова американско. Хайде, ела и седни. Моля те! — Вълка потупа скута си. — Хайде, не обичам да повтарям.

Момичето си го биваше, хич не бе глупава, но явно бе коварна и опасна като отровна змия. Тя прекоси всекидневната и седна в скута на Вълка. Наистина постъпи така, както той поиска. Браво, добро момиче.

— Харесваш ми, Елисавета. Но какъв избор имам сега, след като не пожела да ми се подчиняваш? Ти и Федя задигнахте парите ми. Не се опитвай да го оспорваш. Зная, че е истина. — Той погледна право в красивите ѝ кафяви очи: — Разбираш ли какво означава „замочит“? Трошене на кости.

Очевидно Елисавета го знаеше, защото изпищя с цялата сила на белите си дробове.

— Е, така вече е по-добре — каза Вълка и сграбчи тънката лява китка на жената. — Днес всичко се развива чудесно.

Започна от най-малкия пръст на Елисавета — кутрето.

13.

Нима бе избухнала война? И ако наистина бе така, то тогава кой беше врагът?

Всичко наоколо тънеше в непрогледен мрак, беше плашещо и дезориентиращо. А на това отгоре в пустинята сега беше адски студено. Никаква луна не огряваше небосвода. Дали и това не бе част от плана? Какво щеше да се случи? Къде, на кого, защо?...

Опитвах да събера мислите си и да си начертая поне груб, ориентиран план за действие, от който да се ръководя донякъде през следващите няколко часа. Трудна, може би дори невъзможна задача. Ние търсехме неголям конвой от армейски камиони и джипове, които като че ли бяха пропаднали вдън земя. Или по-точно казано — бяха погълнати от пустинята. Но освен това на всяка цена трябваше да намерим един червен форд „Бронко“, с регистрационен номер 322JBP, издаден в щата Невада.

И така, издирвахме Джефри Шейфър. Ала защо Невестулката бе дошъл тук?

Докато чакахме някакъв пробив — съобщение или предупреждение, аз се поразходих из това, което доскоро е било Сънрайс Вали. Там, където е бил епицентърът на взрива, сградите и автомобилите на практика се бяха изпарили. И сега във въздуха наоколо се носеха дребни отломки, напомнящи за смърт и опустошение, заедно с искри и пепел. Нощното небе бе затъмнено от черните плътни облаци дим, а аз още не вярвах, че цялото това опустошение може да се окаже дело само на един човек, както и че единствено човекът е способен на подобно злодеяние.

Докато се лутах из руините, разменях по някоя дума с агентите и техническите специалисти, привлечени към разследването. Постепенно започнах да систематизирам първите си впечатления от сцената на престъплението:

— *Навред са разпръснати останки от караваните, които са били събрани в тукашния къмпинг;*

— Свидетелите споменават за метален контейнер, спуснат от малък витлов самолет;

— По всяка вероятност тъкмо е щял да се стовари върху една каравана, когато най-ненадейно експлодирал над Сънрайс Вали;

— Отначало експлозията изглеждала като „бял, но мътен облак“, а после този облак се възпламенил;

— Страхотно силните въздушни течения, породени от мощната експлозия, както и образувалите се вихри, само за няколко минути буквално издухали всичко наоколо.

Обаче досега бяхме открили един-единствен труп сред руините. Всички ние не преставахме да си блъскаме главите върху тази загадка: защо само едно тяло бе намерено тук, защо останалите хора са били пощадени? И кому е било нужно да се взривява този мирен и невзрачен къмпинг от овехтели каравани и автомобили?

Всичко това просто нямаше смисъл. Нищо нямаше обяснение, особено присъствието на Джефри Шейфър.

Един от местните агенти на ФБР — Джини Мориарти — ме повика по име и аз се обърнах. Махаше ми възбудено с ръка да се приближа към нея. Сега пък какво?

Върнах се към мястото, където тя стоеше, заобиколена от група местни агенти. Всичките изглеждаха доста напрегнати от нещо, което явно току-що бяха узнали.

— Намерихме онзи червен форд „Бронко“ — каза ми Джини. — Няма никаква следа от армейските камиони, но затова пък открихме форда в близкото градче Уелс.

— Че какво толкова има в Уелс? — попитах аз.

— Летище.

14.

— Да вървим!

Отново се качих в хеликоптера. Мигновено потеглихме към Уелс с надеждата да настигнем там Невестулката. Вероятността не беше особено голяма, но няхахме друг избор. Придружаваха ме агентите Уейд и Мориарти, които за нищо на света не искаха да изпуснат онова, дете ни очакваше в градчето Уелс, каквото и да бе то...

Докато се отдалечавахме от останките на Сънрайс Вали, мрачно съзерцавах унилия пейзаж на пустинята, разположена на надморска височина от 1200 метра.

Откъснах очи от потискащата гледка и пак потънах в размисли за Шейфър. Опитвах се да разбера какво евентуално би могло да го свърже с тази зловеща катастрофа. Преди три години Шейфър бе отвлякъл Кристин Джонсън. Това се бе случило по време на семейна ваканция в Бермудите. Тогава Кристин и аз бяхме сгодени и планирахме да се оженим. Никой от нас не подозираше, че тя вече е била бременна с Алекс, когато Шейфър я отвлече. След като я спасиха, вече нищо не беше както преди. С помощта на моя най-добър приятел Джон Сампсън успях да я открия в Ямайка. Кристин беше емоционално съсипана и, разбира се, не бих могъл да я коря. После тя се премести чак в Сиатъл, където и сега живее със сина ми. А аз обвинявах Шейфър за делото за попечителството върху малкия Алекс.

С кого работеше Невестулката? Поне едно нещо досега бе очевидно и вероятно щеше да се окаже много полезно за разследването: доста хора са били замесени в подготовката и осъществяването на изпепеляващата бомбардировка в Сънрайс Вали. Обаче засега няхахме никаква представа откъде са се взели онези мъже и жени, преоблечени в униформи от американската армия. Знаехме само, че въобще не са били от националната гвардия. При тази проверка много ни помогнаха от Пентагона. После следваше въпросът за естеството на бомбата, която бе изравнила караваните със земята. Кой я бе изработил? Вероятно някой със солиден военен опит.

Шейфър бе служил като полковник в британската армия, но освен това е бил и наемник.

Доста интересни връзки, но без никаква яснота.

Пилотът на хеликоптера се обърна към мен:

— Скоро ще имаме видимост върху летището в Уелс. Само да прелетим над онези планини там. Ще видим първо светлините на летището, но и от него ще ни съзрат. Не ми се вярва да успеем да се прокраднем незабелязани в пустинята.

— Само опитай да се приземиш колкото е възможно по-близо до пистата — кимнах му аз. — Ще трябва да координираме действията си с щатските военни подразделения. Не е изключено да привлечем върху себе си неприятелския огън.

— Разбрах — отвърна пилотът.

Започнах да обсъждам възможните ни ходове с агентите Уейд и Мориарти. Дали да не се опитаме да кацнем някъде наблизо в пустинята, защото е възможно невидимият ни противник вече да е изстрелял ракетите си „земя-въздух“? Или ги пази като неприкосновен резерв? Според мен по-вероятното бе второто. Което наистина бе ужасяваща перспектива.

Пилотът отново се обърна към нас:

— Пристигнахме, погледнете надясно.

Внезапно видях в далечината пред нас неголямото летище с една двуетажна сграда край него и смътните засега очертания на две писти. Забелязах също някакви автомобили, може би пет-шест, ала сред тях липсваше червеният форд „Бронко“.

После зърнах как в далечния край на едната от пистите малък частен самолет довърши рулирането и вече се приготвяше за излитане.

Шейфър? Не ми изглеждаше много вероятно, но пък и цялата работа беше невероятна.

— Мислех, че сме затворили летище Уелс! — извиках на пилота.

— Аз също. Може би това е нашият човек. Ако е той, сме го изпуснали. Това там е „Лиърджет 55“^[1], който лети дяволски бързо.

От този миг нататък не ни оставаше нищо друго, освен да бъдем само едни безпомощни наблюдатели. Лиърджетът стигна до края на пистата и устремено се издигна във въздуха, като на сбогуване сякаш подигравателно ни помахаше с крилетата си. Излетя с такава лекота, сякаш за него това бе просто игра. Можех да си представя полковник Джебфри

Шейфър на борда как ни вири среден пръст. Или може би лично на мен го показваше? Дали би могъл да знае, че съм тук?

Няколко минути по-късно ние се приземихме на едната от двете писти в Уелс. Почти веднага след като докоснах бетона, бях посрещнат с неприятната новина, че лиърджетът вече се намирал извън обсега на радара.

— Какво искате да кажете с това, че е „извън обсега“? — ядосано попитах двамата техници, които заварих в тясната контролна зала на кулата към летището в Уелс.

Отговори ми по-възрастният от тях:

— Исках да кажа, че този самолет като че ли изчезна от лицето на земята. Сякаш никога не е бил тук.

Обаче Невестулката беше тук — *видях го*. Пък и разполагах с фотографии, които можеха да го докажат.

[1] Малък реактивен самолет за 7–8 пътници. — Б.пр. ↑

15.

Джефри Шейфър напредваше с пълна газ със своя тъмносин „Катлър“ през пустинята. Не беше на борда на лиърджета, който бе излетял от пистата в Уелс, щата Невада. Това би било прекалено лесно. Невестулките винаги имаха по няколко варианта за измъкване.

Докато шофираше, той си мислеше, че блестящият, макар и странен, план бе сработил в пустинята, а и със сигурност имаше резервни варианти — в случай че нещо се бе объркало. Освен това беше научил, че д-р Крос, сега вече с екип от ФБР, се бе появил в Невада.

Дали това също бе част от големия замисъл? В известен смисъл очакваше, че е така. Но защо тъкмо Крос? Какво бе замислил Вълка за него?

Накрая Шейфър спря във Фалън в Невада, където според плана бе длъжен да осъществи следващия контакт. Не знаеше точно с кого, нито *защо*. Нито пък *как* щеше да се развие операцията. Знаеше само какво бе неговото парче от мозайката: бе получил недвусмислена заповед на кого да се обади от Фалън, за да му дадат следващия набор от указания.

И така той стриктно изпълни заповедта, като се регистрира в най-добрия хотел — „Бест Ин“ — във Фалън. Веднага след това се прибра в стаята си. Още щом затвори вратата след себе си, извади мобилния телефон, който — пак според инструкциите — трябваше да унищожих незабавно след приключването на този поверителен разговор. Нямахме размяна на никакви любезности, никакви излишни думи.

— Тук е Вълка — чу той в слушалката. Невестулката се запитва дали наистина бе така. Според слуховете Вълка често използвал заместници, като някои от тях дори били негови физически двойници.

Но после го засипаха обезпокояващи вести.

— Засекли са ви, полковник Шейфър. Забелязали са вашето присъствие там и дори са ви фотографирали край Сънрайс Вали. Знаехте ли това?

Отначало Шейфър се опита да отрече, но много бързо го срязаха:

— Точно сега разглеждаме копията от тези снимки. Ето как са проследили вашия „Бронко“ чак до Уелс. И тъкмо заради това ви наредихме да смените колите извън града и да потеглите към Фалън. Просто така, в случай че нещо не потръгне както трябва.

Шейфър не знаеше какво да отговори. Как е било възможно да го засекат насред безлюдната пустиня? И защо Алекс Крос е бил там?

Вълка най-последно изригна в бурен смях:

— О, полковник, не измъчвайте красивата си глава с тези въпроси. Трябваше да бъдете засечен. Фотографът работи за нас. Следващият ви контакт е утре сутринта. А тази нощ можете да се позабавлявате във Фалън. Накарайте града да изтръпне. Искам от вас да се поразходите наоколо и да убиете някого в пустинята. Сам ще си подберете жертвата. Свършете си работата. *Това е заповед.*

16.

С всеки изминал час в мен се трупаше все повече напрежение и огорчение от собственото ми безсилие. Никога досега, през целия си живот, не бях виждал такъв хаос, при това причинен за толкова кратко време.

Почти цял ден след бомбардировката не разполагах с друго, освен с една огромна яма в пустинята Невада и две крайно съмнителни следи. Разговоряхме с около триста от жителите на Сънрайс Вали, обаче никой от оцелелите не знаеше нищо. Не се бе случило и нищо необичайно през дните преди бомбардировката; нито бяха забелязани посещения от външни лица. Не успяхме да открием и армейските камиони, нито да установим откъде са дошли. Всичко, което се бе случило в Сънрайс Вали, просто нямаше логика. Особено присъствието там на полковник Джефри Шейфър, което още повече ни объркваше.

А освен това, засега поне, никой още не бе поел отговорността за злодеянието.

Така изминаха два дни. Вече нямаше какво да правя в пустинята, затова поех по обратния път към дома, към Вашингтон. Там заварих да ме чакат на предната веранда мама Нана, хлапетата, дори и котката Роузи.

Отново вкъщи, в моя толкова приятен дом. Защо досега така и не научих най-важния житейски урок и не си останах тук?

— Това наистина е много мило — отбелязах, докато се изкачвах по стъпалата. — Сформирали сте нещо като комитет по посрещането. Предполагам, че съм липсвал на всички ви, познах ли? От колко дълго сте тук в очакване на вашето любимо татенце?

Нана и хлапетата поклатиха глави в такъв удивителен синхрон, че веднага ги заподозрях в съзаклятничество.

— Радваме се да те видим, Алекс — заговори Нана и най-последното й светна в усмивка. Физиономиите на всички засияха. *Да, нямаше съмнение, че се бяха наговорили.*

— Хванахме те! — провикна се десетгодишната Джени. Беше с плетена шапка, под която висяха плитките ѝ. — Разбира се, че ние сме твоят комитет по посрещането. Много ни липсваше, татенце. Че как иначе?

— Трогна ли се? — подразни ме Деймън, настанил се върху перилото. Той вече бе навършил дванадесет години, но изглеждаше наполовина от тях в тениската си „Шон Джон“ и тесните джинси.

Заканително размахвах пръст.

— Ще те трогна аз тебе, ако счупиш перилото! — скарах му се на шега. — Хванах ли те!

След това трябваше да отговарям на всякакви въпроси за малкия Алекс и да им покажа десетките снимки, които му бях направил с моя цифров фотоапарат. На всяка от тях централната роля бе запазена само за хлапето.

Всички се смееха от сърце, което беше безкрайно радостно за мен. Определено беше прекрасно отново да се завърна у дома, макар че все още очаквах новини за бомбардировката в Невада и за участието на Шейфър в нея.

Мама Нана ми бе запазила вечерята и след като се нахраних чудесно с печеното пиле с много чесън и лимон, тиква, гъби и лук, цялото семейство се събра в кухнята около масата, надвесено над купите със сладолед. Джени ми показа направените от нея рисунки на любимите ѝ тенисистки Ванеса и Серена Уилямс. После се настанихме пред телевизора, за да гледаме „Вашингтонските магьосници“. А накрая, след размяна на прегръдки и целувки, всеки се отпрати към своето легло. Беше страшно мило и трогателно — много по-добре от вчерашния ден, но по-зле от утрешния. Сигурен бях в това.

17.

Някъде към единадесет часа най-после се изкатерих по стъпалата до моя кабинет на таванския етаж. Веднага се заех да прегледам отново всичките си бележки по случая в Сънрайс Вали. След двадесетте минути, посветени на подготовката ми за следващия работен ден, позвъних на Джамила в Сан Франциско. През последните два дни няколко пъти бях разговарял с нея, но в повечето случаи това се случваше точно когато бях ужасно зает с разследването. Струваше ми се, че сега тя може да е по-свободна, защото също като мен е предпочела да работи в дома си.

Обаче чух само гласовата поща; да ѝ оставя съобщение.

Не обичам съобщенията, още повече, след като вече бях ѝ оставил две, докато бях в Невада, но накрая се примирих и казах:

— Здравей. Пак съм аз, Алекс. Още се опитвам да те убедя да ми простиш за това, което се случи на летището в Сан Франциско. Ако искаш тези дни да посетиш Източното крайбрежие, ще ти купя билет за самолета. Скоро пак ще те потърся. Липсваш ми, Джим. Дочуване.

Затворих телефона, после изпуснах една дълго сдържана въздишка. Отново ли бях сгафил? *Е, по дяволите, така беше.* Защо при мен става все така?

Слязох на долния етаж и изядох една грамадна филия царевичен хляб, приготвен вече от мама Нана за следващия ден. Но се почувствах още по-зле — обсебен от угризения заради вредните ми навици за храненето. Настаних се на един от столовете в кухнята, а котката побърза да се насади в скута ми. Какво друго ми оставаше, освен да галя Роузи нежно по козината?

— Поне ти ме харесваш, нали? Признай си, че си падаш по мен! Нали съм симпатяга, а, Роузи?

Но явно за тази нощ телефонните разговори не бяха приключили. Малко преди полунощ се обади Фред Уейд, един от агентите от Сан Франциско, с който бях работил в Невада. Той ми събщи, че се натъкнал на нещо, което според него би могло да ме заинтересува:

— Току-що получихме това от Фалън — докладва той. — Поминалата нощ била изнасилена и убита рецепционистката в хотела „Бест Ин“. Тялото ѝ било захвърлено в храстите край паркинга на хотела, но така, че да можем лесно да го намерим. Вече имаме описанието на госта на хотела, който — както по всичко личи — може да се окаже твоят полковник Шейфър. Мисля, че е излишно да споменавам, че той отдавна е офейкал от Фалън.

Твоят полковник Шейфър — това обясняваше всичко. А че *отдавна е офейкал от Фалън*, не се и съмнявах.

18.

Тази нощ въобще не можах да мигна. Не успях да се отърся от кошмарните видения, изцяло обсебени от Невестулката. И от онова жестоко опустошение, развихрило се в Сънрайс Вали в щата Невада.

Рано на следващата утрин трябваше да подпиша няколко бележки за хлапетата, с които им позволявах да посетят националния аквариум в Балтимор. Подписах ги в четири и половина сутринта — много преди децата да се събудят. Къщата още тънеше в мрак, когато крадешком се измъкнах навън, забързан към работата си. Никак не ми харесваше, че дори едно „довиждане“ не можах да им кажа, но поне бях оставил по няколко реда за Джени и Деймън — пишех им колко ги обичах и да ме чакат.

Поех по шосето в компанията на последния компактдиск на Алиша Кейс и Келвин Ричардсън — отлични спътници за очакващото ме пътуване и въобще за всичко предстоящо.

Напоследък всички *Големи заплахи* се разследваха в главната квартира на ФБР във Вашингтон. Но след 11 септември 2001 г. стилът на работа на Бюрото се бе променил драстично: от това, което някои определяха като предимно пасивна и проучвателна организация, сега Бюрото се бе преобразило в много по-ефективна система. Последната ни придобивка, появила се в Хувър Билдинг, бе един колосален софтуерен пакет, който струваше цели шест милиона долара на американския данъкоплатец. Служеше за управление на гигантската база данни за тероризма, съдържаща 40 милиона страници информация, грижливо трупана след терористичния акт през 1993 г. в Световния търговски център.

Така че наистина разполагахме с океан от сведения, а сега бе настъпил моментът да проверим дали всичко това наистина си струваше парите.

Ние, десетината агенти от Бюрото, занимаващи се със случая в Сънрайс Вали, тази сутрин се събрахме в нашата светая светих — залата на СИОЦ^[1] на петия етаж в Хувър Билдинг. Причината да се озовем тук бе, че унищожението на онова невзрачно и доскоро никому

неизвестно селище в Невада бе дефинирано като „първостепенна заплаха“. Въпреки че засега никой от нас не можеше да обясни дали наистина бе заплаха и какво се криеше зад нея. Още повече — не притежавахме нито една по-съществена улика, която да ни даде поне някакво що-годе логично обяснение за случилото се в Сънрайс Вали.

Все още и никоя терористична организация не бе поела отговорността за бомбардировката.

Наистина сюрреалистична ситуация! Беше по-страшна, отколкото ако атентаторите се бяха свързали с нас.

Тази зала за конференции беше една от най-елегантните и най-удобните в цялата централа на Бюрото — с десетки кресла със синя кожа, просторна маса от тъмен махагон в средата и дебели тъмновинени килими по пода. На масата, около която ние — всички до един с безупречно колосани бели ризи — сега заемахме местата си, бяха поставени само две флагчета — националното и това на DOJ^[2].

Но въпреки изисканата обстановка аз, както винаги, бях с джинси и непромокаемото яке, на чийто гръб се мъдреше надписът: „Антитерористични сили към ФБР“. Освен това имах чувството, че бях единственият подходящо облечен за ден като днешния. Този случай едва ли можеше да се нарече обичайна делова среща.

При все това залата все повече се изпълваше с важни клечки. Най-високопоставеният сред тях бе Бърт Манинг, един от петимата директори на Бюрото. Присъстваха също висши агенти от Националните сили за борба с тероризма, както и водещи аналитици от новосъздадената Обединена разузнавателна агенция, в която бяха събрани най-опитните експерти както от ФБР, така и от ЦРУ.

Като мой делови партньор за тази сутрин бе определена Мони Донъли — отдавна утвърдила се като ненадминат аналитик и отколешна моя приятелка от следването ни в полицейската академия в Куонтико.

— Виждам, че си получила персонална покана — подхвърлих ѝ аз, докато се настанявах до нея. — Е, тогава не ми остава нищо друго, освен да те посрещна с: „Добре дошла на купона“.

— О, за нищо на света не бих го пропуснала. Изглежда ми като епизод от фантастичен филм... Всичко е толкова странно, Алекс!

— Да, поне това засега ни е ясно — въздъгнах аз.

Пред екрана в предната част на залата се появи онзи специален агент, който бе натоварен със случая от нашата централа в Лас Вегас. Той докладва, че тяхната подвижна лаборатория за криминални изследвания била изпратена в участъка, където някога се намирало селището Сънрайс Вали. В рапорта обаче не се съдържаха много разкрития, затова присъстващите побързаха да се заемат със следващата тема: оценката на заплахата.

Сега вече стана доста по-интересно.

Първо се разгоря дискусия за това дали не са замесени наши местни терористични групировки, като Националния алианс или Лигата на арийските нации^[3]. Обаче никой в действителност не вярваше тези глупаци да се окажат отговорни за нещо така грижливо планирано като случая, който ни бе събрал в тази конферентна зала. Следващата хипотеза касаше версията за някое от радикалните ислямски движения, като Ал Кайда и Хизбула. На тези две групировки бяха посветени цели два часа от разгорещените дискусии. Те определено бяха сред заподозрените. Накрая Бърт Манинг получи официална задача да се заеме с разследването.

Лично на мен не ми бе възложена никаква задача, което ме накара да се попитам дали в скоро време нямаше да се чуя с директора Бърнс. Всъщност не изгарях от желание да се чувам с него точно за този конкретен случай. Не ми се искаше да напускам Вашингтон, а още по-малко да се връщам в Невада.

И тогава се случи нещо наистина неочаквано.

Всички пейджъри в конферентната зала зазвъняха едновременно!

За броени секунди всеки от заседаващите провери своя пейджър, включително и аз. Пак така мигновено събралите се тук най-високопоставени шефове от разузнаването, полицията и силите за борба с тероризма си представиха как на малките екрани се изписват терористични заплахи от всякакъв вид: от съобщения за оставени съмнителни пакети с експлозиви в нийоркското метро до заплахата от заразяване на Лос Анджелис с антракс.

Изписаното на моя пейджър гласеше:

Две ракети земя-въздух са изчезнали от базата на САЩ в Къртланд, Албакърки, в Ню Мексико. Разследваме

дали това е свързано по някакъв начин със ситуацията в Сънрайс Вали. Ще ви държим в течение.

[1] Стратегически информационно — оперативен център (според жаргона на ФБР). — Б.пр. ↑

[2] Department Of Justice, или Министерството на правосъдието на САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Неофашистка антисемитска организация, пропагандираща Четвъртия райх; седалище: Лексингтън, Южна Каролина; директор: Аугуст Крейс; радиостанция — „Властта — за бялата раса“, проповедник: пастор Джей Фабер. — Б.пр. ↑

19.

„Праведните не знаят що е покой“, прочетох на плаката над автоматите за газирана вода край столовата. Тази сутрин в шест без десет бяхме привикани обратно в конферентната зала на петия етаж. Същият състав, както и предишния път. Някои от нас предполагаха, че отговорните за бомбардировката на Сънрайс Вали се бяха свързали с Бюрото. Но останалите си мислеха, че по-скоро са ни привикали заради кражбата на ракетите от военновъздушната база в Къртланд.

След няколко минути се появиха шестима агенти от ЦРУ. Всичките в официални костюми, стискащи по едно дипломатическо куфарче. Охо, започваше да става интересно! Последваха ги шестима от най-важните клечки от Агенцията за националната сигурност. Да, нещата определено загрубяха...

— Сега наистина става интересно — прошепна ми затворнически Мони Донъли. — Защото едно е да си говорим празни приказки за сътрудничеството между нашите ведомства, но съвсем друго, когато от ЦРУ *действително* довтасат тук!

— Радвам се, че си в добро настроение — усмихнах ѝ се аз.

А тя само сви рамене:

— Или както е казвал генерал Патън в навечерието на всяка битка: „Бог ще е с нас, защото аз толкова предано го обичам!“

Директорът Бърнс се появи на прага на залата точно в шест. Плътно по петите го следваха Томас Уиър, директорът на ЦРУ, и Стивън Боуен от Агенцията за националната сигурност. Тримата шефове изглеждаха крайно притеснени. Може би се дължеше само на факта, че бяха заедно. А това бе достатъчно да опъне нервите и на всички останали.

Двамата с Мони се спогледахме многозначително. Неколцина от агентите продължаваха да си говорят дори и когато директорското трио зае почетните три места. Това бе изпитаният метод на ветераните в професията да демонстрират пред началниците си, че вече са преживели всичко това. Но наистина ли бе така? Дали изобщо някой го бе преживял? Не мислех така.

— Мога ли да ви помоля за внимание? — започна директорът Бърнс и в залата незабавно се възцари тишина. Погледите на всички се приковаха върху него.

Бърнс все пак поизчака съвсем да утихнем и едва тогава продължи: — Искам веднага да започна с най-важното. Първият контакт във връзка с тази ситуация бе осъществен два дни преди бомбардирането на Сънрайс Вали. Първоначалното съобщение завършваше с думите: „Ние се надяваме никой да не пострада при това насилие“. Обаче с нищо не се уточняваше какво би могло да бъде то. Освен това получихме инструкции на никого да не споменаваме за този първи контакт. В противен случай бяхме заплашени с крайно сериозни последици, макар че си остана неизяснено какви точно биха били те.

Бърнс спря за миг и огледа залата. Когато погледите ни се срещнаха, той ми кимна леко, а после отмести очи. Запитах се какво още знае той, за което останалите нямахме никаква представа. И кой още беше замесен в тази игра? Белият дом? Не бих се учудил.

— Оттогава насетне ежедневно осъществявахме следващите контакти — продължи Бърнс. — Едно съобщение бе получено от господин Боуен, едно — от директор Уиър, едно — от мен. До днес обаче нищо съществено не успяхме да разкрием. Но тази сутрин получихме видеозапис от бомбардировката в Невада, разбира се — грижливо цензуриран. Сега ще ви покажа тази редактирана версия.

Бърнс махна с ръка и въпросният видеозапис се завъртя по шестте монитора, разпръснати в залата. Филмът бе черно-бял и с доста дефекти, сякаш бе дело на някой начинаещ оператор. Повечето кадри вече бяха излъчвани в новинарските емисии по телевизионните канали. Докато ги гледахме, никой в залата не посмя да наруши мъртвешката тишина.

От приблизително една миля разстояние някаква камера бе заснела пристигането на армейските камиони и джипове в Сънрайс Вали. След малко крайно озадачените местни жители бяха ескортирани от техните каравани до камионите. Един мъж обаче заплаши войниците с пушка и в резултат веднага бе застрелян. Оставиха го проснат наред прашната улица. Вече знаех името му — Дъглас Пузловски.

Тогава конвоят започна бързо да се изтегля, оставяйки зад себе си само големи облаци от прах.

На следващия кадър някакъв едър тъмен обект се появи в горната част, буквално като спуснат от небето. И докато още си висеше там, избухна невероятно мощен взрив.

Кадрите от бомбардировката също бяха внимателно цензурирани, но сега вече бе снимала само една камера. В резултат на корекциите на неизвестния видеомонтажист кадрите следваха накъсано, което дразнеше окото, но все пак на тях можеше да се види най-същественото.

Следваше ужасяващата експлозия. Ала на нито един кадър не бе показан самолетът, пуснал бомбата над Сънрайс Вали.

— Те са филмирали целия този кошмар — заяви директорът Бърнс. — Искали са да разберем, че са били там, че са тези, които са изтрили това селище от лицето на земята. След няколко минути обаче ще ни съобщят защо са го направили. Обещаха ни да ни се обаждат по телефона.

— Лицето, което ни се обажда, използва фонокарти за ползване на обществени телефонни автомати. Недодялан и примитивен, но ефективен подход. Досега всичките повиквания бяха извършвани от различни най-невзрачни бакалници, киносалони, зали за боулинг. Както сами знаете, невъзможно е да бъдат проследени подобни обаждания.

Останахме смълчани още минута-две, само неколцина от нас разговаряха тихо.

Накрая тишината отново бе нарушена, но този път от телефона в предната половина на залата.

20.

— За всеки от вас ще бъде осигурен по един усилвател, за да чувате разговора — обясни ни директорът Бърнс. — Онези от другия край на линията потвърдиха, че това е позволено, дори препоръчват всички вие да присъствате тук и да следите диалога. С други думи очакват да имат публика. Както сами ще се убедите, те много се вживяват в определянето и спазването на правилата за общуване с тях.

— Кои, по дяволите, са *те*? — прошепна Мони в ухото ми. — Всичко това все повече ми напомня на научната фантастика. Да не би да са извънземни? Вече се замислям дали да не се обзаложа за това.

— Нали само след минута ще разберем? Така че не бих рискувал да залагам срещу теб.

Директорът Бърнс натисна един от бутоните на своя пулт и от високоговорителите проехтя гласът на някакъв мъж. Веднага си пролича, че звуците, достигащи до нас, бяха предварително филтрирани, за да не бъде разпознат гласът.

— Добър вечер. Говори Вълка — чухме ние.

Моментално настръгнах. Познавах Вълка — нали го бях преследвал почти цяла година. Всъщност никога не бях срещал побезмилостен убиец от него.

— Аз съм този, който е отговорен за опустошението на Сънрайс Вали. Бих искал да обясня действията си. Или поне до такава степен, доколкото вие заслужавате да узнаете. Или казано още по-точно: дотолкова, доколкото искам вие да знаете на този етап.

Мони Донъли отново се извърна към мен и поклати глава. Тя също познаваше Вълка. Новините не можеха да бъдат по-лоши, дори ако това обаждане идваше направо от ада.

— Добре е, че мога да разговарям с вас вкупом, след като толкова много изтъкнати експерти са се събрали само за да изслушат моята декларация. ФБР, ЦРУ, АНС^[1] — продължи Вълка. — Наистина съм дълбоко впечатлен. Или по-скоро се чувствам смирен пред подобни величия.

— Какво искате от нас? Ще разговаряме ли, или само ще ви изслушаме? — прекъсна го Бърнс.

— С кого говоря в момента? Кой се обади току-що? Ще се представите ли?

— Говори Бърнс, директор на ФБР. Аз съм тук заедно с директора на ЦРУ Уиър и Стивън Боуен, шеф на АНС.

От високоговорителите се чу силен пукот, който можеше да се дължи и на смеха от другия край на линията.

— Е, сега вече действително мога да потвърдя, че съм безкрайно поласкан, господин Бърнс. Защото отначало си мислех, че сте събрали около себе си само невзрачните си лакеи. Като доктор Крос например. Но както сам много добре знаете, винаги е по-добре да се говори направо с шефовете. Това винаги е за предпочитане, не сте ли съгласен?

Обади се Уиър от ЦРУ:

— Още при първия ни контакт с вас изрично пожелахте „да си имате работа само с хора от първа ръка“. Повярвайте ми, сега тук наистина е събран нашият А-отбор. Ние възприемаме изключително сериозно бомбардировката в Невада.

— Май наистина сте ме слушали внимателно. Е, признавам, че успяхте да ме трогнете. Чувал съм за вас, господин Уиър. Макар че за бъдеще предвиждам да възникнат известни проблеми помежду ни.

— И защо смятате така?

— Защото представлявате ЦРУ, а на вас не може да се вярва нито за миг... Явно не сте чели вашия американски писател Греъм Грийн. А кой друг е причислен към А-отбора ви? — попита Вълка. — Нека някой да стане, да преброи и да ми представи всички присъстващи там.

Директорът Бърнс обходи залата, като изброяваше поименно всички присъстващи. Пропусна само двама агенти и аз веднага си зададох въпроса защо бе нужно това.

— Отличен подбор, поне в по-голямата част — потвърди Вълка веднага след като Бърнс приключи с представянето. — Сигурен съм, че знаете на кого да се доверявате и на кого — не, още повече щом става дума да бъде гарантиран животът ви. Лично аз в никакъв случай не съм поклонник на ЦРУ, но това в крайна сметка е мое лично предпочитание. За мен всички от ЦРУ са лъжци, които освен това се

увличат и по никому ненужния драматизъм. Има ли там някой, който да не споделя мнението ми? — Никой не се обади и високоговорителите отново изпукаха заради гръмкия смях на Вълка: — Това е доста интересно, не мислите ли? Дори и присъстващите сред вас от ЦРУ не отричат суровата ми присъда. — Но внезапно тонът му рязко се промени: — А сега, малоумници такива, чуйте внимателно какво ще ви кажа. Защото това е най-важното нещо в момента! Ако ме изслушате, могат да бъдат спасени много човешки животи. Така че трябва да изпълните това, което ще ви предложи. И да се подчините. Разбрахте ли какво ви казах? Да слушате и да се подчинявате! А сега искам да ви чуя. Моля, говорете, мамка му!

Всички заговориха в един глас. И макар прищявката му да изглеждаше абсурдна, дори детинска, ние разбрахме, че Вълка искаше просто да ни докаже, че контролира ситуацията, при това тотално.

Бърнс внезапно се разкреця:

— Изчезна, прекъсна! Изключи линията, кучият му син!

[1] Агенцията за националната сигурност. — Б.пр. ↑

21.

Чакахме в конферентната зала, послушни като кутрета, но руският гангстер повече не се обади. Познавах добре този кучи син и не очаквах отново да ни позвъни. Просто си играеше с нас...

Накрая се върнах в кабинета си, а Мони Донъли се отправи към Вирджиния. Все още не бях разпределен към случая, поне не официално. Но Вълка знаеше, че ще присъствам в конферентната зала, където се провеждаха секретните заседания при кризисни случаи. Дори ме бе „удостоил“ с лична обида. Типично в негов стил.

Какво бе замислил? Какво друго можеше да се очаква от един бандит, освен да прибегне до някаква терористична тактика? Нима бе решил да започне война с нас? След като неколцина откачени в пустинята можеха да причинят всичко това, какво оставаше за руската мафия? Трябваша им само един безмилостен водач и пари.

Изчаках така, докато се чудех дали тази ужасяваща несигурност няма да се окаже част от някакъв пъклен план на руснаците да увеличават стреса и натиска върху нас. Дали не са решили да ни наложат волята си? Или просто изпробват търпението ни?

Разбира се, не можех да забравя за полковник Джефри Шейфър и факта, че и той вероятно е свързан с цялата тази история. Каква бе целта на всичко това? Вече се бях запознал с последните данни от досието му. Бяхме поставили под наблюдение някогашната му любовница, която отначало е била негов психотерапевт. Казваше се Елизабет Касади. Явно трябваше да прегледам и нейните бележки от терапевтичните сеанси, които бе провеждала с Шейфър.

По-късно реших да проверя как е ситуацията у дома и позвъних на мама Нана. Тя не пропусна да ме обвини, че съм ял от нейния царевичен хляб. Аз обаче веднага натопих Деймън за това злодеяние, което я накара да се изкиска.

— Трябва да си отговорен за постъпките си! — не пропусна да ме скастри тя.

— О, добре, поемам цялата отговорност — отвърнах. — Признавам, че изядох царевичния хляб, при това с огромно

удоволствие. Беше много вкусен.

Малко след като приключих с този разговор, ме повикаха за следващото заседание в конферентната зала за спешни случаи. Тони Удс от етаж на директорите свика по интеркома няколко агенти наведнъж:

— Имаме ново развитие на ситуацията — започна той с убийствено сериозен тон. — В Европа е настъпил истински ад! — Тони Удс спря за миг, но после продължи: — Имало още две бомбардировки, при това по-ужасни, само преди един час. И двете са в Западна Европа. — Едната е станала в северната част на Англия, в Нортъмбърланд, до Шотландия. Селото Мидълтаун, с живеещите там четиристотин души, вече е изличено от лицето на земята. — Удс отново многозначително замълча за миг. — Но този път населението *не* е било евакуирано. Не знаем защо. Загиналите са около стотина. Било е ужасна кървава баня. Цели семейства са били изтребени — мъже, жени, деца. От Скотланд Ярд вече получихме откъс от видеозаписа на катастрофата. Един местен полицай успял да заснеме случилото се от Чевийотс — верига от хълмове, недалеч от селото Мидълтаун Хил. Сега ще ви го пусна да го видите.

Настанихме се в креслата и изгледахме краткия филмов материал в пълна тишина. Всички бяхме като онемели. Накрая местният полицай заяви пред видеокамерата:

— Името ми е Робърт Уилсън. Израснал съм тук, в Мидълтаун Хил, което току-що бе унищожено. Имаше само една главна улица, край която се намираха две кръчми, два магазина и къщите на хора, които познавах от детинство. До селото се стигаше по моста, построен от железопътната компания „Роял Инджиниърс“. Сега обаче и от него нищо не е останало. Нито пък от кръчмата в нашия квартал. Докато стоях тук и гледах това страховито опустошение, внезапно си припомних, че съм християнин. Но сега вече съм изгубил надеждата в спасението на нашия свят.

След като извади видеокасетата, Тони Удс ни осведоми и за втората бомбардировка в Германия. Той ни обясни, че оттам още не са изпратили видеозапис.

— Опустошението в Любек не е така ужасяващо, но също е много сериозно. Една група студенти от местния университет очевидно са оказали някаква съпротива, защото единадесет от тях били

убити. Любек се намира в най-северната германска провинция Шлезвиг-Холщайн, край границата с Дания. Селскостопански район е, доста изолиран. За тези две бомбардировки не сме получавали предварителни предупреждения от Вълка. Знаем само, че насилието ескалира.

22.

Какво следваше сега? И кога щеше да се случи?

Напрежението през следващия принудително наложен период на изчакване се оказа непоносимо. Някакъв психопат взривяваше села и градчета, без да ни обяснява защо го върши. Нищо не ни гарантираше, че тези безумни атаки няма да продължат и да станат още по-зловещи.

През цялото това време се стараех да се съсредоточа изцяло върху детайлното изследване на Невестулката, като четях и препрочитах всичко в дебелото му досие. И въпреки нежеланието си виждах лицето му, чувах гласа му. Така ми се искаше да можех да смажа тази физиономия, да унищожа този глас. Прелистих внимателно бележките, останали от психотерапевтичните му сеанси, докато е живял във Вашингтон. Елизабет Касади не само е била негов психиатър, но и любовница.

Бележките, меко казано, бяха доста стряскащи. Особено ако се имаше предвид характерът на техните взаимоотношения и развитието им във времето. Същевременно записките ѝ доказваха колко е грешала тя в преценката си за Шейфър. Докато ги четях, непрекъснато нанасях свои коментари върху тях.

ПЪРВА СРЕЩА:

Мъж на средна възраст, самоуверен, описва себе си с типични началнически комплекси, като например: „Срещам трудности в работата си, особено когато се налага да се съсредоточавам върху моите проекти“. Относно работата си заяви, че била свързана с „класифицирана информация“. Според признанията му неговите колеги го упрекваха, че се държал „странно“. Пациентът уточни, че бил женен, при това баща на три деца — две момичета и едно момче; твърди, че бил „щастлив“ в дома си и в компанията на съпругата си.

ПЪРВО ВПЕЧАТЛЕНИЕ:

Добре облечен, много привлекателен, подчертано мъжествен, със значително присъствие. Но някак си неспокоен. Донякъде склонен към грандомания при описването на досегашните си завоевания.

ОСНОВНИ ХАРАКТЕРИСТИКИ:

Шизоафективни смущения

Халюциногенни нарушения

Отклонения в настроението, дължащи се на поемането на конкретни субстанции (предимно алкохол и фармакологични препарати за възстановяване)

Дефицит на вниманието поради хиперактивно психично разстройство

Гранични увреждания на личността

Униполярна депресия

СЕАНС №3

Днес закъсна с десет минути за уговореното начало на сеанса. Раздразни се, когато го запитах за причината. Твърдеше, че се чувствал „забележително“, ала все още изглежда лесно възбудим и се разгневи по време на сеанса.

СЕАНС №6

Когато му бе поставен въпрос за живота в семейството му — във връзка с предишното обсъждане на проблемите около сексуалните му функции, — пациентът стана някак си неадекватен: започна да се подсмивва, да крачи нервно из кабинета, да си позволява неприкрито сексуално ориентирани шеги и подмятания, да ме разпитва за моя личен живот. Разказваше, че когато бил с жена си в леглото, се увличал в сексуални фантазии, в които централната роля била отредена на мен. А това било причина за преждевременната му еякулация.

СЕАНС №9

Днес бе съвсем притихнал, доста потиснат, обаче отричаше да е изпаднал в депресия. Чувствал, че хората около него „не го разбирали“. Продължи да описва сексуалните проблеми с жена си. Твърдеше, че миналата седмица преживял с нея период на импотентност, въпреки че упорито си фантазирал за мен. Сексуалните му

фантазии бяха извънредно детайлизирани и той отказа да съкрати описанията им, когато го помолих за това. Призна, че бил „обсебен“ от мен.

СЕАНС №11

Днес имаше забележителна промяна. Беше много енергичен, еуфоричен и почти изумително харизматичен (което насочва за евентуално социопатично нарушение на психичното му равновесие). Настояваше за необходимостта от допълнителни сеанси и непрекъснато повтаряше: „Чувствам, че съм истинска знаменитост“. А когато го запитах за отношенията между него и съпругата му, отвърна: „Нещата с нея не биха могли да бъдат по-добре. Знаеш ли, тя ме обожава“.

Дискутирахме един епизод от миналата седмица с особено рисково поведение от негова страна: прекалено бързото му шофиране и съзнателното подвеждане на полицейски коли в стремглава гонитба по улиците. Спомена за участието си в сексуална изява с друг партньор, може би някаква проститутка, като заговори за „груб“ секс. Днес маниерът му на общуване беше флиртаджийски, почти открито съблазнителен. Той е убеден, че аз го „желая“.

СЕАНС №14

Пропуснахме предишния сеанс, защото той въобще не се яви. Но днес ми поднесе извиненията си, само че след това стана необикновено гневен и неспокоен. Твърдеше, че изпитвал необходимост да „възнагради себе си“. Дискутирахме повторното нарастване на либидото му, като той спомена, че на няколко пъти викал при себе си високоплатени сексуални партньорки. След което се увлякохме в дискусия, посветена на желанието му да се ангажира в прояви на садомазохистично поведение.

Каза още, че вероятно бил „влюбен“ в мен. Когато ми го призна обаче, въобще не беше афектиран, нито се наблюдаваше нещо друго необичайно в поведението му.

Длъжна съм да призная, че направо онемях. Полковник Шейфър като че ли се бе съгласил да присъства

на тези сеанси с едничката цел да се възползва от тях, за да ме съблазни. И за нещастие това му се удаде.

23.

След като прочетох бележките на д-р Касади, дължен бях да призная, че и аз онемях. Поне за кратко. Всъщност — не съвсем... Тези странни бележки започнаха видимо да се променят след шестнадесетата визита на Шейфър — вече не съдържаха никакви указания за неговите лични преживявания, които вероятно са били причината за началото на любовната им афера.

След това д-р Касади бе престанала да си води записки за тези сеанси. Колко необичайно, да не говорим, че въобще не беше професионално! Затова предположих, че тъкмо тогава се е развихрил техният интимен роман. Ако се нуждаех от повече доказателства, че Шейфър е изключително умен и затова още по-опасен като психопат, то лесно можех да ги открия сред записките на д-р Касади.

По-късно през същата нощ отново ме повикаха по спешност в конферентната зала, превърнала се в главна квартира на нашия обединен антикризисен щаб. Казаха ми, че очаквали всеки момент Вълка пак да позвъни. Което явно означаваше, че нещо бе станало. Или предстоеше. Във всеки случай обратното броене вече бе започнало.

Когато най-после се обади, отначало той заговори по-сдържано:

— Благодаря ви, че отново се събрахте заедно само за да ме удостоите с вниманието си. В отплата на това ще се постарая да не ви разочаровам, нито да губя напразно ценното ви време. Директор Бърнс, директор Боуен, директор Уиър, желаете ли да кажете нещо, преди да започна да говоря по същество?

— Нали казахте да ви *слушаме* — обади се Бърнс. — Така че сега това и правим.

Вълка реагира с бурен смях:

— Ужасно ми допадат, Бърнс! Подозирам, че ще се окажете достоен противник. Впрочем в залата присъства ли господин Махони?

Шефът на Отряда за спасяване на зложници се наведе напред в креслото си и посочи среден пръст пред високоговорителя, от който се разнасяше гласът на Вълка.

— Да, тук съм. И ви слушам, заедно с останалите. — Средният му пръст още стърчеше предизвикателно. — Какво искате да сторя за вас?

— Искам веднага да напуснете заседателната зала, господин Махони. Защото се опасявам, че няма да се нуждаем от услугите ви. Вие сте прекалено неуравновесен за моя вкус. И доста опасен. А, да, между другото мога да ви уверя, че говоря напълно сериозно.

Бърнс мълчаливо махна с ръка — това бе знак към Нед Махони да напусне заседанието.

— Няма да се нуждаем от намесата на Отряда за спасяване на заложници към ФБР — добави Вълка. — Всичко ще е загубено, ако наистина се стигне дотам. Мога да ви уверя в правотата си. Надявам се още, че вече сте започнали да схващате как работи моят мозък. В никакъв случай не желая да мобилизирате ресурсите на Отряда за спасяване на заложници, нито да се стига до каквито и да било по-нататъшни разследвания. Злите кучета не бива да бъдат допълнително насъсквани. *Слушате ли ме всички?* Никой да не се опитва да узнае кой съм аз — или кои сме *ние*. Проумяват ли това? Моля, потвърдете, ако сте ме разбрали правилно.

— Да — провикнахме се всички в залата.

Сякаш Вълка отново се опитваше да ни накара да се почувстваме като безпомощни хлапета. Или просто се забавляваше до насита от шанса си да унижи едновременно ФБР, ЦРУ и Съвета по националната сигурност.

— Всеки, който не е отговорил, моля да напусне — уточни Вълка. — Не, недейте всички да ставате от местата си. Искрах само да се пошегувам за ваша сметка. Аз всъщност съм това, което бихте нарекли „креативен“ тип. Но по въпроса за господин Махони, както и за това да не се води официално разследване, съм убийствено сериозен. А сега да се заемем с деловата ни работа, предвидена за днес. Нали нямате нищо против? Всъщност дори се получава много интересно стечение на обстоятелствата. Надявам се, че някой от вас си води записки. — Последва мълчание, продължило петнадесетина секунди. После смразяващият глас на Вълка отново прокълтя във високоговорителите: — Искам да узнаете кои са набелязаните цели. Крайно време е да се занимаем с това. Те са четири. Бих ви посъветвал да подготвите тези градове за най-лошия възможен сценарий. За

тотално унищожение. — Последва още една пауза, след което дойде ред на най-същественото: — Набелязаните мишени са... Ню Йорк... Лондон... Вашингтон... Франкфурт. Тези градове ще трябва да се подготвят за най-ужасните опустошения в цялата човешка история. И нито дума пред обществото, особено пред медиите. Защото в противен случай незабавно ще атакувам.

И тогава той отново прекъсна връзката. Все още не бе поставил никакъв краен срок.

24.

Същата сутрин в пет и половина президентът на Съединените американски щати допиваше четвъртата си чаша черно кафе. Вече от два часа присъстваше на срещи.

Съветът по националната сигурност заседаваше в Овалния кабинет почти от три и половина през нощта. Сред присъстващите изпъкваха шефовете на ФБР и ЦРУ, както и неколцина от най-изявените експерти от разузнаването. Всички бяха възприели заплахите на Вълка съвсем сериозно.

Президентът прецени, че вече бе достатъчно информиран за предстоящата среща на върха. Макар че никога не можеше да бъде напълно сигурен, когато се налагаше да действа в такива напрегнати и рисковани ситуации.

— А сега вече може да започне този трагичен цирк. Хайде, включете ме — обърна се той към шефа на президентската администрация.

След две минути вече разговаряше едновременно с германския канцлер и британския премиер. Тримата държавни глави заедно присъстваха на внушителния видеоекран, с незначителни отклонения и закъснения на сигналите — което отдавна бе общоприето в странния свят на видеоконферентните междуконтинентални връзки.

Президентът отначало не искаше да повярва, но двамата европейски държавници единодушно го увериха, че разузнавателните им служби в нито една от страните им не са се добрали до нещо конкретно, което да подсказва кой всъщност бе Вълка и къде би могъл да се укрива. След това тримата обсъдиха останалите спорни въпроси.

— Ето че накрая все пак се споразумяхме за нещо — заяви канцлерът на Германия.

— Всички ние сме наясно, че той действително съществува и се укрива някъде, обаче никой няма ни най-бегла представа къде точно е убежището му — съгласи се британският премиер. — Според нас той е бивш кадър на КГБ. Предполагаме също, че още не е навършил

петдесет. Всъщност за него знаем единствено, че е много умен. Което наистина е влудяващо.

Всички се съгласиха с този засега единствен неоспорим факт, а накрая се разбраха за още нещо: нямаше да има никакви преговори с терориста.

Вълка трябваше да бъде проследен и заловен, независимо по какъв начин, след това на всяка цена — ликвидиран.

ВТОРА ЧАСТ
ЗАБЛУЖДАВАЩІ УКАЗАНИЯ

25.

За Вълка всички големи градове отдавна се бяха превърнали в еднообразни, отблъскващи и нуждаещи се от пълно прочистване сборища, тъй като капитализмът и мултинационалният бизнес бяха приплъзнали пипалата си навред, а по петите им ги следваше заразата на престъпността. Нощем Вълка често бродеше сред някой от най-големите световни центрове. Нямаше значение в кой точно, тъй като руснакът се чувстваше еднакво неудобно във всичките подобни мегаполиси.

Тази вечер се намираше във Вашингтон, зает с обмислянето на следващите си ходове.

Нито един човек на планетата не го разбираше. По принцип никой никого не бе в състояние да разбере докрай, всеки би се съгласил с това заключение. Обаче абсолютно никой не би могъл да проумее необичайната степен на параноята, изгаряща сърцето на Вълка вече от толкова много години. Особено мъчително бе за него пребиваването в Париж — усещаше го като физическо страдание, като отрова, проникнала в цялата му кръвоносна система. Подозираше, че тъкмо това бе неговата ахилесова пета. И цялата тази параноя, както и увереността, че е застрашен от ненавременна смърт, го тласкаха да се отдава на страстта си — да играе пламенно играта, да печели на всяка цена или поне никога да не допуска загуба.

В такова настроение Вълка бродеше из улиците на центъра на Вашингтон, докато планираше нови и нови убийства. Сам. Винаги сам, стискайки начесто черната гумена топка в дланта си. Едва ли бе талисман за късмет, но по някаква странна ирония на съдбата именно тя бе ключът към всичко, свързано с него. Малката черна гумена топка, скрита в дланта му.

Време е да мислиш, да планираш, да действаш, повтаряше си той. Нито за миг не се съмняваше, че правителствата няма да се вслушат в неговите искания. Но те *не можеха да си позволят* покорно да преклонят глави пред него. Поне не засега. Или не толкова лесно.

Следователно се нуждаеха от още един урок. А може би не само от един...

И така, късно през нощта пое към дома на директора на ФБР — Бърнс, намиращ се в едно от предградията на Вашингтон.

Колко хубаво си живееше там този Бърнс със семейството си! Вълка определено бе длъжен да признае това. Привлекателно изглеждащ, добре поддържан дом, просторен като къщите в някое ранчо — достатъчно скромен, но в същото време олицетворяващ американската мечта. На алеята отпред бе паркиран син седан „Форд Меркюри“. Покрай рамката за велосипеди бяха подредени три колела. Отзад се виждаше баскетболен кош с грижливо очертан яркобял квадрат върху дъската зад коша, изработена от стъклопласт.

Трябваше ли това семейство да загине? Доста проста задача за изпълнение. Дори приятна в известен смисъл. И си заслужаваше труда.

Но дали това беше най-ефектният урок?

Вълка не бе сигурен, затова най-вероятният отговор бе: НЕ.

А и сега трябваше да обмисли как да поразии една друга мишена.

Да задоволи омразата си.

Какво би могло да бъде по-приятно от това?

Отмъщението е блюдо, което е най-добре да се консумира студено, каза си Вълка, докато отново и отново стискаше черната гумена топка в дланта си.

26.

Добре дошли в царството на бюрокрацията, каквото представляваха федералното управление и неговият твърде странен начин за справяне с проблемите. Повтарях си това всеки път, щом прекрочвах прага на Хувър Билдинг. Тази констатация никога не е била дотолкова вярна, както през последните дни.

Това, което се случи след заседанието, следваше предписания протокол под формата на последните две президентски наредби, засягащи работата на Бюрото. Всички мерки, които трябваше да предприемем срещу предизвикателството на Вълка, попадаха в две отделни категории: „разследване“ и „справяне с последиците“. Решено бе ФБР да надзирава разследването, докато Федералната агенция за преодоляване на кризисните ситуации да бъде натоварена със справянето с последиците.

Много спретнато и превъзходно подредено, обаче неработещо. Или поне според мен.

Защото заплахата беше насочена към най-важните и гъстонаселени райони в Съединените щати — Ню Йорк и Вашингтон. Там трябваше да се разгърнат местните сили на екипите за поддръжка при извънредни ситуации. Ние се срещнахме с тях на петия етаж в Хувър Билдинг. Имах чувството, че работех малко настрана от някакъв кризисен център, но при все това работата беше всичко друго, но не и скучна.

Сутринта първата ни задача беше оценяването на заплахата. Разбира се, че бяхме възприели съвсем на сериозно опасността от терористични актове, особено като се има предвид горчивият ни опит с предишните три бомбардировки. Обсъждането днес се ръководеше от новия заместник-директор на Бюрото — Робърт Кембъл Макилвайн — младши. Наскоро той се бе поддал на настояванията на шефовете да отложи пенсионирането си, понеже бе един от най-добрите наши експерти. Някои все още обсъждаха възможността за фалшива тревога, тъй като през последните години бе имало няколко. Но всеобщото

заклучение беше, че този път случаят не е такъв. Боб Макилвайн беше убеден в това, което бе достатъчно за повечето от нас.

Вторият кръг от задачи бяха дейностите, за които отговаряше Федералната агенция за преодоляване на кризисните ситуации. Трябваше да бъдат преценени възможностите на здравните служби да се справят с огромното претоварване, което се очакваше във Вашингтон или в Ню Йорк или пък в двата града едновременно. Един от най-тревожните въпроси бе подсигурирането на всичко необходимо за внезапно евакуиране на милионите жители, понеже и в двата града можеше да настъпи небивала паника. Особено в мегаполис като Ню Йорк тя можеше да причини смъртта на хиляди негови жители.

Чисто теоретичното, но затова пък напълно откровеното обсъждане от тази сутрин се оказа най-тревожното, на което съм бил свидетел. След половинчасовия обяд — за онези, които още не си бяха загубили апетита — и прекъсването за неотложните телефонни разговори ние отново се заехме с пресяването на вариантите.

Кой бе отговорен? Дали това наистина бе руският гангстер Вълка, или може би някаква съвсем друга групировка? И какво всъщност искаха те?

Първоначалният списък от възможните варианти беше доста дълъг, но много бързо се сведе само до Ал Кайда, Хизбула и египетското движение за ислямски джихад. Евентуално и някаква друга независима групировка, работеща само за пари и сътрудничаща на известните терористични организации.

Накрая разговорът се пренасочи към „конкретните действия“, които Бюрото трябваше да ръководи. Беше предписано денонощно мобилно и статично наблюдение над неколцина отдавна заподозрени лица. Някои от тях не се намираха на територията на Съединените щати, а в Европа или Близкия изток. Явно се нагърбвахме с грандиозно разследване, едно от най-мащабните в цялата човешка история.

И всичко това бе провокирано от злоещите и крайно заплашителни заповеди, издавани от Вълка.

По-късно същата вечер все още се занимавах с проучването на най-прясо постъпилите данни за действията на Джефри Шейфър както в Съединените щати, така и в Европа. Бяха събрани от десетките наши сътрудници. Но защо ни е да се занимаваме с това, което е

вършил в Европа?, зачудих се аз. *Нима там се кореняха източниците на този пъклен заговор? Всъщност беше възможно всичко да е започнало примерно в Англия. Нали Шейфър бе живял там толкова много години. Или може би в Русия? Или в някой от кварталите с руски емигранти в Щатите?*

Прочетох няколко рапорта за годините, през които Шейфър е работил като доставчик на оръжие за белите наемници в Африка.

И тогава се натъкнах на нещо поразително.

Наскоро той се завърнал в Англия, но старателно дегизиран — когато влязъл в страната, бил настанен в инвалидна количка. Очевидно с нея е пътувал из Лондон. Според рапорта той вероятно не е подозирал, че тогава е бил следен от нашите хора.

Това бе ключ към загадката и аз веднага го маркирах в базата данни като важно събитие, заслужаващо нашето внимание. Може би Невестулката използва инвалидна количка и във Вашингтон?

И може би най-неочаквано бяхме на една крачка пред него, вместо да изоставаме с две, както винаги досега?

С това дойде краят на моя тъй дълъг работен ден или по-скоро — на моята работна нощ. Поне се надявах, че засега съм приключил.

Много рано на следващата сутрин Невестулката, настанен в черна сгъваема инвалидна количка, си проправяше път сред гъстата и шумна тълпа на Юниън Стейшън. Беше в отлично настроение. Обичаше да побеждава, а сега побеждаваше с всеки завой и с всеки оборот на колелата.

Джефри Шейфър имаше превъзходни връзки сред военните във Вашингтон, заради което се оказа изключително ценен за замислената операция. Притежаваше полезни контакти също и в Лондон — един от градовете мишени. Но най-важното за Невестулката бе, че отново е в играта, а той обичаше да се чувства значим.

Освен това отдавна жадуваше да нарани колкото можеше повече хора в САЩ, защото презираше американците до дъното на душата си. Вълка му бе предоставил великолепна възможност да им причини тук и сега реални щети. Това си бе едно истинско *замочит* — трошене на кости на мащабен жив обект. *Масово убийство*.

Наскоро Шейфър бе скъсил косата си и я бе преобядисал черна. Е, не можеше лесно да прикрие истинската си височина — метър и осемдесет и седем, — но затова пък бе измислил нещо по-добро, макар че всъщност го бе заимствал от един свой стар познат: на светло, през деня, той се движеше из Вашингтон в инвалидна количка. Беше от доста усъвършенстван модел, който лесно се побираше в багажника на неговия сааб комби. Ако случайно го забележеха — както и стана в действителност, — то затова си имаше съвсем други причини.

В шест и двадесет същата сутрин Шейфър се срещна с лицето за свръзка в чакалнята на Юниън Стейшън. Дватамата се бяха наредили на опашката пред автоматите за напитки и закуски, като Шейфър беше зад него. Поведоха на пръв поглед напълно безобиден разговор:

— Те са се поразмърдали — заяви мъжът, който работеше като помощник на един високопоставен шеф във ФБР. — Никой не обърна внимание на предупрежденията да не се предприема разследване. Вече започнаха да следят градовете мишени. Разбира се, търсят и теб. За това отговаря Алекс Крос.

— От тях не би могло да се очаква да измислят нещо друго — отвърна Шейфър и пусна кривата си усмивка. Не беше изненадан от наблюдението. Вълка го бе предвидил. Както и самият той. Шейфър търпеливо изчака реда си на опашката и си взе от автомата кафе с мляко. После натисна бутона и инвалидната количка се затъркала към редицата от телефонни автомати, подредени край гишетата за билети за влаковете. Докато говореше по телефона, продължаваше да отпива от кафето.

— Имам за теб една много доходна, макар и мръсна работа. Заплащането е твърде щедро — каза той на жената, която се обади от другия край на линията. — Петдесет хиляди долара, при това за нещо, което ще ти отнеме само около един час.

— Е, щом е така, готова съм да поема и най-мръсната работа — отвърна жената, която заслужаваше да бъде призната за един от най-добрите снайперисти в целия свят.

28.

Срещата с „подизпълнителя“ се осъществи малко преди пладне във вътрешния двор на сектора за хранителни стоки към търговския център „Тайсънс Корнър“. Полковник Джефри Шейфър се срещна с капитан Никол Уилямс край малката маса в кафенето на двора, разположено точно срещу щанда за хамбургери „Бъргър Кинг“.

Поръчаха си хамбургери и минерална вода, но никой не посегна към това, което Шейфър наричаше „мазнотиите, с които тъпите янки си задръстват стомасите“.

— Хубава количка имаш — подкачи го капитан Никол Уилямс и се усмихна. — Даже ти отива.

— Всички средства са позволени, Ники — усмихна ѝ се той на свой ред. — Познаваш ме достатъчно добре. Ако работата го изисква, съм готов на всичко.

— Да, познавам те, полковник. Между другото искам да ти благодаря, че си се сетил за мен.

— Преди да ми благодариш, изчакай да чуеш каква работа ще искам да ми свършиш.

— Нали тъкмо за това съм тук. За да те изслушам.

Всъщност Шейфър вече беше леко разконцентриран, понеже бе обзет от тревожни подозрения защо Ники Уилямс си бе позволила да се запусне толкова много от времето на последната им среща. Висока метър и шестдесет и седем, в момента вероятно тежеше над деветдесет килограма. При все това тя излъчваше увереността, характерна за всеки отлично подготвен професионалист, каквато винаги е била. Двамата бяха работили заедно половин година в Ангола и там капитан Уилямс се бе доказала като отличен специалист. Винаги изпълняваше задачите, които ѝ се поставяха.

Сега той ѝ обясни само това, което ѝ бе нужно да знае — подробностите около нейното непосредствено участие. Накрая ѝ повтори, че за по-малко от един час ще спечели петдесет хиляди долара. Това, което най-много му харесваше в Ники, бе, че никога не се оплакваше от трудността на поредната задача или от рисковете.

— Каква е следващата ми стъпка? Кога ще действаме?

Това бяха единствените ѝ два въпроса, след като ѝ обрисова ситуацията в общи линии и уточни подробностите, но без да назовава мишената.

— Утре в един часа трябва да отидеш до регионалното летище Манасас във Вирджиния. Там в един часа и пет минути ще се приземи хеликоптер MD-530. С него ще ти доставят прецизно изработена пушка с оптически мерник, производство на „Хеклер и Кох“, модел НК PSG-1.

— Хм, ако не възразяваш, предпочитам да си донеса моето оръжие. — Уилямс се намръщи и поклати глава. — Винаги съм се доверявала най-много на „Уинчестър М70 Магнум“, с патрони с куха глава. Изпробвала съм ги в полеви условия и се оказаха най-добри за подобни операции. Нали спомена, че ще трябва да се стреля през прозорец?

— Точно така, капитане. Ще трябва да стреляш през прозорци на една административна сграда.

Шейфър не възрази срещу предложената от нея смяна на оръжието. Той бе работил с много снайперисти и отлично знаеше, че те до един са големи особняци и винаги предпочитат да вършат нещата по своя начин, който често изглеждаше доста странен. Очакваше от Ники повече възражения и остана изненадан, че всичко се уреди толкова бързо.

— И така, кой ще трябва да умре утре? — запита накрая тя. — Естествено, че се налага да ти задам този въпрос.

Шейфър ѝ съобщи коя е подбраната жертва, но за своя чест Ники Уилямс дори не трепна учудено. Единствената ѝ реакция бе:

— Тогава цената ми ще се вдигне. При това двойно.

Шейфър бавно кимна:

— Съгласен. Така всичко между нас двамата може да се смята за уредено, капитан Уилямс.

Сега бе неин ред да се усмихне.

— Да не би да съм поискала прекалено ниска цена?

— Да, може и така да се каже. — Шейфър отново кимна. — Но сега ще ти дам половината от сумата. Само гледай да не го пропуснеш.

29.

Като че ли най-после бяхме постигнали истински пробив в този случай. Най-сетне разполагахме с нещо, за което да се заловим. И идеята беше моя — инвалидната количка! Вече разполагахме със следа.

В десет часа тази сутрин прекосих почти целия Вашингтон, за да се озова в блок „Фарагът“ на Катедрал авеню. Преди три години една моя партньорка — Патси Хемптън — беше убита в подземния гараж на тази жилищна сграда. Застреля я Джефри Шейфър. Във „Фарагът“ живееше неговата бивша психотерапевтка.

През последните тридесет и шест часа бяхме поставили д-р Елизабет Касади под денонощно наблюдение и усилията ни като че ли започнаха да се възнаграждат. *Невестулката бе изскочила от дупката си.* Съобщиха ми, че Шейфър паркирал колата си в същия подземен гараж, където брутално бе убил Патси. После се качил горе до мансардния апартамент 10D, където още живееше д-р Касади.

Беше дошъл в инвалидна количка.

Заедно с още четирима агенти се изкачих с асансьора. Бяхме извадили pistolетите си, готови за стрелба.

— Той е извънредно опасен. Имайте предвид, че говоря съвсем сериозно — напомних им аз, след като излязохме от кабината на етаж на д-р Касади. Направи ми впечатление, че са пребоядисвали след последното ми посещение тук. Но въпреки това всичко ми изглеждаше доста познато. Но имах и странното усещане като за място, обитавано от духове. Или може би бях вбесен от спомена за смъртта на Патси Хемптън и за дързостта на Невестулката. Натиснах звънеца на вратата на мансардния апартамент 10D. После извиках: — ФБР! Отворете вратата! Ние сме от ФБР, доктор Касади.

Вратата се отвори и пред мен се изпречи висока, привлекателна блондинка — моята отколешна позната.

Елизабет Касади също ме позна:

— Доктор Крос, каква изненада! Е, всъщност не съвсем...

Докато говореше, чух зад нея шум от колелата на инвалидна количка. Веднага вдигнах пистолета и оттласнах блондинката от вратата.

Насочих пистолета към мястото, откъде се чуваше проскърцването.

— Стой! Спри там, където си! Веднага! — изкрещях аз.

И тогава се показа инвалидната количка с някакъв мъж в нея. Поклатих глава разочаровано и бавно отпуснах оръжието си. Но успях поне да се сдържа да не изругая. Цялата постановка вонеше на гнило или по-точно на Невестулката.

Мъжът в инвалидната количка заговори:

— Очевидно не съм полковник Джефри Шейфър. Дори никога не съм го виждал. Аз съм само един актьор, наричам се Франсис Николо. Наистина съм инвалид, така че моля без физически грубости. Казаха ми да дойда тук и ми платиха изключително щедро за това. Инструктиран съм да ви предам, че полковникът ви изпраща поздрав и че настоява да се вслушате в съвсем ясните указания, които сте получили. Но тъй като сега сте тук, явно не сте се вразумили. — Мъжът се поклони ниско от кръста. — Това беше моята част, моята роля в пиесата. Нищо повече не знам и не мога да ви кажа. Как ви се стори изпълнението ми? Приемливо, нали? Ако желаете, можете да ме аплодирате.

— Арестуван сте! — казах му аз.

После се извърнах към д-р Елизабет Касади:

— Както и вие. Къде е Шейфър?

Тя поклати глава. Изглеждаше невероятно унила.

— От години не съм го виждала. Само бях използвана от него. Както и вие, впрочем. Разбира се, за мен е много по-трудно сега, защото го обичах. Горещо ви съветвам да го имате предвид. Просто така разсъждава той и аз би трябвало да се досетя за това.

Също и аз, казах си мислено. Също и аз.

30.

„Наистина е впечатляващо!“, помисли си капитан Ники Уилямс. И не само пистата на летището, избрана за място на срещата. Целият план бе блестящ. Безумно дързък.

Регионалното летище Манасас във Вирджиния се оказа малко, не се отличаваше с нещо особено. Беше се разпростряло върху площ от осемстотин акра, с две успоредни писти. Имаше само едно здание край тях — главната сграда на терминала, както и контролна кула за диспечерите от Федералната администрация по авиация. Но затова пък за целите на мисията мястото беше направо идеално.

Някой наистина е обмислил всичко до най-малката подробност. Ще се получи!, помисли си тя.

Две минути след като пристигна на летището, капитан Уилямс забеляза как нейният хеликоптер се приземи на едната от двете писти. Тутакси ѝ хрумнаха два въпроса: откъде, по дяволите, тези хора се бяха добрали до хеликоптер от модела MD-530? Той беше най-подходящият за задачата, която ѝ бяха поставили.

Да, определено щеше да се получи. Може би в крайна сметка нямаше и да бъде чак толкова трудно.

Ники Уилямс забърза към хеликоптера, понесла в платнената торба своя верен „Уинчестър Магнум“. Пилотът беше донесъл в кабината си другите неща за нейната задача, без които тя не можеше да се справи. Очевидно той бе мъжът, избран за последния етап от плана.

— Зареден съм догоре с гориво. Ще потеглим на североизток, над шосе номер 28. А после за около половин минута ще кацнем в Рок Крийк Парк — обясни ѝ той.

— Рок Крийк Парк ли? Нещо не разбирам! — учуди се капитан Уилямс. — Защо ще кацаме пак, след като веднъж сме излетели?

— Спирането в този парк е само за да заемеш позицията на платформата, която ти е определена за изстрела. Това устройва ли те?

— Идеално — кимна Уилямс. — Сега разбрах.

Планът беше дързък, но съвсем логичен. Както и всичко останало в тази мисия. Дори бяха следили прогнозата за времето, за да

изберат ден с по-слаб вятър. Хеликоптерът MD-530 беше бърз и високоманеврен. Освен това и доста стабилен във въздуха, което, естествено, бе от изключително значение за резултата от стрелбата. Докато беше в армията, тя бе стреляла хиляди пъти от подобни хеликоптери при най-различни атмосферни условия. Именно солидната практика ѝ бе помогнала да се превърне в безпогрешен снайперист.

— Готова ли си? — извика пилотът, извъръщайки се назад към нея, след като тя се качи на борда. — Трябва да стигнем във Вашингтон и да се измъкнем оттам за по-малко от девет минути.

Ники Уилямс вдигна палец за потвърждение и перките на MD-530 се завъртяха с нарастващо ускорение. Поеха на североизток и не след дълго прелетяха над река Потомак. Напредваха обаче на съвсем малка височина — не повече от дванадесет метра, на места дори и десет, със скорост около осемдесет възела. За по-малко от тридесет секунди хеликоптерът MD-530 стигна до Рок Крийк Парк.

Капитан Уилямс зае позиция на дясната платформа, под пилота, но малко по-назад от него. После му махна с ръка да започне издигането.

И докато хеликоптерът отново се издигаше във въздуха, за да се насочи към мишената, тя не можа да се сдържи и си каза: *Не само не е хитро замислено, а направо е идеално. Всичко ще приключи за по-малко от девет минути. Той въобще няма да разбере какво е станало.*

31.

Върнах се в кабинета си преди пладне, раздразнен и неспокоен. Веднага се заех с ровенето в компютърната база данни към Националния информационен център по криминалистика, като изпих почти цял галон черно кафе — най-лошият избор за успокояване на нервите. *Проклет да е Невестулката! Той е знаел, че ще разберем за инвалидната количка? Но как? Сигурно има свой човек сред нас, някой, който го бе предупредил.*

Докъм един часа на обяд още висях пред бюрото си, когато в цялата сграда се разнесе пронизителният, оглушителен сигнал за тревога.

В същия миг моят пейджър ми сигнализира за терористична заплаха.

Чух силни викове от всички краища на залата.

— Погледни през прозореца! Бързо! Веднага към прозорците!

— О, мили боже! Какво правят онези там долу, дяволите да ги вземат?

Надникнах навън и с изумление видях двама мъже във военни униформи да тичат по настилката от розов гранит във вътрешния двор на сградата. След секунди задминаха внушителната бронзова статуя с надписа: „Вярност, Смелост, Почтеност“^[1].

Първото, което ми хрумна, бе, че онези там долу може да са някакви атентатори самоубийци. Как иначе можеха само двама мъже да нанесат щети на сградата или на персонала в нея?

Един агент — казваше се Чарли Килвърт — надникна от съседната врата в кабинета ми.

— Видя ли всичко това, Алекс? Можеш ли да повярваш на очите си?

— Видях. Но не повярвах.

Ала не можех да откъсна очи от ставащото долу на двора. Само за броени секунди на сцената се появиха, буквално изневиделица, неколцина тежковъоръжени агенти. Отначало бяха само трима, а после — поне дузина. Пазачите от стражевата будка на портала моментално

залостиха тежката врата и запречиха изхода, отрязвайки пътя за отстъпление на нахълталите в двора предполагаеми терористи. Агентите обаче не посмяха да пристъпят по-близо към тях. Може би и те като мен се опасяваха, че онези крият около кръста колан с експлозиви, или както му казвахме, представляват „живи бомби“. Но по-вероятно просто се придържаха към установената процедура за задържане на подозрителни личности.

Заподозрените продължаваха да държат ръцете си високо вдигнати над главите си. После бавно, напълно съзнателно, се проснаха на асфалта по корем. *Какво, по дяволите, ставаше там?*

И тогава съзрях как един хеликоптер започна да кръжи откъм южната страна на Хувър Билдинг. Всъщност видях само носа на машината и бясно въртящите се перки.

Застрашителното му надвисване принуди насъбралите се във вътрешния двор агенти веднага да насочат оръжието си нагоре към небето. Та нали все пак всичко това се случваше в зона, забранена за полети? Агентите започнаха да крещят и да размахват заплашително оръжията си.

Но тогава хеликоптерът рязко изви и започна да се отдалечава от Хувър Билдинг. Не след дълго окончателно изчезна от полезрението.

След още няколко секунди Чарли Килвърт отново надникна през вратата ми:

— Някой бе застрелян на горния етаж!

Втурнах се към коридора толкова забързано, че едва не съборих Чарли на пода.

[1] Символичен девиз на ФБР. Инициалите му съвпадат с тези на Бюрото: *Fidelity. Bravery. Integrity* или *FBI (Federal Bureau of Investigation)*. — Б.пр. ↑

32.

Хеликоптерът MD-530 кръжеше над Вашингтон. Пилотът използваше нагъсто разположените административни и жилищни сгради като прикрития, плъзгайки се ловко между тях като в подлудяващата игра на котка и мишка.

Тази тактика на прокраждане целеше да се скрие от обсега на радарите и в същото време да всее паника в случайно насъбралите се зрители, реши Ники Уилямс. Освен това всичко се разгръщаше с невероятна бързина. Никой не можа да реагира, пък и бе истински абсурд да излетят военни самолети, за да прихванат хеликоптера нарушител в такава опасна близост до важните сгради в столицата.

Сега вече Ники можеше да вижда мишената си — *наистина гореща!* Но всъщност хаосът там долу, на земята, бе внимателно планиран и затова в момента десетки хора от тези сгради се бяха скупчили край прозорците на набеязаната сграда, в която — тя отлично знаеше — се помещава главната квартира на ФБР. *Ето, това вече е истинска работа!* Хареса ѝ! Докато беше в армията, бе призната за супербоец, но все пак там беше пълно с куп досадни правила и ограничения, които непременно трябваше да се спазват.

А сега за нея важеше само едно-единствено правило: застреляй онзи тип, просни го мъртъв, а след това изчезвай чевръсто, преди някой да успее да реагира... Пилотът бе снабден с точните координати на прозореца, определен като местоположение на мишената. Знаеше и за онези двамата там долу, със задачата да вдигнат суматоха във вътрешния двор на сградата. Очевидно тази диверсия също беше част от плана. Капитан Уилямс пък отлично бе запозната как изглежда мишената. И още в същия миг, в който насочи дулото към набеязания мъж, той видя оръжието в ръцете ѝ — нали ги дяляха само тридесетина метра. В следващата секунда той вече щеше да е мъртъв и тя можеше да изчезне веднага.

Един от мъжете зад прозореца явно изкрещя някакво предупреждение и се опита да изблъска другия. Какъв герой... Но

нямаше значение — Уилямс вече бе натиснала спусъка. *Лесна работа...*

А сега — бягството!

Пилотът на хеликоптера прибягна към същите способности за измъкване, с които се бе прокраднал дотук. Насочи машината направо към зоната за кацане и укриване във Вирджиния. Отне му само три минути и половина, за да се отдалечи от Хувър Билдинг и да се добере до безопасната зона. Ники Уилямс още не можеше да се опомни от стрелбата и последвалото убийство. Но щедрата премия, която я очакваше, я караше да потръпва от възторг. Тя бе удвоила цената на залога, но бог ѝ е свидетел — беше си заслужила всяко пени!

Хеликоптерът лесно се приземи и тя моментално скочи от платформата. Махна с ръка за сбогуване към пилота, но той протегна дясната си ръка към нея и стреля два пъти — първият куршум се заби в гърлото ѝ, а вторият — в челото ѝ. Никак не му допадаше тази част от плана, но нямаше как да не я изпълни. Такива бяха нарежданията, които бе получил, а той знаеше достатъчно много, за да не помисли дори за миг да не им се подчинява. Явно тази снайперистка бе споменала пред някого за своята мисия. Това бе единственото, което пилотът знаеше за нея.

Но всъщност то бе само неговото късче от голямата мозайка.

33.

Двамата мъже, заловени в двора, набързо бяха натикани в сградата на ФБР и сега ги държаха вързани на втория етаж. Но кои, по дяволите, бяха те?

И тогава плъзна един ужасяващ слух: Рон Бърнс — моят главен шеф и личен приятел — бил застрелян.

Според източниците била извършена успешна снайперистка атака, а мишена е бил кабинетът на Бърнс. Нямахме как да не си припомним за убийството на Стейси Полак, извършено по-рано през тази година. Вълка в действителност така и не пое отговорността за гибелта на шефа на Стратегическия информационно — оперативен център, обаче сега знаехме, че той бе този, който го е поръчал. Бърнс се бе заклел да му отмъсти, макар че досега никой от убийците не бе заловен. Или поне доколкото ми бе известно.

Около час и половина след снайперистката атака ми позвъниха да слеза на втория етаж. За мен това бе добре дошло — след влудяващото чакане в кабинета исках да върша нещо, каквото и да било.

— Узнахте ли нещо за стрелбата на горния етаж? — попитах дежурния, който ме бе повикал.

— Дочухме само някакви слухове. Но още нищо не е отречено или потвърдено. Разговарях с Тони Удс, който сега е на директорския етаж, само че и той нищо не ми обясни. Никой не иска да се ангажира с нещо конкретно, Алекс. Съжалявам, но това е положението.

— Но нали някой е бил застрелян?

— Да, сигурно... Но може и да е прострелян, да е ранен.

От цялата тази бъркотия започна да ми прилошава, още повече че през последните дни много ми се бе насъбрало. За по-бързо се втурнах направо по стъпалата към втория етаж. Вратата ми отвори един от пазачите на редицата от килии, за чието съществуване досега дори не бях подозирал. Агентът, който ме посрещна, ми обясни, че искал аз да се заема с разпита на двамата задържани.

Влязох в една от тесните стаички за разпити и заварих там двама изплашени негри в камуфлажни военни униформи. Дали бяха терористи? Надали. Имаха вид на мъже над тридесетте или може би наскоро прехвърлили четиридесетте — това бе трудно да се прецени на око. Но отдалеч си личеше, че отчаяно се нуждаеха от подстригване и бръснене. Дрехите им бяха ужасно измачкани и изпоцапани — в стаята вече вонеше от непраните им униформи.

— Ний вече си казахме сичко, дете имаше за казване — оплака се горчиво единият от тях, още щом прекрачих прага. Сетне присви очи и лицето му още повече се сбърчи. — Че то колко пъти да го повтаряме, а?

Седнах на стола откъм срещуположната страна на масата.

— Води се разследване за убийство — обясних им аз. Нямах представа пред кого бяха дали показания. И просто исках да започнем от самото начало. — Някой е бил убит на един от горните етажи.

Мъжът, който досега бе мълчал, захлупи лице в дланите си и стенойки започна да се олюлява на стола.

— О, не... Господи, само това не... — захлипа той.

— Махнете си ръцете от лицето и ме изслушайте! — креснах му аз.

Двамата мъже ме изгледаха озадачено и веднага млъкнаха. Най-после започнаха да ме слушат внимателно.

— Искам да чуя вашата история — всичко, което знаете, дори най-незначителните подробности! Никак не ме вълнува на кого вече сте го разказали. Разбрахте ли ме добре? Не ме е грижа колко пъти ще трябва да го повторите. Ясно ли ви е, че сега и двамата сте заподозрени в убийство? Така че искам да чуя вашата версия, говорете! Аз съм единственият ви шанс да се спасите! А сега да ви чуя!

И те се разговориха. И двамата. Понякога мрънкаха несвързано, но все пак говореха. След малко повече от два часа аз излязох от стаята за разпити с чувството, че бях научил цялата истина или поне тяхната набързо скроена версия.

Рон Фрейзиър и Ленард Пикет се оказаха скитници, обитаващи предимно квартала около гарата Юниън Стейшън. И двамата били ветерани от армията. Наели ги на улицата със задачата да тичат като луди около сградата на ФБР, което вероятно никак не ги бе затруднило, защото си бяха наистина смахнати. Камуфлажните военни униформи

били тяхна собственост — според признанията им с тях се скитали и просели ежедневно из парковете и улиците на Вашингтон.

След това отидох в съседната стая за разпити, за да информирам двама висши началници от горните етажи. Те изглеждаха не по-малко напрегнати от мен. Зачудих се дали са наясно какво е станало с Рон Бърнс.

— Не мисля, че онези двамата знаят нещо съществено — докладвах им аз. — Навярно са били вербувани от Джефри Шейфър, защото този, който ги наел, говорел с английски акцент. Физическото описание съвпада с това на Невестулката. Но който и да е бил, им е платил двеста долара, за да изиграят ролите си. — Сетне вдигнах поглед към началниците: — Сега вие сте на ход. Кажете ми какво се е случило на горните етажи. Кой е бил застрелян. Рон Бърнс ли е?

Единият от тях, Милард, пое дълбоко дъх, преди да заговори:

— Това не бива да излиза от тази стая, Алекс. Поне докато не ти позволим. Разбрахме ли се?

Кимнах сериозно. И отново попитах:

— Мъртъв ли е директорът?

— Не. Убитият е Томас Уиър. Този, който е бил застрелян, е Уиър — обяви агент Милард.

Внезапно коленете ми се подкосиха: *някой бе застрелял директора на ЦРУ.*

34.

Настана неописуем хаос.

Веднага щом се разчу за убийството на Томас Уиър, криминалните репортери от всички вестници и телевизионни канали започнаха да циркулират неуморно около Хувър Билдинг. Разбира се, никой не им каза какво предполагахме, че се е случило, но всички репортери усещаха, че крием важна информация.

Малко по-късно същия следобед ни докладваха, че е открит някакъв труп на жена в горите на Северна Вирджиния. Не бе изключено тя да е снайперистката, убила Томас Уиър, понеже край тялото ѝ открили пушка с оптически мерник „Уинчестър М70 Магнум“. Почти сигурно бе, че това е оръжието на убиеца.

В пет часа Вълка отново се свърза с нас. Телефонът в залата на кризисния щаб иззвъня. Лично Рон Бърнс веднага вдигна слушалката.

Никога досега не бях виждал нашия директор толкова мрачен и уязвим. Томас Уиър беше негов близък приятел. По време на летните ваканции Уиър и Бърнс заедно водеха семействата си до Нантъкет.

— Вие сте изключителен късметлия, директоре — започна Вълка. — Онези куршуми бяха предназначени за вас. Аз рядко греша, но знам, че пропуските са неизбежни в толкова сложни операции. Приемам, че във всяка война може да възникват грешки, те просто са част от живота. — Бърнс нищо не отговори. Лишеното му от чувства лице наподобяваше бледа маска, по която нито един от нас, присъстващите, не можеше да разчете мислите, които го вълнуваха в момента. — Разбирам как се чувствате всички вие сега — продължи Вълка. — Господин Уиър беше много близък на вашето семейство, нали не греша, Бърнс? И в общи линии достоен за уважение човек. Затова сега сте ми толкова сърдити и ви се иска да ме пречукате, все едно че съм бясно куче. Но опитайте поне за миг да видите нещата от моята гледна точка. Винаги само вие сте диктували правилата на играта и все още не желаете да отстъпите нито на милиметър от разбиранията си. Само че вашите методи и разбираня, както сами се убеждавате, водят единствено до опустошения и смърт. Всъщност не

само сега, те винаги са сеели опустошения и смърт. Това е неизбежно. А залозите са много по-високи от някой човешки живот. Така че ще трябва да се поразмърдате. Защото часовникът тиктака и нищо вече не може да го спре. Както сами знаете, трудно е да се намерят днес хора, които са склонни да слушат. В наши дни всички са погълнати единствено от себе си. Да вземем за пример капитан Уилямс, която бе наета от нас за убийството. Тя бе инструктирана с никого да не споделя за мисията, за която бе избрана. Обаче се издала пред съпруга си. Затова сега е мъртва. Разбрах, че сте открили тялото ѝ. Но аз имам още една новина за вас: нейният съпруг също е мъртъв. Можете да намерите трупа му в дома им. Намира се в Дентън, щата Мериленд. Искате ли адреса? Мога и за това да ви помогна.

— Вече открихме тялото на съпруга ѝ — рече Бърнс. — За какво всъщност ни се обаждате, какво искате?

— Струва ми се, че е очевидно, господин директор. Искам да сте наясно, че не говоря празни приказки. Очаквам от вас да ми сътрудничите и ще го постигна. По един или друг начин — в момента това няма значение. И така, след като вече се изяснихме, ще ви съобщя подробностите — в цифри. Надявам се някой от вас там да има подръка лист и молив.

— Карайте нататък — нетърпеливо го подкани директорът Бърнс.

— Добре тогава, ето докъде стигнахме. За Ню Йорк искаме *шестстотин и петдесет милиона щатски долара*. За Лондон — *шестстотин милиона*. За Вашингтон — *четиристотин и петдесет милиона*. И накрая за Франкфурт — *също четиристотин и петдесет милиона*. Всичко в щатски долари. Така че общата сума възлиза на два милиарда сто и петдесет милиона долара. Освен това настоявам непременно да бъдат освободени петдесет и седем политически затворници. До един час ще разполагате с техните имена. Ако евентуално би ви заинтересувало, ще уточня, че те всички до един са от Близкия изток. Е, надявам се, картината вече започна да ви се прояснява, нали? Доста интересен пъзел, не мислите ли? Разполагате с четири дни, за да доставите парите. *И затворниците*. Това е доста време, нали? Повече от справедливо е. Ще ви бъде съобщено кога и къде да предадете парите и хората. И така, имате четири дни, броени от... От този час! Ах, щях да пропусна да спомена, че говоря съвсем

сериозно. Разбирам също, че ви искам много пари и че ще се окаже „невъзможно да ги осигурите“. Точно това очаквам да чуя от вас. Но не си правете труда да ми досаждате с хленчения или извинения. — Последва кратка пауза. — Това беше шибаната причина за обаждането ми, директор Бърнс — продължи Вълка. — Доставка парите. И затворниците. Само гледайте да не оплескате отново нещата. О, да, накрая съм длъжен да спомена и още нещо: аз никога нищо не забравям и никога нищо не прощавам. Вие ще умрете, преди края на тази история, директор Бърнс. Така че няма да е зле от време на време да се озъртате през рамо. През един от тези *четири* дни аз ще бъда там. И тогава остава само едно бум! Но засега времето е пред вас.

След тези думи Вълка прекъсна връзката.

Рон Бърнс гледаше право напред, когато заговори през здраво стиснатите си зъби:

— Добре го каза, само едно бум! През един от тези дни аз ще бъда там и ще те чакам.

Сетне погледът на Бърнс бавно обиколи залата и накрая спря върху мен:

— Часовникът тиктака, Алекс.

35.

— Искам доктор Крос да ни запознае с впечатленията си от този руски маниак — продължи Бърнс. — Той знае всичко за него. За онези от вас, които не познават Алекс Крос, ще спомена, че наскоро се прехвърли при нас от вашингтонската полиция. Загубата е за тяхна сметка, повярвайте ми. Той е човекът, благодарение на когото Кайл Крейг е в затвора.

— Да, аз съм този, който позволи на Джефри Шейфър да се измъкне един или два пъти — обадох се от креслото си. — И така, искате да ви запозная с впечатленията си? Е, няма да се спирам подробно на очевидното. Вълка е обладан от манията за пълен контрол и абсолютна власт. Мога да ви гарантирам, че той винаги е предпочитал да действа мащабно, да работи на голямата сцена. Освен това е творчески настроен, вманиачен е на тема планиране. Изявява се като изключително действен тип, което означава, че отлично се справя с организирането, с разпределението на ролите. Рядко се стига дотам, че да го затрудни някое по-заплетено решение. Но най-важното от всичко е, че той е безмилостен и зъл. Обича да наранява хората. Харесва му да ги гледа как страдат. Той ни предоставя доста време за размисъл относно това, което би могло да се случи. Защото знае, че ние няма, или по-скоро *не можем*, да му платим толкова лесно. Но и защото същевременно иска да ни побърка. Наясно е колко трудно ще бъде да го заловим. Осама Бин Ладен все още е на свобода, нали? Ще ви кажа обаче какво не ми пасва в цялата тази история: неуспешният опит за убийство на директора на ФБР. Не зная как точно да го обясня, но това — според мен поне — просто не е в неговия стил. Или поне не на толкова ранен етап от играта. А най-вече не ми харесва фактът, че той е пропуснал мишената си, че се е провалил.

Думите ми прозвучаха донякъде неуместно и аз погледнах към Бърнс, ала той само ми махна с ръка да продължавам. Но преди това попита:

— Вярваш ли, че той действително е допуснал грешка? Или Том Уиър е бил истинската мишена?

— Според мен... Уиър е бил мишената. Не вярвам, че Вълка е допуснал грешка. Не и толкова голяма. Мисля, че излъга за това убийство.

— Ала защо? Има ли други мнения? — Бърнс огледа присъстващите в залата.

Никой не се обади, затова аз продължих:

— Ако Томас Уиър наистина е бил мишената, това е най-добрата улика, с която засега разполагаме. Какво може да е знаел Уиър, за да бъде такава значителна заплаха за Вълка? Няма да се изненадам, ако двамата са се познавали отнякъде, макар че не е изключено самият Уиър да не е подозирал за това. Така или иначе той е бил важна фигура върху шахматната дъска на Вълка. Но кога и къде са се пресекли пътищата на Томас Уиър и руснака? Това е въпросът, който трябва да си зададем.

— И да намерим отговора колкото се може по-бързо — заключи Бърнс. — Хайде да се залавяме за работа. Всички в Бюрото! И като казвам всички, наистина имам предвид точно това.

36.

Мъжът, който от името на Вълка проведе последните телефонни обаждания, беше получил от него прецизни инструкции и ги спазваше съвсем точно. Трябваше да го видят във Вашингтон. Това бе неговото парче от пъзела.

Вълка трябваше да бъде засечен, което определено щеше да предизвика раздвижване...

Телефонните обаждания до главната квартира на ФБР и до още няколко абоната скоро щяха да бъдат проследени и да се установи, че следата води до хотел „Четири сезона“ на Пенсилвания авеню. Това също бе част от последния вариант на плана на Вълка, а засега планът се изпълняваше почти безупречно.

И така, той прекоси най-спокойно фойето на хотела и се постара да бъде забелязан от служителя на рецепцията, както и от двамата портиери на входа. Помагаше и това, че бе висок, рус, брадат и носеше дълго кашмирено палто. Всички детайли съвпадаха с дадените му нареждания съобразно плана.

След това той се поразходи лениво по Ем стрийт, като по пътя не пропускаше да проверява менютата, изложени по витрините на ресторантите, както и последните новости в модните магазини в Джорджтаун.

Досмеша го, като видя колко много полицаи и цивилни агенти от Фалън се устремиха от няколко посоки към хотела „Четири сезона“. Накрая мъжът се качи в един бял шевролет комби, който го чакаше на ъгъла на Ем стрийт и Томас Джеферсън авеню. Колата потегли в посока на летището. Освен шофьора вътре имаше още един пътник. Той се бе настанил на задната седалка, точно зад мъжа, който бе провел онези телефонни обаждания от хотел „Четири сезона“.

— Добре ли мина? — попита шофьорът, след като се отдалечиха на няколко мили от Ем стрийт и от настаналата там бъркотия.

Брадацият сви рамене.

— Разбира се. Вече разполагат с точното ми описание. Нещо, което да ги накара да продължат, малка надежда или както там обичат

да го наричат. Направих това, което се искаше от мен.

— Отлично — обади се вторият пътник. После измъкна беретата си от вътрешния джоб и простреля блондина в дясното слепоочие. Онзи издъхна, преди още да бе чул изстрела.

Сега полицията и ФБР разполагаха с физическото описание на Вълка, обаче нито един жив човек в целия свят не съответстваше на него.

37.

Този следобед ситуацията стана още по-интригуваща или по-скоро — още по-объркана. Според нашите специалисти по телекомуникациите Вълка ни се бе обадил от хотел „Четири сезона“ във Вашингтон, дори бил забелязан там. Описанието, с което се сдобихме, бе разпратено из целия свят. Възможно беше този път да е допуснал грешка, но не ми се вярваше. Досега винаги се обаждаше от улични автомати, а този път използва телефон от хотела. Защо?

Останах изненадан, когато тази вечер се прибрах у дома малко преди девет и половина. Във всекидневната заварих д-р Кейла Коулс заедно с мама Нана. Двете се бяха разположили на дивана и си споделяха някакви тайни, с които освен тях само господ бе запознат. Аз обаче леко се разтревожих, че лекарката на Нана бе дошла толкова късно у дома.

— Всичко наред ли е? — попитах аз. — Какво става тук всъщност?

— Кейла имала посещение в квартала, а после решила да се отбие при мен — отвърна ми Нана. — Нали така, доктор Коулс? Доколкото знам, няма никакви проблеми. Освен че си пропусна вечерята.

— Ами всъщност — заговори Кейла — Нана напоследък пак се чувства леко отпаднала. Затова се отбих да я видя, но само като предпазна мярка.

— Хайде сега, Кейла, моля те, не преувеличавай. Не бива да се увличаме — скастри я Нана с характерния си маниер. — Аз съм добре, съвсем добре. Отпадналостта просто вече е част от живота ми.

Кейла кимна разбиращо и се усмихна мило. После въздъхна шумно и се облегна на дивана.

— Съжалявам, ако съм прекалила. По-добре ти му разкажи, Нана.

— Тази седмица, всъщност през последните три-четири дни, се чувствах малко отпаднала. Но ти го знаеш, Алекс. Не е нещо сериозно.

Ако Алекс младши беше при нас и трябваше да се грижа за него, щях наистина да се разтревожа.

— Аз обаче съм разтревожен — прекъснах я загрижено.

Кейла пак се усмихна и поклати глава.

— Добре. Както каза Нана, имах посещение тук наблизо и затова реших да я посетя, Алекс. Но само за да се видим и да си побъбрим. Измерих й кръвното налягане. Всичко изглежда в нормалните граници. Само че бих искала и да си направи още няколко изследвания на кръвта.

— Добре, ще си направя тези изследвания — съгласи се Нана. — Хайде сега да си поговорим за времето.

Погледнах недоволно и към двете жени. После попитах Кейла:

— Още ли работиш все така усилено?

— Виж кой се намери да ме упреква, че се преуморявам! — възрази ми тя, но сетне се усмихна сърдечно. Кейла притежаваше забележителен дух и още с влизането си бе способна да разведри атмосферата в стаята. — За съжаление имам доста работа във вашия квартал. Само не ме карай да ти изброявам колко от жителите на столицата не могат да си позволят да посещават кадърните лекари. Знаеш ли по колко часа някои от тях чакат в коридорите на клиниката „Сейнт Антъни“ или в другите болници в предградията?

Винаги съм харесвал Кейла, но ако трябва да бъда съвсем честен, дори малко ме плашеше. *Защо ли?*, питах се, докато разговаряхме. Забелязах, че е отслабнала — нищо чудно след цялото това търчане из квартала. Истината беше, че никога не е изглеждала толкова добре. Почувствах се засрамен, че го бях забелязал.

— Какво стърчиш като пън? — попита ме Нана. — Ела, седни тук при нас.

— Трябва да вървя — надигна се Кейла от дивана. — Стана късно, дори и за такива постоянни скитници като мен.

— Аз ли съм причината да се разтури купонът? — попитах виновно. Внезапно ме обзе желание да не позволя на Кейла да си тръгва. Исках да поговоря с някого за каквото и да било, само не и за Вълка и терористичните атаки, с които той ни заплашваше.

— Не, Алекс. И не би могъл. Но мен ме чакат още два адреса за посещения.

Погледнах часовника си и удивено възкликнах:

— Още две посещения в толкова късен час? Не мога да повярвам! Да не си се побъркала?

— Кой знае, може и да се окажеш прав — отвърна Кейла и сви рамене. — После целуна Нана с неподправена сърдечност. — А ти се грижи повече за себе си. И не забравяй за изследванията на кръвта.

— Поне с паметта съм добре.

Когато си замина, Нана ми каза:

— Кейла Коулс е наистина забележителна. И знаеш ли какво, мисля, че единствената причина да идва тук е, за да те види. Може да греша, но си оставам убедена, че е точно така.

— Защо тогава си тръгна веднага след като дойдох? — парирах надеждите ѝ аз.

Нана се намръщи, но не се предаде.

— Защото стоиш като истукан, когато я завариш тук. Държиш се странно. А тя може да се окаже тъкмо подходящата за теб жена. Само не се опитвай да спориш с мен. Кейла те плаши, Алекс, а това може да е добър знак.

Замислих се за това, но не намерих подходящ отговор. Пък и денят беше доста тежък и мозъкът ми не работеше на пълни обороти.

— Сигурна ли си, че се чувстваш добре, Нана? — попитах аз.

— Алекс, аз съм вече на осемдесет и три. Колко добре бих могла да бъда? — въздъхна тя. После ме целуна по бузата и се отправи към спалнята си. — Но и ти самият също не ставаш по-млад — подхвърли закачливо тя, преди да напусне всекидневната.

Едно на нула за теб, Нана, помислих си.

38.

Но не всички бързаха към леглата си тази вечер. В някои квартали нощният живот едва започваше.

Невестулката никога не бе съумявал да обуздава своите така наречени първични желания. Това понякога дори го плашеше, защото очевидно го правеше слаб и уязвим, но същевременно го импулсираше. Пред лицето на опасността адреналинът му рязко се покачваше. Дори повече от всичко друго му помагаше да се чувства по-жизнен. Когато излизаше на лов за хора, той забравяше за останалото и напълно губеше самоконтрол.

Шейфър познаваше отлично Вашингтон от предишната си служба в британското посолство. Способен бе да се ориентира не само в центъра и в изисканите квартали, но дори и в мизерните предградия, тъй като именно там издирваше жертвите си.

И така, тази нощ Невестулката бе излязъл на лов. Отново се чувстваше енергичен и щастлив. Животът му пак бе придобил смисъл. Сега караше черен „Форд Меркюри“. Зави откъм южната страна на Капитолия. По улиците се скитаха само няколко проститутки, понеже наскоро бе започнало да ръми и захладня. Една от тях успя да привлече вниманието му.

На няколко пъти обиколи квартала, като при всеки кръг я оглеждаше жадно, с неприкрита похот. Накрая намали ход тъкмо когато отново стигна до нея. Дребното чернокожо момиче демонстрираше своите прелести недалеч от входа на един моден нощен клуб. Беше облечено само със сребристо бюстие, къса поличка и обувки с дебели подметки.

А най-хубавото в цялата работа бе, че изпълняваше заповедите на Вълка: тази нощ трябваше да излезе на лов из Вашингтон. С други думи просто си вършеше работата.

Младото чернокожо момиче се изпъчи предизвикателно, когато той се наведе над предната седалка на колата, за да поговори с нея през спуснатия преден десен прозорец. Тя навярно си мислеше, че младите й щръкнали от хлада зърна контролираха ситуацията. *Срещата отсега*

се очертава да е доста интересна, каза си той. Тази нощ Шейфър бе с перука, а освен това, като допълнителна предпазна мярка, бе оцветил лицето и ръцете си в черно. В съзнанието му прозвуча припевът на един стар рок: „Името на песента е точно това, което най-ми допада“.

— Истински ли са? — попита той, когато момичето се приведе още повече към него.

— Ами такива бяха поне последния път, когато ги проверих. А може би ще поискаш сам да се увериш? Искаш ли да ги пробваш? Може да се уреди един частен сеанс, само за теб, скъпи.

Шейфър се усмихна, развеселен, но продължи да следва правилата на уличната игра. Дори момичето да бе забелязало, че е намазал лицето си с черна боя, не го показа. *Нищо не ни притеснява, нали? Е, ще видим дали е точно така*, помисли си той. После я покани:

— Скачай вътре, ще се радвам да ги проверя. Но не само тях, а от гърдите до петите, както му е редът.

— Ще ти струва стотачка — обяви тарифата си тя и внезапно се отдръпна от колата. — Това устройва ли те?

Шейфър не скъпеше усмивките.

— Ако са истински, стотачка е добра цена за тях. Никакъв проблем няма да има.

Момичето отвори вратата и се намърда до него на седалката. Тогава той усети, че бе прекалила с парфюма.

— Ще ги провериш собственоръчно, скъпи. Малки са, но пък са толкова готини! Целите са твои.

Шейфър отново се засмя.

— Знаеш ли, много ми харесваш. Но запомни какво каза. Защото държа да си получи обещаното. *Целите са мои*.

39.

Пак ме очакваше нощна смяна, затова се почувствах като че ли отново съм се завърнал в отдел „Убийства“. Освен това се озовах в познатия ми югоизточен квартал около Ню Джърси авеню, изпълнен предимно с бели дървени къщи, повечето от тях изоставени. Въпреки късния час около сцената на убийството вече се бе насъбрала тълпа, включително неколцина от местните бандити и невръстни хлапета с велосипеди.

Един мъж с ямайска шапка и сплъстена коса, застанал до жълтата полицейска лента, крещеше на ченгетата:

— Хей, чували ли сте таз музика? — Гласът му беше хрипкав, а общото впечатление, което създаваше, бе за някакъв смахнат. — Та харесва ли таз музика, а?

Сампсън ме пресрещна пред една от разнебитените къщи, за да ме съпроводи при влизането.

— Също като в добрите стари времена — поклати глава Джон. — Затова ли си дошъл, убиецо на дракони? Мъчи ли те носталгия по отминалите дни? Искаш да се върнеш в полицията на Вашингтон, а?

Кимнах и магнах с ръка наоколо.

— Да, всичко това наистина ми липсва. Кошмарните сцени на убийства посред нощ.

— Обзалагам се, че е така. На мен също биха ми липсвали.

Сградата, в която бе намерено тялото, беше обградена откъм фасадата, но за нас нямаше проблеми да влезем вътре. Просто защото въобще липсваше външна врата.

— Това е Алекс Крос — представи ме Сампсън на патрулния полицай, изпречил се пред зеещата врата. — Чувал ли си за него? Братко, това е *самият* Алекс Крос.

— Доктор Крос — козирува мъжът и се отдръпна, за да ни стори път да влезем.

— Отиде си — додаде Джон Сампсън, — но не е забравен.

След като влязохме вътре, сцената ми се стори до болка позната и тъжна. По коридорите заварихме купища боклуци, а вонята на

развалена храна и урина беше непоносима. Може би вече бях отвикнал, защото повече от година не бях влизал в подобни убежища на плъхове и скитници.

Казаха ни, че тялото се намирало на най-горния етаж — третия, така че двамата със Сампсън поехме по стъпалата.

— Отвратителна дупка! — промърмори той.

— Да, знам. Припомних си очарованието им.

— Поне няма да е необходимо да се навираме в проклетия сутерен — добави Сампсън с все същия недоволен тон. — И така, защо си тук? Нещо не схващам твоята роля в това разследване.

— Ами просто защото ми липсваха разходките с теб. Оттогава никой вече не ме нарича Захарче.

— Аха, че феберейците нямат ли си прякори? И така, защо си тук, Захарче?

Сампсън и аз се добрахме до третия етаж. Навсякъде гъмжеше от вашингтонски полицейски униформи. Отново *déjà vu*^[1]. Сложих си найлоновите ръкавици. Същото направи и Сампсън. Наистина ми липсваше работата с него. И сега, за добро или за зло, се чувствах като у дома си.

Спряхме пред втората врата вдясно, защото от нея изхвърча забързано един млад чернокож патрулен полицай. Беше притиснал ръка към устата си, а в дланта си стискаше бяла носна кърпа. Не се съмнявах, че следващата секунда щеше да повърне. Да, нещата не се бяха променили.

— Да се надяваме, че няма да оплеска сцената на местопрестъплението — отбеляза Сампсън. — Проклети новобранци!

Влязохме вътре.

— О, боже! — прошепнах аз. Бях се нагледал на десетки подобни сцени, докато работех в отдел „Убийства“, но така и не можах да привикна с тези ужасяващи гледки. Човек не може да забрави лесно подробностите, усещанията, миризмите и отвратителния вкус в устата си. — Той се е обадил първо на нас — обясних на Сампсън. — Затова сега съм тук.

— Кой е той? — попита ме бившият ми колега.

— Ти ми кажи — контрирах го аз.

Приблжихме към тялото, което лежеше на дъсчения под. Млада жена, по-скоро тийнейджърка. Дребничка, доста красива. Напълно

гола, с изключение на обувката с дебела подметка, която висеше от левия ѝ крак. На десния имаше златна верижка около глезена. Ръцете ѝ бяха завързани отзад на кръста ѝ с някакъв кабел. В устата ѝ бе натикана черна найлонова кесия.

Бях виждал вече подобни убийства, точно от този вид.

— Още една убита проститутка — въздъхна Сампсън. — Патрулните са я забелязали около южната страна на Капитолия. Представяла се е за осемнадесетгодишна, но не е изключено да се окаже по-млада. И така, защо си дошъл тук?

Стори ми се, че гърдите на момичето бяха изрязани чак до ребрата отдолу. Лицето ѝ също бе срязано на няколко места. Пред очите ми сякаш се появи подробен списък на психопатичните поведенчески отклонения — такива, за които не можех да престана да мисля: изразена агресия (*да се провери в базата данни*), садизъм (*да се провери в базата данни*), сексуални извращения (*да се провери в базата данни*), грижливо планиран престъпен замисъл (*да се провери в базата данни*). *Да се провери, да се провери...*

— Джон, това е дело на Шейфър Невестулката. Върнал се е във Вашингтон. Но това не е най-лошата вест, макар че адски ми се иска да беше така.

[1] Вече преживяно или видяно (фр.). — Б.пр. ↑

40.

И двамата знаехме, че наблизко има един бар, който още трябваше да е отворен. Така че на излизане от сградата на Ню Джърси авеню, където бе извършена тази ужасна касапница, Сампсън и аз се запътихме направо натам за чаша бира. Официално вече бяхме освободени от смяна, но за всеки случай оставих пейджъра си включен. Същото направи и Джон Сампсън. Вътре заварихме само двама окъснели посетители да си допиват джина, та се почувствахме като единствените гости на заведението.

Но и да беше пълно, нямаше значение. Просто ми беше приятно да съм с Джон. Изпитвах нужда да си поговоря с него.

— Сигурен ли си, че е бил Шейфър? — попита ме той, след като барманът остави пред нас двете бири и някакви ядки. Разказах му за смущаващия видеозапис с кадрите от Сънрайс Вали. Но не и за другите заплахи или за искания от Вълка откуп. Нямах право, но това ме тормозеше. Никога не бях лъгал Сампсън, а сега имах чувството, че го правя.

— Той е, няма съмнение.

— Тогава работата излиза доста заплетена — замислено процеди Джон. — А защо му е потрябвало на Невестулката да се връща във Вашингтон? Та ти едва не го залови тук при последния случай.

— Може би именно заради това — заради тръпката и предизвикателството.

— Да-а. А може би ние просто му липсваме. Домъчняло му е за нас, така да се каже. Само че този път не бих го изпуснал. Ще го застрелям още с първия куршум точно между очите.

Отпих от бирата си и побързах да сменя темата:

— А как я карате у дома с Били?

— Как да я караме, като все съм дежурен по нощите... Добре че Били е наясно с моята работа. Още по-добре е, че сега сестра й ни гостува. В момента и двете би трябвало още да спят.

— Но иначе как върви семейният ти живот? Не ти ли пречи присъствието на сестра й?

— Не, Трина ми е симпатична, така че всичко е наред. Може да ти прозвучи смешно, но гостуването ѝ не е никакъв проблем за мен. Защото съм истински щастлив, май че за пръв път в живота си. Все едно че плувам в облаците, човече!

Усмигнах се и отново отпих от бирата си.

— Нали е голяма работа любовта?

— Да, така си е. Някой ден трябва и ти да изпробваш късмета си.

— Е, за това отдавна съм готов — усмигнах се отново аз.

— Наистина ли? Аз пък все се съмнявам.

— Слушай, Джон, има нещо друго, за което ми се искаше да си поговорим.

— Е, мога да се досетя какво е то. Нещо за онези бомбардировки. Както и за последвалото убийство на Томас Уиър. Както и за завръщането на Шейфър в града. — Сампсън ме изглежда в очите. — И така, кое от всички?

— Поверително е, Джон. Те отправиха заплахи към Вашингтон. Всичко е адски сериозно. Бяхме предупредени, че ще последват атаки. Поискаха огромен откуп.

— Който не може да бъде изплатен ли? — попита Сампсън. — Нали Съединените щати не преговарят с терористи...

— Не зная нищо със сигурност по този въпрос. Дори се съмнявам дали въобще някой от шефовете е наясно, с изключение вероятно само на президента. Е, да, може да се каже, че съм вътре в играта, но само по периферията на терена. Както и да е, важното е, че сега и ти знаеш колкото и аз.

— И вече от мен се иска да постъпвам според тази ситуация?

— Да, така би трябвало. Но ми обещавай, че с никого няма да споделиш наученото от мен. С никого, дори и с Били!

Сампсън ми стисна ръката.

— Няма да проговоря. И ти благодаря за доверието.

41.

По пътя към дома късно тази нощ бях обзет от угризения и малко притеснен, че споделих тайната със Сампсън. Но чувствах, че нямам друг избор. Джон винаги е бил за мен като член на семейството ми. Освен това бях толкова преуморен и напрегнат заради това, че всички ние работехме по осемнадесет, дори двадесет часа в денонощието. Нищо чудно прекомерният стрес да ми е оказал въздействие. Зад сцената се крояха пъклени планове за атентати и опустошения, но никой, с когото досега бях разговарял, не знаеше нещо конкретно за това как ще реагираме на исканията за откуп. Нервите на всички бяха опънати до скъсване, включително и моите. Вече бяха изтекли двадесетина часа от поставения срок.

И други въпроси изгаряха мозъка ми. Дали наистина Шейфър бе този, който бе убил и обезобразил момичето, чийто труп открихме на Ню Джърси авеню? Почти бях сигурен, че е бил той. Сампсън също споделяше предположението ми. Но защо му е било необходимо това на този озверял убиец? И защо бе рискувал? Не се съмнявах обаче, че неслучайно тялото на младото момиче бе намерено само на две мили от квартала, в който живея.

Бе станало доста късно и исках да се отърва от тези мрачни размисли, да мисля за нещо друго, каквото и да е. Обаче не можех така лесно да изтрия от паметта си всичко, което току-що преживях. Подкарах старото си порше по пустите улици по-бързо, отколкото бе нужно, защото знаех, че така ще ми се наложи да се съсредоточа единствено върху шофирането. Ала за съжаление и това не ми помогна.

Завих в алеята пред къщата, изключих двигателя, но останах в колата още две-три минути. Искях да ми е бистра главата, преди да вляза вътре. *Нали това бе едно от нещата, които не трябваше да пропускам.* Искаше ми се да позвъня на Джамила — по Западното крайбрежие бе още само единадесет вечерта. Имах чувството, че главата ми ще се пръсне. Припомних си кога за последен път се бях почувствал толкова зле: когато Невестулката бе устроил една от

ужасяващите си кървави бани във Вашингтон. Само че този път всичко беше още по-зле.

Накрая влязох в къщата, минавайки покрай старото пиано, извадено на предната веранда. Хрумна ми да седна пред него и да изсвиря някакъв кратък блус или нещо от спектаклите на Бродуей. Защо пък не, макар и в два през нощта? И без това нямаше да мога да заспя...

Но в този момент телефонът в кухнята зазвъня и аз се втурнах към него. По дяволите, кой може да ме търси по това време? Сграбчих слушалката на апарата, закрепен към стената до хладилника.

— Ало, тук е Крос.

Не последва никакъв отговор и отсреща затвори.

Ала само след секунди проклетият телефон иззвъня. Този път успях да докопам слушалката мигновено.

Но отново ми затвори.

След това се разнесе звън още веднъж.

Грабнах телефона от поставката и го напъхах във фурната на Нана, за да се заглушава звъненето му.

Но тогава чух някакъв шум зад мен.

Моментално се извърнах.

Нана се бе изправила в коридора, с всичките си сто шестдесет и седем сантиметра, с всичките си деветдесет килограма. Кафявите ѝ очи ме пронизваха като стрели.

— Какво не е наред, Алекс? Нещо притеснява ли те? — запита тя. — Това не е редно. Кой звъни толкова късно през нощта?

Отпуснах се на стола край кухненската маса и докато пиех чай, който Нана ми поднесе, ѝ разказах всичко, за което имах право да споделям.

42.

На следващия ден узнах, че са ме разпределили в екип с Мони Донъли, което бе добре дошло и за двама ни. Задачата, която ни възложиха, се свеждаше до събиране на информация за полковник Джефри Шейфър и за наемниците, използвани при атаките. Графикът за работа обаче беше необикновено сгъстен. Искаха от нас да се справим колкото можеше по-скоро.

Както винаги, Мони вече знаеше доста по този въпрос и не спираше да ми говори, докато търсеше в компютъра още информация по случая. А след като Мони започне да ти говори, почти невъзможно е да я накараш да млъкне. Но за сметка на това не знае умора, когато се заеме да издирва нужните за разследването факти.

— Повечето от наемниците или така наречените „военни хрътки“ са бивши войници от специалните части — Делта Форс, армейските рейнджъри, СЕАЛ, или тюлените, както ги наричат на жаргон. Или пък от САС, ако са англичани. Мнозина от тях действат напълно легално, Алекс, макар на границата на позволеното. Искам да кажа, че те не са задължени да се подчиняват на военните закони на САЩ. Формално погледнато би трябвало да спазват само законите на страната, в която служат, но повечето от тях пет пари не дават за местните закони, ако въобще може да се каже, че се съобразяват с каквото и да било.

— Но за сметка на това притежават значителни способности и именно това привлича към тях личности като Шейфър — казах аз. — Нали повечето наемници предпочитат да се ангажират с частни компании.

Мони кимна:

— Да, точно така — частни военни компании. Така могат да работват до двадесет хиляди на месец. Такива доходи, средно статистически, си докарват трима от всеки четирима наемници. Някои от по-едрите частни военни компании притежават своя артилерия, танкове, а дори и реактивни изстребители. Можеш ли да го повярваш?

— Мога. Особено през тези дни съм склонен да вярвам на всичко. По дяволите, вече вярвам и в приказките за Кумчо Вълчо, по-скоро за Големия лош вълк.

Мони се извърна от екрана на компютъра и ме погледна. Досетих се, че сега ще ми изстреля една от своите знаменити „статистики“.

— Алекс, понастоящем Министерството на отбраната поддържа над три хиляди договора с базирани в Щатите частни военни компании. А тези договори се оценяват общо на повече от триста милиарда долара! Можеш ли да го осъзнаеш?

Погледнах я удивено:

— Е, тогава това поставя исканията на Вълка за откуп в съвсем друга светлина!

— Плащаме на терориста — кимна Мони, — после го залавяме.

— Не мисля точно така, но не съм съвсем против. Поне това би могло да бъде някакъв план за действие.

Мони отново се зае с компютъра си.

— Тук има нещо интересно за Невестулката. Работил е с организацията, наречена „Мейнфорс Интернешънъл“. Слушай какво открих за нея: имат офиси в Лондон, Вашингтон и Франкфурт.

Това съвпадение незабавно привлече вниманието ми.

— Три от градовете мишени. Какво още намери за „Мейнфорс Интернешънъл“?

— Почакай да проверя. Сред клиентите ѝ фигурират финансови инвестиционни посредници, петролни компании и, разбира се, компании за добив и търговия с диаманти.

— Диаманти ли?

— Най-добрите приятели на наемниците. Шейфър е действал под псевдонима Тимъти Хийт. Това се е случило в Гвинея, където бил зает с „освобождаването на някои диамантени мини, завзети от народните маси“. По-късно Хийт-Шейфър бил арестуван в Гвинея по обвинение в подкуп на местните власти. Когато го задържали, открили в него няколко милиона паунда.

— И как се е отървал?

— Казват, че успял да избяга. Хм, липсват подробности за бягството му. Дори не е бил преследван. Странно.

— Това е едно от нещата, в които Невестулката наистина е много добър. Да се измъква дори от най-заплетените ситуации. Може би

именно затова го е наел Вълка за новата си операция.

— Не — отрече Мони, обръщайки се към мен. После ме погледна в очите: — Вълка го е повикал, тъй като преди време Джефри Шейфър е успял да влезе под кожата ти. И защото си близък с директора на ФБР.

43.

В два часа в същия следобед вече бях потеглил към кубинския залив Гуантанамо, или Гитмо, както го наричаха. Бях натоварен с персонална мисия от нашия директор, както и от президента на Съединените щати. Напоследък базата ни в Гуантанамо често се споменаваше в телевизионните новини по повод на повече от стотината задържани там терориста. Меко казано, интересното място се бе превърнало в историческо — за добро или за зло.

След като самолетът, с който пътувах, кацна на летището в базата, ме ескортираха до лагера Делта, изграден от отделни едноетажни постройки. Около зоната, в която се намираха затворниците, се виждаха няколко кули за надзирателите. Всичко бе опасно с бодлива тел. Според слуховете, които дочух там, една щатска корпорация печелела повече от сто милиона долара годишно за услугите, които предоставяла на правителството в залива Гуантанамо.

Мъжът, заради когото бях пропътувал целия този път дотук, беше от Саудитска Арабия. Държаха го в малък изолационен блок за психично болни, отделен на значително разстояние от останалите постройки. Не ми съобщиха името му. Нито ми казаха кой знае колко за него, с изключение на това, че имал важна информация за Вълка.

Срещата ми с този затворник се проведе в така наречената „тиха стая“ — напълно изолирана чрез мека тапицерия по стените, без нито един прозорец. В помещението вкараха само два стола, и то заради предстоящия разпит.

— Казах на другите всичко, което знаех — заговори ме той на доста сносен английски. — Мисля, че се разбрахме за сделката около моето освобождаване. Беше ми обещано преди два дни, но тук всички лъжат. А вие кой сте?

— Изпратиха ме от Вашингтон, за да изслушам историята ти. Разкажи ми всичко отново и това може да ти помогне. Но с нищо няма да ти навреди.

Затворникът кимна вяло.

— Не, нищо повече не може да ми навреди. Истина е. Както сигурно знаете, аз излежах тук двеста двадесет и седем дни, макар че никога не съм вършил зло. Нито веднъж. Преподавах в една гимназия в Нюарк, в щата Ню Джърси. Никога за нищо не съм бил съден. Какво ще кажете за това?

— Мисля, че има начин да се измъкнете оттук. Само ми разкажете какво знаете за един руснак, който се подвизава с прозвището Вълка.

— А *защо* да го казвам на вас? Струва ми се, че съм пропуснал тази част. Пак ви питам: кой сте вие?

Свих рамене, беше ми наредено да не разкривам самоличността си пред затворника.

— Можеш само да спечелиш и нищо няма да изгубиш — повторих аз. — Искаш да се измъкнеш от тук, а аз мога да ти помогна действително да постигнеш целта си.

— Но наистина ли ще го направите?

— Ако мога, ще ти помогна.

И така, мъжът проговори пред мен. Разказът му продължи час и половина. Животът му се оказа доста интересен. Работил към охраната на кралската фамилия в Саудитска Арабия, като понякога пътувал с нейни членове до Съединените щати. Но като видял как се живее в Щатите, харесало му и решил да остане. Обаче поддържал приятелството си с хората, които още работели в охранителната фирма в родината му.

— Те често ми споменаваха за някакъв руснак, който разговарял с онези членове на кралската фамилия, които били възприемани като дисиденти. Колкото и странно да звучи, те никак не са малко на брой. Та този руснак търсел капитал за финансиране на някаква мащабна операция, която щяла да засегне сериозно Съединените щати, както и някои страни от Западна Европа. Обсъждали нещо като сценарий за деня на Страшния съд, макар че лично аз не съм запознат с подробностите.

— Знаеш ли името на този руснак? И откъде е дошъл той? От коя страна, от кой град?

— Тъкмо това е най-интересното в цялата история — заяви затворникът. — Руснакът, поне според мен, въобще не е мъж, а жена. В това съм напълно уверен. Но кодовото ѝ име, или както там го

наричат, действително е Вълка. — Затворникът замълча многозначително. Сетне попита обнадеждено: — И сега какво ще стане с мен? Ще ми помогнете ли да се измъкна оттук?

— Не, не сме свършили с разпита. Сега ще повториш историята. От самото начало.

— Ще бъде същата — рече той. — *Защото това е цялата истина.*

По-късно тази нощ аз напуснах Гуантанамо и поех обратно към Вашингтон. Макар че беше много късно, трябваше да докладвам за проведения от мен разпит на затворника. Открих директора Бърнс и Тони Удс в малката конферентна зала, използвана само от директорите. Бърнс искаше да разбере дали можеше да се вярва на разказаното от саудитеца. И дали бях научил нещо за Вълка, което можеше да ни бъде от полза. Наистина ли той бе преговарял в Близкия изток?

— Според мен трябва да освободим този затворник — предложих на Бърнс.

— Значи си му повярвал?

Поклатих утвърдително глава.

— Мисля, че той ни предостави ценна информация, независимо от подбудите си. Не мога, разбира се, да гарантирам, че тези сведения са абсолютно достоверни. Дори и той самият не може да го направи. Но ако се интересувате от личното ми мнение, той или трябва да получи съответната присъда, или да бъде освободен.

— Алекс, но какво е преследвал Вълка в Саудитска Арабия? И възможно ли е да е жена?

Принуден бях да повторя:

— Според мен той ми съобщи това, което му е било казано да разкрие пред служби като нашата. Така че нека сега да направи така, че този негов учител да може да се прибере у дома си в Нюарк.

— Чух те още първия път — тросна ми се Бърнс. После въздъхна тежко: — Днес бях приет от президента и неговите съветници. Те не виждат как можем да се разберем с тези копелета. Убедени са, че и дума не може да става за сделка с тях. — Бърнс се взря в лицето ми. — Независимо по какъв начин, но трябва да открием Вълка. И то през следващите два дни.

44.

Изключително неприятно е да чакаш да се случи нещо опустошително и да не можеш по никакъв начин да го предотвратиш. На следващата сутрин се събудих още в пет и закусих с мама Нана.

— Трябва да си поговорим за теб и децата — казах ѝ аз, когато се настаних край кухненската маса, където ме очакваха чашата с кафето и резените от препечени филийки с канела, но без да бъдат намазани с масло. — Готова ли си за подобен разговор?

— Винаги съм готова, Алекс. Ами ти? — заинтересува се тя. — Готов ли си да спориш с мен?

Кимнах, но преглътнах следващите си думи. Нана искаше да ми каже нещо, а от мен се очакваше да я изслушам. Вече бях разбрал, че независимо на колко години е човек, до известна степен винаги си остава само едно дете в очите на своите родители, баби и дядовци. Това със сигурност бе в сила и за отношенията ми с мама Нана.

— Продължавай, слушам те — подканих я аз.

— И добре ще сториш, ако ме изслушаш. Причината, заради която няма да мръдна от Вашингтон, е двойна. Следиш ли мисълта ми? Добре. Най-важното е, че тази къща е била мой дом от цели осемдесет и три години. Тук се е родила Риджайна Хоуп и тук е редно да завърши земните си дни. Може да ти звучи донякъде глуповато, но това е положението. Обичам този град, обичам си квартала и особено ми допада тази стара къща, която толкова много значи за мен. Ако тя си отиде, и аз ще се отида заедно с нея. Наистина звучи малко тъжно, но всичко, което се е случвало във Вашингтон, е било част от моя живот. Или поне така разбирам аз света, Алекс.

Трогнат от излиянието на баба си, не успях да сдържа усмивката си.

— Знаеш ли, сега гласът ти ужасно ми напомня за миналите години, докато беше учителка. Можеш ли да повярваш, че звучиш по същия начин?

— Може би наистина звуча както едно време, но какво от това? И без туй темата е достатъчно сериозна — натъртено изрече Нана. —

През повечето време от нощта въобще не мога да заспя. Само си лежа в тъмното и си мисля за това, което искаш да чуеш от мен. А сега какво имаш ти да ми кажеш? Искаш да се преместим, нали?

— Нана, ако децата пострадат, никога няма да си го простя.

— Нито пък аз — кимна тя. Очите ѝ ме пронизваха със стоманен блясък. Господи, наистина беше корава жена. Нана се взираше напрегнато в очите ми, ала в същото време мислеше, пресмяташе, или поне така се надявах. — Това е мястото, където живея, Алекс. Затова съм длъжна да остана тук. Но ако ти си твърдо убеден, че постъпваш правилно, децата могат да заминат за малко с леля им Тиа. А сега... ще ти стигне ли само това за закуска? Не искаш ли поне още една филия хляб? Защо не ме остави да ти приготвя нещо по-солидно? Сигурна съм, че те чака тежък и дълъг работен ден. А може би и ужасен ден.

45.

Вълка наистина е бил в Близкия изток, така че поне *някои* от слуховете, които се разказваха за него, изглеждаха достоверни.

Срещата, която Вълка нарекъл „скромно мероприятие за набиране на средства“, се провела в едно селище от шатри и палатки сред пустинята, на около сто и дванадесет километра югоизточно от столицата на Саудитска Арабия — Рияд. Присъстващите били подбрани главно от арабския свят, но имало и представители на други азиатски страни. Пред тях именно говорил Вълка, който се представил като „пътник, бродещ из целия свят, без гражданство в някоя конкретна страна“.

Но дали този човек наистина е бил Вълка? Или само един посредник, негов заместник? Никой не знаеше със сигурност...

Възможно ли бе да се окаже, че Вълка действително е жена? Това беше един от последните слухове.

Ала този *мъж* е бил висок, с дълга тъмнокафява коса и гъста брада, така че останалите участници в срещата били убедени, че за него ще е доста трудно да се дегизира и съответно не би било проблем да бъде лесно открит. Но всъщност съвсем не било така. Неговата поява само подсилила репутацията му на мистериозна личност и ненадминат майстор в занаята си.

Странно било и поведението му преди откриването на срещата. Докато някои отпивали от чашите с уиски, а други — от ментовия си чай, и бърбурели приятелски, само Вълка стоял настрана. Не говорел с никого и нетърпеливо махвал с ръка срещу всеки, който се опитвал да го приближи. Той като че ли се чувствал над цялото това обкръжение.

Времето било приятно, затова решили да проведат срещата отвън, под открито небе. Участниците напуснали шатрите и палатките и се настанили според географското разположение на държавите, от които били пристигнали. После домакинът на срещата призовал към повече ред и Вълка заел мястото на оратора в центъра на кръга. Обърнал се към слушателите си на английски. Той отлично знаел, че повечето от тях говорели този език или поне добре го разбирали.

— Аз съм тук, за да ви докладвам, че досега поне всичко се развива добре, почти според плана. Вие би трябвало да ликувате и да ми благодарите.

— Но откъде да знаем дали това, което казвате, е истина? Или трябва да разчитаме единствено на честната ви дума? — попитал го един от по-видните участници в срещата. Вълка го познавал — той бил муджахидин, кален боец, истински воин в името на Аллаха.

Тогава Вълка се усмихнал с неподправена сърдечност.

— Както сам казахте, ще трябва да разчитате на думата ми. Но не само на нея. В повечето страни по света ще узнаете от техните телевизионни канали, радиостанции и вестници, че ние създаваме огромни проблеми на американците, англичаните, германците. Всъщност нали и тук приемате предаванията на Си Ен Ен? Даже там вътре, в голямата шатра? Така че лесно можете да се сдобие с още едно потвърждение, а не да се упоавате само на моята дума. — Черните очи на Вълка се отместили от лицето на муджахидина, който бил целият почервенял, смутен и объркан, ала също така и безкрайно вбесен. — Но вече е време за нови дарения, за да задвижим всичките важни части от плана. Ще обиколя масата и вие ще ми давате знак, ако сте съгласни с мен. Нали за да спечелите пари, първо трябва да се поохарчите. Това е западна идея, не мога да я отрека, защото се оказва реално действаща.

И така, Вълка обиколил всички присъстващи, като по време на почетната си обиколка получавал по някое кимване или вдигане на ръка — всички така го посрещали, с изключение само на един арабин, който бил известен с това, че често причинявал неприятности на придружаващите го. Този арабин останал с предизвикателно скръстени ръце и сухо проронил:

— Искам да чуя нещо повече. Само вашата дума не ми е достатъчна.

— Разбирам — отвърнал Вълка. — Вече получих благословията на присъстващите. А сега пък аз имам една за теб, боецо.

За части от секундата Вълка вдигнал ръка и проехтял пистолетен изстрел. Брадатият саудитец се проснал възник, убит намясто, а безжизнените му очи останали завинаги вперени в небето.

— Има ли още някой, който да иска да чуе нещо повече? Или моята дума ви е напълно достатъчна? — попитал Вълка. — Ще се

заемем ли сега със следващата толкова важна фаза от нашата война срещу Запада?

Никой не отронил и дума.

— Добре, тогава да се заемаме със следващия етап! — отсякъл Вълка. — Повярвайте ми, ние ще победим! Аллах Акбар. Бог е велик. *Също и аз.*

46.

Тази сутрин в шест и петнадесет се чувствах сравнително спокоен. Шофирах по Индипендънс авеню на път за работата, с чаша кафе в ръка, докато по радиото пееше Джил Скот. Но внезапно мобилният ми телефон иззвъня и аз разбрах, че миговете на блажено спокойствие бяха безнадеждно отлетели.

Обаждаше се Кърт Крауфорд. Звучеше доста възбудено, така че не ми даде възможност дори да продумам.

— Алекс, твоят човек, Джефри Шейфър, току-що е бил забелязан в един видеозапис от контролна тв камера в Ню Йорк Сити. Посетил е онзи апартамент, който следихме още преди да започне тази бъркотия. Според нас сме попаднали на мястото в Манхатън, където той ще нанесе следващия си удар. Но те са от Ал Кайда, Алекс! Какво, по дяволите, означава това? Искаме те в Ню Йорк още днес сутринта. Ще ти осигурим хеликоптер, така че подкарай автомобила си с всичките му конски сили направо към летището в базата „Андрюс“.

Сграбчих синия буркан, оставен на дясната седалка на колата, и го лепнах на покрива ѝ. Отново се почувствах като в доброто старо време, когато служех във вашингтонската полиция.

Насочих се право към базата на военновъздушните сили „Андрюс“ и половин час по-късно вече бях на борда на един хеликоптер „Бел“, който бързо ме отведе до летището за хеликоптери в центъра на Манхатън, край брега на Ийст Ривър. Докато летяхме над града, си представях как би изглеждал огромният мегаполис, ако в него избухне небивала паника. Явно се бяхме озовали пред неразрешим проблем: възможно ли е въобще да бъдат евакуирани милиони хора от градовете, белязани за мишени? На всичкото отгоре Вълка ни бе предупредил, че незабавно ще ги атакува, ако се опитаме да евакуираме населението... Досега поне нито дума от казаното от руснака не бе проникнала в медиите, но ударите в Невада, Англия и Германия бяха изправили целия свят на нокти.

Щом кацнахме на летището за хеликоптери край Ийст Ривър, незабавно бях откаран до централата на ФБР в Долен Манхатън.

Последваха спешно свикани срещи на високо ниво, при това започнали още от ранни зори, за да се разтълкува видяното от видеозаписите на следящите камери, които бяха запечатали фигурата на Шейфър. Какво диреше в Ню Йорк той, при това тъкмо сега? Дали не бе пристигнал, за да се свърже с някоя местна терористична клетка на Ал Кайда? Внезапно слуховете за посещенията на Вълка в Близкия изток придобиха ново, много по-реално и опасно значение. Но каква цел все пак е преследвал Невестулката в Ню Йорк?

Във „Федерал Плаза“ се присъединих към набързо свикания брифинг, посветен изцяло на откритата от нюйоркската полиция терористична група. Според рапортуващия офицер тя се намирала в една неголяма тухлена постройка край тунела „Холънд“. Само че не стана ясно дали Невестулката още се спотайва вътре. Беше влязъл в сградата снощи в девет вечерта и никой не го бе видял да я напуска.

— Другите очевидно са членове на терористичната организация Ал Джихад — каза ми Анджела Бел. Тя бе специалистката по анализ на информацията и бе прикрепена към мен от антитерористичния отряд в Ню Йорк.

Съобщи ми още, че онази паянтова триетажна сграда, където според поверителните сведения се укривала въпросната терористична група, била обитавана едновременно от някаква корейска търговска фирма за внос и износ и от една испанска агенция за преводи. Конкретно проучваната от нашите хора група действала под прикритието на благотворителна фондация за подпомагане на афганистанските деца.

Въз основа на докладите от наблюдаващите екипи, с които вече разполагахме, в района били открити няколко признака за активизиране на терористичните групировки, базирани в Ню Йорк и околностите му. В Лонг Айланд бил открит склад с много опасни, силно отровни химикали и апаратура за смесването им. Мястото било наето от човек, обитаващ квартира недалеч от тунела „Холънд“. Някакъв пикап, собственост на член на тази терористична клетка, бил даден за ремонт, за да му добавят специални усиленни ресори, позволяващи да се пренасят доста тежки товари. *Дали не се готвеха да превозват някаква бомба с него? Но какъв ще е този толкова тежък взрив?*

Съставените още рано сутринта планове бяха координирани за паралелно провеждане на двете спешни акции: нападението срещу склада в Лонг Айланд и атаката на сградата край тунела „Холънд“.

Накрая, към четири следобед, ме отведоха до зданието на Три Бе Ка Къмпани, където трябваше да се присъединя към ударната група.

47.

Бяхме предупредени да не правим това, но как можехме да се подчиним? Нещо повече: кой би могъл да очаква от нас да се примирим със заплахите, когато животът на толкова хора е изложен на смъртоносна опасност? Възможно бе и да заявим, че тази акция е планирана само като нападение срещу Ал Кайда и няма нищо общо с Вълка. По дяволите, а може би наистина нямаше...

Апартаментът, в който се укриваха терористите и където още можеше да се намира Джефри Шейфър, се оказа лесен за следене на видеоекраните. За наш късмет фасадата на сградата от червени тухли имаше само един вход. Задните изходи под противопожарните стълби водеха до една тясна алея, където вече бяхме монтирали безжичните камери за денонощно наблюдение и предаване на сигналите по радиочестоти в реално време. От едната страна сградата граничеше със стената на съседната печатница, а от другата — с неголемия квартален паркинг.

Дали Невестулката все още беше вътре?

Ударните групи от Отряда за спасяване на заложници, съвместно с основната наша сила — специалния отряд SWAT от нюйоркската полиция — много бързо успяха да проникнат на най-горния етаж на фабриката за опаковане на месни изделия, принадлежаща на Три Бе Ка Къмпани. Тя пък се намирал само на няколко пресечки от тунела „Долънд“. Събрахме се там, за да доуточним последните подробности по нападението, докато изчаквахме заповедта да нахлуем вътре. Макар че не бе изключено тази заповед въобще да не бъде получена.

Отрядът за спасяване на заложници напирал по-скоро да започнем акцията, защото отдавна бе вдигнат по тревога. Ако аз лично трябваше да ръководя цялата операция, не зная как бих могъл да им изляза на глава. Бяхме попаднали на терористична група, която отдавна е била следена и не бе изключено Шейфър да е с тях. Но ни предупредиха за последствията — това би могло да бъде някаква постановка, нещо като тест за всички нас.

Малко преди полунощ плъзна слух, че разузнаването на Отряда за спасяване на заложници се е натъкнало на нещо друго. Към един през нощта ме повикаха в тясната стая на счетоводителя на фабриката, временно използвана от нас като полеви щаб. Запътих се натам, обзет от предчувствието, че само след няколко минути ще бъде взето решението дали да атакуваме, или да се оттеглим.

За командир на акцията бе определен Майкъл Ейнзли от нийоркското ФБР. Този висок, но слаб като тръстика мъж притежаваше забележителен практически опит, ала аз все пак останах с впечатлението, че той би се чувствал много по-добре на някой тенис корт, вместо в разгара на една толкова опасна акция.

— Сега ще ви запозная с последните данни от нашето наблюдение — съобщи Ейнзли на групата командири. — Един от снайперистите към Отряда за спасяване на заложници успял да заснеме няколко кадъра, а после ние добавихме нови снимки. Смятаме, че новините наистина са много добри. Погледнете сами.

Заснетите кадри, записани в лаптопа на Ейнзли, съдържаха няколко поредици от панорамни снимки, направени с широкоъгълен обектив, както и в близък план, на които се виждаха половината прозорци откъм източната страна на сградата.

— Отначало се обезпокоихме, защото тези прозорци не бяха затъмнени — изтъкна Ейнзли. — Все пак се предполага, че тези лайнари са много умни и внимателни. Независимо от всичките трудности обаче успяхме да идентифицираме петимата мъже и двете жени, които и сега се намират в сградата. Много ми е неприятно да го кажа, но полковник Джефри Шейфър не бе засечен на нито един кадър. Поне засега нямаме никакви доказателства, че е напуснал сградата, записан е само как влиза вътре. За целта използваме инфрачервени камери.

Докато го слушах, си припомних, че вашингтонската полиция все още не можеше да си позволи да купи тези ужасно скъпи камери, но аз ги видях в действие скоро след постъпването ми на работа в Бюрото. Те реагират на температурните колебания, най-вече на горещите точки или зони, и това ни позволява в буквалния смисъл на думата да виждаме през стените.

След това Майкъл Ейнзли обърна специално внимание на един кадър в близък план, който в момента бе на екрана на неговия лаптоп.

— Ето тук може да се види нещо доста интересно — каза той и побърза да стопира кадъра, показващ двама мъже, седнали край една малка маса в кухнята на апартамента.

— Този отляво е Карим ал Лиляс. Той е регистриран като номер четиринадесет в списъка на най-издирваните лица, съставен от Агенцията за националната сигурност. Няма съмнение, че работи за Ал Кайда. Подозираме го, че е бил замесен в бомбените атентати през деветдесет и осма година, когато бяха атакувани нашите посолства в Дар ес Салам и в Найроби. Обаче не знаем кога е пристигнал в Щатите, нито защо е дошъл. Единственото сигурно, и то дяволски сигурно, е това, че в момента е тук, в тази сграда. Мъжът до Ал Лиляс е Ахмед ел Масри. Той е още по-важен, защото е доста по-нагоре в списъка — номер осем! Затова е упорито издирван от нашите хора. Той също е инженер. Но нито едно от тези копелета не може да се види на по-ранните наши видеозаписи от наблюдението на този обект. Изглежда, двамата наскоро са се промъкнали в града. *Но каква е била причината за това?* И в какви подмолни заговори са били въввлечени? Ако действахме в по-нормална обстановка, отдавна щяхме да сме проникнали в тази сграда и сега можехме да се разположим в същата тази кухня, която виждате на екрана. И да си сервираме чай, за да се настроим за дълъг и приятен разговор. Същите тези кадри вече са изпратени за анализ в централата на ФБР в Ню Йорк, както и във Вашингтон. Така че скоро ще получим от там заповед за щурмуване на сградата или пък — за отмяна на акцията. — Майкъл Ейнзли млъкна, отново огледа помещението и накрая ни удостои с една изкривена усмивка: — Но за да спазим протокола, препоръчвам ви сега наистина да проникнем вътре, за да си сварим по чаша чай и след това наистина да си побъбрим.

В малката стая гръмнаха аплодисменти. За един кратък миг всичко приличаше на развлечение.

48.

Няколко от най-безразсъдните момчета от Отряда за спасяване на заложници, които предпочитаха да стрелят, вместо да говорят — а то май бе валидно не само за тях, а за целия отряд, — наричаха опасните операции от този вид *пет минути паника и трепет*. За тях *паниката*, а на нас — *трепетът*. Лично за мен трепетът беше залавянето на Джефри Шейфър.

Всички агенти, както от Отряда за спасяване на заложници, така и от специалния отряд SWAT, изгаряха от нетърпение да нахълтат в сградата и бяха напълно готови за акцията. Две дузини тежковъоръжени, отлично обучени бойци сега бяха принудени да си губят времето в досадно чакане, крачейки нетърпеливо напред-назад по скърцащия дървен под на това фабрично помещение. Като ги гледаш как са обучени, въоръжени и зажаднели да се втурнат в атака, трудно би могъл да се въздържиш да не поискаш и теб да включат в първата група, определена за проникването.

Но истинският проблем беше, че ако те успееш, всички ние можеше да загубим. Бяхме предупредени, а и ни бяха дадени няколко драматични урока какво ще се случи, ако пренебрегнем заповедите на Вълка. В същото време мъжете, които следяхме, можеха наистина да са неговият ударен отряд в Ню Йорк. Тогава какво щяхме да постигнем?

Вече знаех всичките детайли около тази операция. Да се превземе сградата чрез щурм, означаваше да се разгърне в целия ѝ размах сформираната атакуваща група, включваща командосите от Отряда за спасяване на заложници и от специалния отряд SWAT. Бяха доведени общо шест атакуващи екипа, а отстрани бяха абсолютно готови за действие още шест снайперистки, от които според Отряда за спасяване на заложници поне два бяха излишни. Работата бе в това, че никак не им допадаше замисълът да си сътрудничат със специалния отряд. Четирите снайперистки екипа на Отряда за спасяване на заложници бяха кодирани като W, X, Y и Z, наричани в разговорите, долавяни в слушалките, Уиски (от *whiskey*), X — лъчи (рентгенови), Янки (от *Yankee*) и Зулуси (от *Zulu*). Всеки такъв екип имаше по седем

бойци. По един екип от ФБР беше разпределен от всяка страна на сградата, докато онези специалните, от SWAT, щяха да подпомагат щурма само откъм фасадата и откъм задната страна на обекта.

Най-интересното за мен бе това, че несъмнено мъжете от Отряда за спасяване на заложници бяха най-добрият атакуващ екип, въпреки че бях чувал точно обратното, докато служех във вашингтонската полиция. Снайперистите от този отряд бяха дегизирани с традиционните си черни маски и всичките останали атрибути за прикритие (маскировъчни дрехи, въжета, куки и карабинери като на алпинистите), както и с мощни прибори за нощно виждане. Всеки отделен снайперист бе получил своя конкретна мишена и така не бе останал непокрит нито един прозорец или врата в сградата, определена за проникване и овладяване.

Ала най-важният за нас въпрос си оставаше: дали все пак да се решим да атакуваме?

И дали Шейфър все още е в сградата?

В два и половина през нощта аз се присъединих към един екип от двама снайперисти, заели позиции в къщата от кафяв пясъчник, разположена точно срещу наблюдаваната сграда, но на противоположната страна на улицата. Тъкмо започваше най-напрегнатата и най-интересната сцена от пиесата.

Снайперистите се бяха настанили в една възтясна стаичка — само три на три метра. На около метър от прозореца бяха опънали прикриваща завеса от черен муселин. Самият прозорец обаче бе оставен затворен.

— Ако получим сигнал за стрелба и атака — обясни ми единият от тях, — моментално ще избием прозореца с ей тази оловна тръба. Може да ти се стори примитивно, но никой още не е измислил по-модерно решение.

В тясната и сгорещена стаичка не се водеха многословни разговори, така че през следващия половин час ми оставаше единствено да следя за евентуално движение на противника в набелязаната като мишена сграда през оптичския мерник на резервната пушка на единия от двамата снайперисти. Сърцето ми започна да бие ускорено — търсех Шейфър. И какво, ако го видя, как щях да го поваля? Нали бях задължен да чакам мълчаливо в тази тясна и задушна стаичка?

Секундите бавно се точеха, а аз можех само да ги отброявам едновременно с ударите на сърцето си. Целият атакуващ екип очакваше решителната команда в пълна бойна готовност с наострен слух и напрегнати очи. Нищо друго не ни бе разрешено, освен да чакаме да пристигне висшестоящото решение: *Да нападнем. Да не нападаме.*

Накрая не издържах и си позволих да наруша гробната тишина в стаичката:

— Ще слеза долу на улицата. Трябва да съм там, когато щурмът започне.

49.

Явно наистина щеше да започне всеки момент.

Присламчих се към атакуващата група на Отряда за спасяване на заложници. Беше разгърната около ъгъла, използван като прикритие от полезрението на терористите в сградата. Никой не очакваше да се намирам там, тъй като официално не бях зачислен към екипа за провеждане на операцията. Затова махнах с ръка на Нед Махони, а той ми отвърна с подобен жест, с което ми разчисти пътя при евентуалното нападение.

Стана три през нощта. Минутите започнаха да се нижат още по-бавно. Не идваха никакви новини, нито някакво пояснение от командването на специалните части в Ню Йорк или от главната квартира на ФБР в Хувър Билдинг във Вашингтон. Какво толкова умуваха шефовете? Как би могъл някой да одобри едно толкова необмислено решение като това тук, събрало всичките тези въоръжени до зъби мъже?

Да нападнем.

Да не нападаме.

Да се подчиним ли на Вълка?

Или да не се подчиняваме и да си понесем последиците?

Стана три и половина. После — три и тридесет и пет. Сетне — четири сутринта. Все още нито дума от висшестоящите в щабовете и главните квартири.

Междувременно вече се бях преоблякъл в черната униформа, задължителна за всичките командоси, струпани около мен. Не забравиха и да ми зачислят една пушка МР-5. Вероятно момчетата от Отряда за спасяване на заложници до един знаеха за Шейфър и за личната ми сметка, която имах за уреждане с него.

Командирът им седна на бордюра на тротоара до мен.

— Добре ли си, или има някакви проблеми?

— Аз съм служил във вашингтонската полиция, в отдел „Убийства“. Преминал съм през много горещи места, като това тук.

— Да, знам, че си много опитен. Ако Шейфър е вътре, ще го спипаме. Нищо чудно да се случи тъкмо ти да го заловиш.

Може би най-после ще успея да гръмна онзи мръсник, помислих си аз.

И тогава, като по чудо, дългоочакваната заповед най-после се получи. Зелена светлина!

Пет минути паника и трепет, казах си и в същия миг чух трясъците, защото снайперистите разбиха прозорците.

Сетне всички се втурнахме буквално от всички възможни посоки към сградата. Всеки от нас бе мобилизиран до предела на възможностите си. Тази лавина от мъже в черни униформи, въоръжени до зъби, бе страховита гледка, не ще и дума!

Два хеликоптера „Бел“ с по осем души на борда внезапно се появиха над сградата и се насочиха право към покрива ѝ. Увиснаха там, за да могат атакуващите командоси да се спуснат по въжетата, чевръсти като филмови каскадьори.

Нашата група от четири души трябваше да се покатери по една от страничните стени на сградата. Гледката беше изумителна...

Друг екип от Отряда за спасяване на заложници вече крещеше въодушевяващите всеки боец бойни призови, които кънтяха неудържимо в нощта: *Бързо, по-бързо! Да ги издебнем! Да ги сгацим! Сега! Давай! Троши! Чупи! Изкърти! Огън! Вътре! По-скоро вътре! И всичко това се разигра пред очите ми само за няколко секунди.*

Чух експлозиите, отекнали при разбиването на вратите. За броени мигове се изредиха три или може би четири взрива. Абсолютно никакви преговори нямаше да се водят с терористите — това бе най-същественото в плана за атаката.

Нахълтахме вътре. Аз най-после се озовах в сградата.

Канонада от изстрели отекваше оглушително откъм тънещите в мрак помещения в сградата. После някъде високо над мен се разнесе смразяващ кръвта автоматен откос.

Завтекох се към втория етаж. Някакъв мъж с диви, обезумели от страх, очи и ужасно разрошена коса изскочи в коридора. Държеше пушка в треперещите си ръце.

— Стой, горе ръцете! — изкрещях му аз. — Разбра ли ме? Вдигни ги по-високо!

Онзи отсреща явно разбираше английски, защото моментално навири дланите си и пушката му тупна на пода.

— Къде е полковник Шейфър? Къде е Шейфър? — разкрещях се като обезумял.

Мъжът обаче само клатеше глава напред-назад, после наляво и надясно, като имаше вид на умопобъркан.

Оставих пленника на две от момчетата от Отряда за спасяване на заложници и побягнах към третия, последния, етаж. Пламнал от превъзбуда, нямах капка търпение да заловя Невестулката. Но къде ли се беше скрил омразният тип?

Една жена, цялата в черно, внезапно прекоси широката всекидневна, към която водеха стъпалата от долния етаж.

— Спри! — извиках след нея. — Казах ти, спри на място!

Ала тя не се вслуша в командата ми. Вместо това се устреми като вихър към отворения прозорец на всекидневната. Чух пронизителния ѝ предсмъртен вик, а после настана тишина. Ужасяваща сцена.

Накрая чух командата:

— Сградата е овладяна! Всички етажи са прочистени!

Ала нямаше и следа от Джефри Шейфър, нито косъм от Невестулката...

50.

Момчетата от Отряда за спасяване на заложници и от специалния отряд SWAT към нюйоркската полиция претършуваха най-старателно цялата сграда. Вратите до една бяха избити от пантите си, няколко прозореца — натрошени. Дотук за протокола, който изискваше „да се почука на вратата, преди да влезеш и да се представиш, както му е редът“. Планът като че ли сработи — или поне така ми се стори от всичко, което видях досега. С изключение на провала с издирването и залавянето на Шейфър. Къде може да се е дянал този кучи син? На всичкото отгоре вече два пъти го бях оставял да ми се изплъзне...

Жената, която бе скочила от прозореца на третия етаж, бе намерена мъртва долу на плочника. Докато обхождах стаите на третия етаж, се поздравих с познатите ми колеги от Отряда за спасяване на заложници. Те също ми кимнаха приятелски.

Заварих Майкъл Ейнзли наред стълбата между етажите.

— От Вашингтон искат да ни помагаш при разпитите — каза ми той, макар да не изглеждаше много зарадван от тази вест. — Имаме общо шестима задържани. Как искаш да ги разпитваш?

— Нещо за Шейфър? — попитах Ейнзли.

— Пленените казват, че не е тук, но не знаем със сигурност. Продължаваме да го издирваме.

Не можах да потисна разочарованието си за Невестулката, но стиснах зъби и си замълчах. Влязох в нещо, приличащо на работилница, но приспособено за жилищно помещение — някакво жалко подобие на апартамент. Навред по голия дъсчен под бяха застлани спални чували, имаше и няколко сламени матрака. Петима мъже и една жена бяха скупчени в средата на неугледната стая. Всички бяха оковани с белезници, закачени за общо стоманено въже. Приличаха на военнопленници. Всъщност точно такива бяха в момента.

Отначало само ги огледах мълчаливо, без да изрека и дума.

После посочих към един от мъжете, който ми се видя по-млад от останалите. Беше нисък, слаб, с очила с телени рамки и, разбира се —

с едва набола брада.

— Искам този — заявих аз и тръгнах към мястото, където доскоро бе висяла вратата на стаята. — Веднага ми го доведете!

След като младежът бе изведен в съседната по-малка спалня, аз останах в голямата стая, за да я огледам още веднъж.

Сетне посочих към втория млад мъж с дълга къдрава черна коса и гъста брада.

— Също и този! — отсякох аз и той незабавно бе ескортиран навън. Не дадох никакви други обяснения.

После ме запознах с доведения от ФБР преводач — името му беше Уазид, говореше арабски, фарси и пущу. Заедно с него влязохме в спалнята и той ми обясни:

— Този вероятно е саудитец. Нищо чудно всичките тук да се окажат от Саудитска Арабия.

Оттам бе и самият преводач — млад мъж, който ми се стори извънредно изнервен. Някога на ислямските терористи им е било много по-лесно благодарение на идеята, че е хиляда пъти по-добре да загинат за правата вяра, отколкото да бъдат заловени и разпитвани от сатаната. Ето докъде бях паднал: *сега ролята на сатаната бе отредена на мен!*

Насърчих преводача да се опита да разприказва първия заподозрян за неговото родно място, за семейството му. А после да го поразпита дали се е натъкнал на трудности, докато се е приспособявал към напрегнатия живот в Ню Йорк, в самото свърталище на сатаната. Помолих го и някак си да му обясни, че аз по душа съм добър човек и че съм само един от агентите на ФБР, което още не означава, че олицетворявам злото.

— Кажу ми, че съм чел Корана. Забележителна книга е — подхвърлих аз и седнах на първия стол, попаднал пред очите ми.

Опитах се да си представя най-характерното от поведението на тези хора, за да изпробвам дали мога да ги имитирам, но без да изглежда прекалено очебийно. Задържаният бе настанен на друг стол, точно срещу моя. Ако успееш да стана първият американец, на когото той би дръзнал да се довери, макар и само донякъде, това би било забележителен пробив.

Отначало разпитът не потръгна особено окуражаващо за мен. Но все пак младият мъж склони да отговори на няколко въпроса: описа

родния си град; после повтори неколkokратно, че дошъл в Америка със студентска виза, обаче аз вече знаех, че не притежаваше дори и паспорт. Пък и не можа да ми каже къде се намира поне един от най-близките университети. Не знаеше дори как се стига до Нюйоркския университет.

Накрая не издържах, станах от стола и гневно изскочих от стаята. Исках да хвърля поне един поглед на втория задържан, за да повторя същата процедура с него.

После се върнах към първия, по-мършавия. Носех със себе си куп рапорти. Още с влизането си ги запратих на пода. Чу се силен шум и онзи подскочи на стола си.

— Кажи му, че ме лъже най-безочливо! — изкрещях аз на преводача. — Обясни му, че мъжете от ФБР и ЦРУ не са пълни глупаци, каквото и да са му говорили в неговата страна. Просто не преставай да разговаряш с него. Дори е по-добре да му крещиш. Обаче не му позволявай да продума, освен ако наистина има да ни разкрие нещо важно. Тогава отново му закрещи, независимо какво ти е признал. Кажи му, че ще умре и че ние ще преследваме цялата му фамилия там, в Саудитска Арабия!

И така през следващите два часа бях принуден да снова неуморно между двете стаи за разпити. Опитът, натрупан през годините, когато бях работил като терапевт, сега ми помагаше много в разчитането на поведението на хората, особено когато са смутени и объркани.

Заех се и с третия пленник — единствената жена сред заподозрените. Всеки път, когато излизах от някоя от стаите, офицерите от ЦРУ ме питаха дали съм постигнал резултат. Разбира се, през цялото време въобще не си позволих да прилагам каквито и да било мъчения, но затова пък подлагах заподозрените на непрестанен натиск.

По време на тренировъчните занимания с разпити в академията на ФБР в Куонтико преподавателите ни упорито ни набиваха в главите трите основни принципа на всеки разпит: разумни доводи, въздействащи внушения, лаконични обобщения. Така че сега се стараех да прилагам точно това правило. Сипех *разумни доводи* като побеснял: „Ти явно си добър човек, Ахмед. Твоята вяра е истинската. Много бих искал да можеш да вярваш така силно като теб“. После се

заемах да раздавам *въздействащи внушения*: „Вината не е твоя. Ти още си само един невинен младеж. А правителството на Съединените щати наистина понякога може да действа като Сатаната. Така че от време на време и на мен ми минават мисли за това дали все пак не сме си заслужили Божието наказание“. А накрая се стараех да сипя пределно *лаконични обобщения*: „Досега поне ти не си извършвал реални престъпления тук, в Америка. Затова нашите либерални закони и хуманната ни правна система ще те закрилят“. И чак след цялата тази увертюра пристъпвах към *деловите въпроси*: „Хайде, разкажи ми всичко, което знаеш за онзи англичанин. Наясно сме, че името му е Джефри Шейфър, а прякорът му е Невестулката. Той е бил тук вчера. Разполагаме с видеозаписи, снимки, дори разговорите ви сме записали. Знаем, че е бил тук. Но къде е сега? Той е този, който всъщност ни е нужен“.

Неуморно, без минута отдих, повтарях и повтарях и пак повтарях въпросите си.

— Какво искаше англичанинът от теб? Той е истинският виновник, а не ти и приятелите ти. Ние отлично съзнаваме това. Ето, само ни дай малко сведения — и тогава ще бъдеш свободен да се прибереш у дома.

Накрая започвах да разпитвам за Вълка по същия начин.

Ала нищо не помагаше. С нито един от терористите нямах успех. Особено трудно се оказа с по-младите — те бяха най-твърдоглави. Бяха повече дисциплинирани и по-опитни, отколкото изглеждаше на пръв поглед. По-умни и по-силно мотивирани, отколкото очаквах. Но защо не? Нали все пак те *вярваха* в нещо.

Може би имаше какво да се научи от тях...

51.

Следващият заподозрян, когото подбрах за разпит, беше по-възрастен от първите двама, с гъсти мустаци и бели, почти съвършени зъби. Общо взето първото ми впечатление от него беше по-добро. Освен това говореше сносно английски и дори ми призна с неприкрита гордост, че е следвал в Бъркли и Оксфорд.

— Биохимия и електроинженерство. Това изненадва ли ви?

Името му беше Ахмед ел Масри. Ала колкото и да бе симпатичен външно, вече бях проверил досието му и установих, че е регистриран като номер осми в списъка, съставен от Агенцията за националната сигурност, за най-издирваните лица от средите на терористите.

Единствено той проявяваше склонност да разговаря с мен за Джефри Шейфър.

— Да, англичанинът беше тук. Вие сте прав за това, че видеозаписите обикновено не лъжат. Той твърдеше, че е дошъл при нас, за да ни съобщи нещо много важно.

— И направи ли го?

Ахмед ел Масри се намръщи.

— Не, не съвсем. Може би защото го взехме за един от вашите агенти под прикритие.

— Но все пак защо е дошъл тук? — настоятелно запитах аз. — Защо сте се съгласили да се срещнете с него?

Ахмед ел Масри небрежно сви рамене при този мой въпрос.

— Просто така... От любопитство. Освен това той заяви, че имал достъп до тактически ядрени оръжия.

Аз трепнах, а сърцето ми заби неудържимо. Представих си кошмарната картина, ако бъде взривено някое ядрено устройство на територията на Ню Йорк например или пък във Вашингтон.

— Наистина ли разполагаше с подобни оръжия?

— Тъкмо заради това се съгласихме да разговаряме с него. Подозирахме, че имаше предвид миниатюрните и с много по-малка мощ от обикновените атомни заряди, всеки от които може да се побере само в едно куфарче. Никак не е лесно някой да се сдобие с тях, но все

пак не е невъзможно. Както може би сам знаете, Съветският съюз ги създаде в епохата на Студената война. Никой не знае какъв е броят им, нито къде са скрити. През последните години руската мафия се опитваше да търгува с тях или поне така гласят слуховете. Аз всъщност не зная нищо по-конкретно за тези бомби. Виждате ли, пристигнах в тази страна, за да работя като преподавател и основната ми грижа бе да си търся работа.

По гърба ми полазиха ледени тръпки. За разлика от конвенционалните бойни глави тези ядрени куфарчета бяха предназначени за заличаването на цели градове от лицето на земята. Транспортирането и употребата им се улесняваха много от малките им размери, а на всичкото отгоре бяха изработени така опростено, че дори един прост пехотинец можеше да борави с тях.

Ахмед ми призна, че с Шейфър са се договорили за всички подробности, включително и за това как — с оглед на максималната безопасност — да пренесат тактическите ядрени устройства до Ню Йорк, Вашингтон, Лондон и Франкфурт.

— Питам за последен път: това означава ли, че Шейфър действително има достъп до подобни ядрени куфарчета?

Ахмед ел Масри само сви рамене.

— Ние сме едни скромни студенти или преподаватели. Защо ни е притрябвало да се занимаваме с преносимо атомно оръжие?

Едва тогава проумях какво се опитваше да постигне той: искаше да предпази не само себе си, но и хората си от по-нататъшно преследване.

— А защо една от вашите така наречени студентки се самоуби, скачайки през прозореца от третия етаж?

Очите на Ахмед ел Масри се присвиха болезнено.

— Тя се плашеше от всичко наоколо през цялото време след пристигането ни в Ню Йорк. Работата е там, че беше осиротяла. Родителите ѝ са били убити по време на несправедливата война в Афганистан.

Бавно кимнах, преструвайки се, че го разбирам напълно и че това, което ми разказваше, постепенно ме изпълва със симпатии към него.

— Досега не си бил подвеждан под отговорност за престъпления, извършени в нашата страна. Ние следим групата ви от

седмици единствено за да си изясним с какви хора поддържате връзки. Но как все пак полковник Джефри Шейфър се е сдобил с достъп до ядрено оръжие? — отново попитах аз. — Това е въпросът, чийто отговор на всяка цена трябва да узная. Важно е не само за нас, но и за всичките ваши хора тук. За вашите хора! Следите ли мисълта ми?

— Надявам се... Да не би да се опитвате да ми внушите, че ще бъдем депортирани, ако откажем да ви сътрудничим? Ще ни върнете ли по домовете ни? Дори и след като не сме извършили никакви реални престъпления във вашата държава? — попита Ахмед ел Масри. Той явно се опитваше да ме склони да сключим сделка.

Застанах зад него, преди да заговоря отново:

— Някои от вас ще подлежат на съдебно преследване заради доста сериозни престъпления, извършени в миналото. Казано по-конкретно: за убийства. А другите ще бъдат разпитани още веднъж, но по-подробно, след което ще бъдат депортирани в страната, от която са емигрирали в Щатите.

Той кимна разбиращо.

— Е, добре, тогава можем да продължим с разпита. Аз не останах с впечатлението, че господин Шейфър наистина притежава тактическо ядрено оръжие. Вие току-що споделихте с мен, че отдавна сте ни следили. Но може би той също е знаел за вашето следене? Всичко това има ли някакъв скрит смисъл за вас, затова ли ни устроихте тази засада? Аз лично не мога да претендирам, че разбирам цялата тази игра. Но ето такива мисли ми минават през главата, докато си седя тук и разговарям с вас.

За нещастие това, което той изрече, имаше смисъл. Поне в моите представи. Искрено се опасявах, че точно това се бе случило — някакъв капан, някакво изпробване. Нали точно по този маниер действаше Вълка?

— Как Шейфър е успял да се изплъзне оттук, при това напълно незабелязано, след като нашите хора са го засекли при влизането му? — попитах аз.

— Избата на тази къща е свързана чрез тунел със съседната сграда, онази откъм южната страна. Работата е там, че полковник Джефри Шейфър предварително знаеше това. Изглежда, е бил отлично осведомен за всичко, свързано с нас и нашето убежище.

Когато напуснах сградата, вече бе девет сутринта. Чувствах се адски изтощен, дотам, че бях способен да се тръшна насред алеята за автомобили и да заспя. Заподозрените скоро щяха да бъдат отведени отгук, но все още цялата зона бе отцепена, дори и тунелът „Холънд“, понеже се опасявахме, че именно той е бил главната мишена на заговорниците. И че най-внезапно би могъл да бъде взривен.

Ала дали всичко това не беше един тест, един капан?

52.

Оказа се обаче, че загадките, на които се натъквах през този ден, още не бяха свършили.

Край сградата отвън се бе насъбрала тълпа, така че бях принуден с лакти да си пробивам път през нея. И точно в най-гъстата навалица чух как някой ме извика:

— Доктор Крос!

Кой бе този, който знаеше името ми тук, в този затънтен квартал на Ню Йорк?

Едно дребно хлапе със загоряло лице, облечено с червено яке, ми махна с ръка, за да го забележа в тълпата.

— Доктор Крос, ела тук! *Доктор Алекс Крос!* Трябва да ти предам нещо, човече.

Приближих се до момчето, което вероятно още не бе навършило дванадесет години, и се наведох, за да го чуя по-добре.

— Откъде знаеш името ми?

А то само поклати глава и предпазливо отстъпи крачка назад.

— Бяхте предупредени, човече — избъбри хлапето. — Бяхте предупредени от Вълка!

Веднага щом изрече тези думи, аз сграбчих с една ръка косата му, а с другата — якето му, и го вдигнах заплашително над земята.

Целият почервенял, в първите секунди слабичкият хлапак едва можа да си поеме дъх. После размаха крака във въздуха и отчаяно закрепця:

— *Хей*, за нищо не съм виновен. Само *ми платиха* да ти предам това съобщение. Мамка му, пусни ме! Един тип ми даде цяла стотачка. Аз съм само един пратеник, човече. Някакъв англичанин ми рече, че ти си бил доктор Алекс Крос.

Когато го пуснах, *пратеникът* ме изгледа изпод вежди:

— Само че хич не ми приличаш на лекар.

53.

Вълка беше в Ню Йорк. Не можеше да пропусне момента на изтичането на крайния срок. Не и за всичките пари на този свят. Това се очертаваше да бъде адски приятно, твърде хубаво, за да не му се наслади.

Преговорите вече бяха навлезли в крайно разгорещена фаза. Президентът на Съединените щати, британският премиер, германският канцлер... Както можеше да се очаква, никой от Голямата тройка на върха не бе склонен към каквато и да било сделка с него, тъй като това би разкрило пред човечеството колко невероятно слаби бяха всъщност световните лидери. Повтаряха, че *не може да се мисли за преговори с терористите, че ще се създаде прецедент*. Следователно се нуждаеха от още натиск, от още стрес, от нещо по-убедително, преди да рухнат окончателно.

По дяволите, можеше да го направи! Нещо повече — дори щеше да се почувства истински щастлив, ако поизмъчи още малко тези глупаци. Цялата история бе напълно предсказуема. Поне за него.

Потегли на дълга разходка по източния бряг на Манхатън. Нещо като обичаен за него ритуал за поддържане на здравето. Не се съмняваше, че единствен той водеше убедително в тая игра на нерви. Можеха ли всичките правителства на този свят да си съперничат с него? Та нали той притежаваше всички предимства: никакви политици, никакви учени глави, никакви медии, бюрократи, закони или етични норми можеха да препречват пътя му. Кой тогава би могъл да го победи?

Върна се в един от своите апартаменти, каквито притежаваше из целия свят. Този беше великолепна мансарда, с изглед към Ийст Ривър. Оттам се обади по телефона. Докато стискаше леко черната гумена топка в дланта си, той поговори с висш агент в нюйоркската централа на ФБР. С една от най-високопоставените служителки в нея. С една американка.

Тя го осведоми за всичко, което Бюрото досега бе открило за него. Най-подробно му докладва за мерките, взети от ФБР за

залавянето му, които обаче въобще не му направиха впечатление. Явно онези тъпоумни ченгета по-скоро имаха повече шансове да пипнат прочутия Осама Бин Ладен, отколкото него.

Накрая Вълка изкрещя в телефонната слушалка:

— И ти очакваш да ти плащам за целия този боклук? За да ми преповтаряш това, което отдавна ми е известно? Май ще е по-добре да те ликвидирам. — Но след две-три секунди руснакът внезапно се засмя. — Това, разбира се, беше само шега, приятелко. Ти ми донесе добри новини. Аз също имам новини за теб — много скоро в Ню Йорк ще стане сериозен инцидент. Затова само ще те посъветвам: стой настрана от мостовете! От всякакви мостове. Мостовете са много опасни места. Знам го от собствен опит.

54.

Бил Капистран бе мъжът, избран за този план. Той винаги изпъкваше с опасното си поведение, което бе създавало безброй проблеми, грижи и главоболия на всичките му досегашни началници. Но съвсем скоро щеше да стане горд притежател на двеста и петдесет хилядарки в банковата си сметка на Каймановите острови. И всичко това щеше да заслужи просто като свърши тази... малко по-особена работа. Която беше напълно по силите му. *Мога да го направя, никакви проблеми*, рече си той.

Капистран беше двадесет и девет годишен, слабават, но иначе жилив мъж, родом от градчето Роли в щата Северна Каролина. В продължение на една година бе играл в отбора на Северна Каролина по лакрос^[1], а после постъпи във флота. След тригодишната служба във военноморските сили на САЩ се уволни и си намери работа в една компания за търговия на едро във Вашингтон. Преди две седмици се срещна с един тип, когото познаваше от Вашингтон — името му бе Джефри Шейфър, — след което се съгласи да се заеме с най-сериозното дело в цялата си досегашна кариера. Работата си струваше. По-точно: струваше си да се потруди здравата за обещаните му двеста и петдесет хиляди долара.

Затова сега се бе заел да я свърши.

В седем сутринта той подкара своя черен форд пикап на изток, през Петдесет и седма улица в Манхатън, след което зави на север по Първо авеню. Накрая паркира край моста на Петдесет и девета улица, наричан още моста „Куинсбъро“.

Той и двама мъже в бели бояджийски комбинезони слязоха от пикапа и разтовариха багажа от каросерията. Само че не оставиха на асфалта кутии с боя, парцали за почистване и алуминиеви стълби. А само чували с експлозиви. Смъртоносната комбинация от свръхмощния пластичен експлозив С4 и нитрати беше складирана в чували около подпорите на моста в стратегически важната зона край брега на Манхатън на Ийст Ривър.

Бил Капистран беше опознал много подробно моста „Куинсбъро“ — както отвън, така и в по-близък план. След като му възложиха тази сложна задача, той неколkokратно бе оглеждал моста от всички страни. Масивната деветдесет и пет годишна конструкция изглеждаше стабилна и изключително здрава, с отворена, гъвкава структура и свободно носеща конструкция — единственият от четирите моста на Ийст Ривър, който не беше изграден по класическата схема на окачената ферма. Което означаваше, че за срутването му се изискваше не каква да е, а някаква по-специална бомба. Точно такава, с каквато в момента той разполагаше в каросерията на пикапа си.

Това е нещо по-различно, не спираше да си повтаря Бил Капистран, докато с другарите му превозваха тежкия товар към моста. Ню Йорк Сити. Ийст Сайд. Известен на всеки нюйоркчанин с всичките онези там нафукани копелета от едрия бизнес, с всичките техни русокоси принцеси, които се размотаваха насам-натам като че ли светът бе сътворен единствено за тяхна лична употреба. Ако би могъл поне за миг да забрави за обзелото го невероятно нервно напрежение, той щеше да се почувства ужасно горд от себе си. Именно заради това може би сега, в този решаващ за него ден, Бил си свирукаше през зъби една поостаряла песен, която точно в тези мигове му се струваше адски забавна. „Мостът на Петдесет и девета улица“ („Готино, готино ми е“) на Саймън и Гарфънкъл, които впрочем за него бяха типични примери на двама надути нюйоркски задници.

През последните няколко дни Бил Капистран бе посветил немалко часове на усилията да се труди заедно с двама симпатични студенти от техническия факултет в университета Стоуни Брук в Лонг Айланд. Единият от тези умници беше от Иран, а другият — от Афганистан. Смешно бе, ако се позамисли човек: Ню Йорк обучава студенти, които накрая ще успеят да вдигнат същия този надменен град във въздуха. *Е, това е страната на шибаната свободна унициатива!* Тримата нарекоха своя екип „Манхатън Проджект“^[2]. С една дума — голям майтап!

Отначало се бяха спрели на варианта ANFO — бомба от онзи класически вид, която ще издълбае огромен кратер наред горното или долното автомобилно трасе на моста. Но впоследствие според изчисленията на умника от Иран — по-начетен от афганистанския си

колега, това нямаше да успее да срути такъв грамаден мост като „Куинсбъро“. Колежанските глави обясниха на Бил Капистран, че тази бомба тип ANFO ще нанесе щети на моста колкото един фишек ще повреди паветата по някоя улица. Експлозията ще бъде характеризирана от медиите и властите като „поредното доказателство, че страхливите и подли нелегални атентатори винаги търсят пътя на най-малкото съпротивление“. Или с други думи, бомбата само щеше да поразтърси магистралата, преминаваща по моста, обаче реалната разрушителна сила щеше да отиде на вятъра, при това в буквалния смисъл, защото щеше да се разсее във въздуха.

Това явно няма да свърши работа, ефектът ще е смехотворен, съгласи се Бил.

Тогавя дяволски умните студенти му предложиха много по-ефикасна схема за събарянето на моста. Те посъветваха Бил Капистран да разположи в опорите на огромната конструкция няколко сравнително неголеми заряда. Обясниха му точно къде. Това според тях наподобявало способите на фирмите за събаряне на стари постройки, чрез които по магичен начин рухвали като подкосени доста високи и масивни сгради в центровете на гъсто населени градове.

Тъй като нямаше абсолютно никакъв интерес да го заловят, Бил Капистран измисли да наеме неколцина водолази, които да се гмурнат в Ийст Ривър, за да поставят херметично изолирани взривни заряди най-отдолу, в опорите. На няколко пъти бе ходил да оглежда внимателно гигантския мост. За своя искрена изненада установи, че охраната там е по-скоро символична.

За негова огромна радост тази сутрин всичко стана според очакванията му — както и при предишните му посещения, — никаква охрана не го обезпокои. С двамата си помощници обходи платформата с долните опори на моста на Петдесет и девета улица, без някой да ги спре и да ги запита какво търсят под двете горни платна.

От по-голяма дистанция цялата тази изящна метална конструкция, боядисана със сребърна боя, с десетки орнаменти под формата на шпилове, придаваше на стария мост по-скоро деликатен вид. Но само при оглед по-отблизо се разкриваше истинската здравина на конструкцията — масивни опори, скрепени с нитове, дебели колкото човешка ръка.

Замисълът изглеждаше напълно налудничав, но щеше да свърши работа.

Понякога самият той не можеше да си обясни защо бе толкова злостно настроен срещу всичко наоколо. Откъде се взимаше този неудържим гняв в него, цялата тази неизчерпаема злъч и горчивина? По дяволите, та нали преди години, когато още служеше във флота, беше участвал в спасителни мисии за откриване на пилоти на свалени самолети, като онзи Скот О'Грейди в Босна. Е, това все още не означаваше, че Бил е някакъв герой. Той бе само един от милионите работещи за преуспяването на капиталистическата система. Правдиво заключение, което малко хора бяха склонни да приемат.

И докато продължаваше да обхожда носещата конструкция, Бил Капистран не можа да се въздържи и си затананика, отначало едва чуто, но после все по-отчетливо, добрата стара песен: „Готино, готино ми е“.

[1] Игра с топка, заимствана в Канада и САЩ от индианците, играе се с топка и стикове с мрежа в единия край за улавяне на топката. — Б.пр. ↑

[2] Проектът „Манхатън“ — кодовото име на секретната операция за създаването на първата атомна бомба през 1942–1945 г. — Б.пр. ↑

55.

Обаче най-странното, най-озадачаващото тепърва предстоеше.

Срокът, поставен от Вълка, изтече, но нищо не се случи.

Нито той се обаждаше, нито пък последваха обещаните от него незабавни смъртоносно атаки. Нищо, абсолютно нищо. *Тишина*. Странна, загадъчна, ала същевременно невероятно плашеща...

Вълка бе единственият, който знаеше какво става сега. А може би освен него знаеха президентът на Съединените щати и още неколцина световни лидери. Плъзна слухът, че президентът, вицепрезидентът и цялото наше правителство вече са били тайно евакуирани от Вашингтон.

Ала подобно нещо не можеше да остане скрито, поне репортерите не биха могли да бъдат спрени. „Вашингтон Поуст“, „Ню Йорк Таймс“, „Ю Ес Тудей“, Си Ен Ен — всички те единодушно поддържаха версията, че някакви кошмарни заплахи са били отправени срещу най-големите градове в света. Обаче никой не знаеше със сигурност кои бяха тези градове или от кого бяха изречени заплахите. Но след толкова години, изпъстрени с тревожни очаквания, през които Агенцията за националната сигурност ни беше стряскала с предупреждения за най-различни терористични атаки, оцветени ту в жълто, ту в оранжево — само до червеното не се стигна, — никой вече не възприемаше на сериозно подобни сигнали.

Несигурността, войната на нерви явно също бяха част от плана на Вълка. През уикенда, започващ от 30 май, когато се честваше Денят на загиналите във войните, аз бях във Вашингтон. Бях заспал, когато ми позвъниха със спешното нареждане веднага да се явя в Хувър Билдинг.

Взрях се в часовника, примижавайки два-три пъти, колкото да фокусирам погледа си, и накрая видях, че бе едва три и петнадесет през нощта. *Сега пък какво се бе случило? Дали Вълка не бе започнал с обещаните от него наказателни мерки? Ако бе така обаче, нямаше да ми съобщят за тях по телефона.*

— Веднага тръгвам! — отвърнах аз, скочих от леглото и сърдито изругах. Взех си един бърз душ, първо с гореща, после със студена вода, сетне се избърсах надве-натри, навлякох дрехите и подкарах колата с пълна газ през Вашингтон, макар всичко още да се мерзелееше пред очите ми. Знаех само, че след половин час Вълка ще се свърже с нас.

Такава бе ситуацията в три часа и тридесет минути в понеделник сутринта, след дългия уикенд, като на всичкото отгоре крайният срок на Вълка вече бе изтекъл. Той не само че ни контролираше изцяло, но просто се държеше с нас подчертано злорадо, дори садистично.

Когато най-последно се добрах, задъхан, до антикризисния щаб на петия етаж, заварих там най-малко една дузина колеги, които вече ме бяха изпреварили. Разменихме си поздравки като стари приятели, събудили се току-що след бурна отпускарска нощ в някой мотел. През следващите две-три минути конферентната зала непрекъснато се изпълваше с нови и нови, не съвсем разсънили се агенти с още блуждаещи погледи. Май че никой не изглеждаше напълно буден. Край масата с чашите и линейките се оформи нестройна опашка, нетърпеливо очакваща най-последно да донесат каните с току-що свареното горещо кафе. Всички изглеждаха безкрайно раздражени, с опънати до скъсване нерви.

— Поне да имаше понички! — обади се един от агентите. — Къде се дяна любовта към ближния?

Обаче никой не се засмя на шегата му.

Бърнс се появи няколко минути след три и тридесет, както винаги — с черен костюм и вратовръзка. Само той сред присъстващите бе облечен толкова официално. Имах чувството, че директорът също нямаше никаква представа какво се случва.

— А си мислехте, че съм строг шеф? — обади се след няколко минути той, разчупвайки тягостната тишина. Най-последно се разнесе смях. — Благодаря, че пристигнахте тук навреме — добави Бърнс.

Най-последно Вълка ни позвъни — точно в три часа и четиридесет и три минути. Разбира се, и сега гласът бе грижливо филтриран. С типичните за него самодоволство и неприкрито презрение към всички останали, той заговори:

— Вероятно се чудите защо определих времето за този наш сеанс посред нощ? — Млъкна за миг и продължи: — Защото мога да

си го позволя. Е, допада ли ви това, а? *Защото мога да си го позволя.* В случай че още не сте го разбрали, ще ви кажа, че никак не ми харесвате. Ама никак! Имам си причини, при това съвсем основателни, да мразя всичко, което Америка подкрепя. Така че може би всичко това е част от някакво мое отмъщение. Вероятно някога в миналото вие сте причинили зло на семейството ми? Е, това е част от пъзела. Отмъщението е сладка награда за мен. Но да се върнем в настоящето. Поправете ме, ако греша, но мисля, че ви инструктирах да не провеждате никакви разследвания относно моето местонахождение, да не се бъркате в делата ми. А вие какво направихте? Нахвърлихте се като глутница вълци върху онези шест беззащитни копелета в центъра на Манхатън, понеже ги заподозряхте, че работят за мен. И защо трябваше да се стига дотам? Онова нещастно девойче така се изплаши, че се метна през прозореца от третия етаж. *Лично видях фаталния и полет!* Предполагам, че сега си въобразявате — не се и съмнявам, че в момента точно това ви се върти в главите, — че ще спасите Ню Йорк, след като сте ликвидирали моите изпълнители там, в Манхатън. Е, джентълмени, познах ли и този път? О, да, замалко щях да забравя! Има също и един дребен, неуреден между нас въпрос за онзи краен срок, който вие не спазихте. Или си въобразявате, че съм забравил за срока? Е, не е така. Защото аз никога не забравям крайните срокове. Нито обидата от вашето неподчинение. А сега вижте на какво съм способен.

56.

Точно в три и четиридесет сутринта, стриктно спазвайки получените инструкции, Невестулката зае предварително определената му позиция на една от пейките покрай брега на Ийст Ривър, по-точно между Сътън Плейс и Петдесет и седма улица. Предстоеше му да свърши една доста сериозна работа. Всичките затруднения около нея се уравнивяха от две още по-сериозни предимства: бяха му платили купища пари; и той отново се бе озовал във вихъра на действието. *Господи, аз наистина съм в центъра на лайната!*, помисли си възторжено Невестулката и погледна надолу към мътното, забързано течение на Ийст Ривър.

Някакъв червен влакчак с надпис „Братя Макалистър“ помагаше на един огромен контейнеровоз да напредва по маршрута си. *Градът, който никога не спи, нали така?* По дяволите, онези бариери там, на Първо и Второ авеню, току-що бяха спуснати. Преди малко той бе минал с колата си покрай някакъв медицински център за спешна помощ, който дори в този час през нощта бе отворен, за да приема нуждаещи се пациенти. Боже, какъв град! В каква побъркана страна се бе превърнала Америка...

Повечето нюйоркчани скоро щяха да бъдат събудени и след това щеше да им бъде ужасно трудно отново да заспят.

Защото щяха да леят горчиви сълзи или ядно да скърцат със зъби. Само след минута Вълка щеше да се погрижи за това.

Взрян в циферблата на часовника си, Шейфър следеше напрегнато изтичането на секундите до фиксирания миг — точно три часа и четиридесет и три минути. Същевременно държеше под око реката и особено моста „Куинсбъро“.

Десетки автомобили, сред които доста таксита и дори няколко камиона, се бяха устремили натам въпреки ранния час. Поне стотина коли прекосяха моста точно сега. Бедните шибаняци!

В три и четиридесет и три Шейфър натисна един от предварително уговорените бутони на мобилния си телефон.

Това изпрати къса кодирана поредица от импулси до една малка антена, монтирана в подножието на отсрещния край на моста, откъм Манхатън.

Веригата се затвори...

Детонаторът се задейства...

Само след броени микросекунди едно послание, изпратено направо от ада, достигна до жителите на Ню Йорк, както и до останалия свят.

Едно символично послание.

Или още едно принудително събуждане.

Около подпорите на моста на Петдесет и девета улица избухна страхотен взрив. Връзките между стотиците стоманени елементи на масивната конструкция мигновено бяха поразени, при това — непоправимо. Старата метална ферма се разпука, внезапно превърнала се в крехка обвивка. Грамадните нитове изхвъркнаха от гнездата си и цопнаха в Ийст Ривър. Платната за автомобили се нагърчиха като хартия. Подпорите от усилен бетон се разчупиха.

Горното автомобилно платно се пропука, след което двете гигантски секции се стовариха като бомби върху долното, което също не издържа и се разкъса, при това в няколко участъка. Разтроши се на едри късове, изви се и се срути в реката.

Гроздове от автомобили се посипаха във водата. Един огромен камион за доставки, натоварен с камари от палети с тазсутрешните вестници от печатницата в Куинс, се плъзна назад по надигналата се секция от платното и накрая се прекатури в Ийст Ривър със страховит пирует. Последваха го още леки коли и камиони, стоварващи се с плясъци в реката като оловните тежести на рибарските въдици. Прекъснатите електрически кабели засъскаха и пръснаха хиляди синкави искри по цялата дължина на моста „Куинсбъро“. Повечето от автомобилите, доскоро пътуващи по моста, се сгромолясаха в реката и след броени секунди изчезнаха завинаги под нейните мътни води.

Неколцина отчаяни шофьори успяха да изскочат от колите си и се хвърлиха през усуканите от взрива перила на моста, за да намерят и те смъртта си на дъното на Ийст Ривър. Шейфър успя да чуе ужасяващите им предсмъртни крясъци, отекващи надалеч по течението на реката.

Веднага светнаха прозорците на всичките жилищни сгради на двата бряга. После започнаха да просветват синкавите екрани на телевизорите и компютрите, докато изплашените до припадък жители на Ню Йорк с трепет очакваха първите репортажи за бедствието, доскоро немислимо в техните представи. И изглеждащо напълно невероятно само допреди няколко години.

Свършил работата си, предвидена за тази нощ, Джефри Шейфър най-после се надигна от пейката на речния бряг и се запъти към квартирата си, за да се опита да поспи. Ако изобщо го оставеха да заспи... Поне толкова разбираше: нещата едва сега започваха. Предстоеше му пътуване до Лондон.

Лондонският мост, помисли си той. Всички мостове на света ще се разпаднат. А съвременното общество окончателно ще се пропука по шевове, по всичките си шибани шевове. Този малоумник Вълка можеше и да е луд, но пък бе ненадминат, когато трябваше да се причини някому зло. Един блестящ, умопобъркан дявол!

ТРЕТА ЧАСТ
ВЪЛЧИТЕ СЛЕДИ

Вълка намали до около сто и шестдесет километра в час скоростта, с която се носеше напред неговият мощен черен лотос, докато говореше по мобилния си телефон — единият от шестте апарата, които бе взел със себе си в колата. Пътуваше към Монтаук на океанския бряг в Лонг Айланд, но важни делови задачи изискаха неотложното му внимание дори и сега, в един след полунощ. На отсрещния край на линията чакаха американският президент, британският премиер и германският канцлер. Разговор между висшестоящи.

Какво по-велико от това?

— Този разговор не може да бъде проследен, затова не си губете времето с напразни опити. Техническите ми специалисти са по-добри от вашите хора — осведоми ги той още в началото. — А сега да започваме с това, което вълнува всички нас. Изминаха осем часа от крайния срок. И така?

— Нуждаем се от повече време — заговори британският премиер от името на групата световни лидери. Браво на него! Дали той беше *истинският* лидер от тримата? Каква изненада, досега Вълка го смяташе за послушен следовник на американците.

— Вие нямате представа... — започна американският президент, но моментално бе прекъснат от Вълка. Той се усмихна на себе си, опивайки се от демонстративното си пренебрежение към най-могъщата политическа фигура в целия свят.

— Стига! Не искам да слушам повече лъжи! — изкрещя Вълка в телефона.

— Трябва да чуete какво имаме да ви съобщим — намеси се германският канцлер. — Дайте ни възможност...

Вълка веднага прекъсна разговора. Запали пурата, която бе заслужил като победител, самодоволно изпусна две-три кълбета дим и накрая я изтръска в пепелника на арматурното табло. После възстанови връзката, използвайки втория клетъчен телефон.

Те още бяха там, очаквайки го отново да се свърже с тях. Всъщност той не подценяваше влиянието на тези изключително могъщи политически мъже, но какъв избор имаха те, освен да очакват повторното му обаждане?

— Искате ли да атакувам всичките четири града? Това ли трябва да сторя, за да ви докажа най-сетне колко сериозен мога да бъда? Ще ги изпепеля за секунди. Още сега мога да го сторя, стига да дам заповедите си! Но само не ми казвайте, че се нуждаете от повече време. Никакво време не ви е нужно! За бога, страните, които държат затворниците, са само едни жалки ваши марионетки! *Реалният* проблем е в това, че вие не можете да позволите хората да ви видят такива, каквито всъщност сте. Не искате светът да разбере, че сте толкова слаби и безсилни. Но вие сте точно такива! А как се е стигнало дотук, кой е дал на хора като вас такава огромна власт? Кой ви е избрал? Искам парите *и* затворниците. Дочуване.

Но този път британският премиер успя да се обади, преди Вълка да сложи край на разговора.

— Грешите! Във всичко грешите! *вие* сте този, който трябва да направи избора си, не ние. Признаваме, че позицията ви е по-силна от нашата, това е факт. Но не можем толкова бързо да доставим това, което искате от нас. Физически е невъзможно да бъде извършено и мисля, че сте наясно с това. Разбира се, въобще не желаем да сключваме сделка с вас, но ще го сторим, длъжни сме. Просто се нуждаем от още време, за да довършим започнатото. Ще изпълним ангажимента си. Имате нашата дума!

Вълка присви рамене. Британският премиер определено го изненада — звучеше напълно искрено и поне си личеше, че има мъжествен дух.

— Ще си помисля — отвърна Вълка и след това прекъсна връзката.

Пресегна се към пурата в пепелника, наслаждавайки се на усещането, че в момента той бе най-могъщата фигура в целия свят. И за разлика от онези тримата той бе най-подходящият за тази роля.

58.

Пътникът в бизнес класата, който бе заявил, че името му е Рандолф Уолър, в шест часа и пет минути се приземи на Хийтроу с полета на Бритиш Еървейс от Ню Йорк. Паспортът и останалите му документи идентифицираха надлежно неговата самоличност. *Хубаво е отново да си у дома*, каза си Уолър, който в действителност бе Джефри Шейфър. *А ще стане още по-хубаво, ако успея да затрия Лондон от картата на света.*

Джентълменът, с вид на седемдесетгодишен старец, премина през митническия контрол без никакви проблеми. Дори вече обмисляше следващия си ход: посещението при децата си. Това бе неговата част. Беше му любопитно и странно да види потомството си, след като бе отсъствал толкова дълго. Колкото до втората част на посещението му — не се опитваше да разгадае заповедите на Вълка.

Предстоеше му да изиграе ролята си, още една част от пъзела.

След смъртта на майка им хлапетата живееха с нейната сестра в малка къща край Хайд Парк. Припомни си я, докато потегляше с взетия под наем от летището спортен ягуар. Оживяха и доста неприятните за него спомени от живота му с покойната му съпруга — Луси Рийс-Къзинс, студена и глупава. Беше я убил в Челси пред очите на двете близначки. Този истински акт на милосърдие бе превърнал двете му дъщери в сирачета — Триша и Ерика, които сега би трябвало да са на шест или седем години, както и Робърт, който трябваше да е петнадесетгодишен. Шейфър вярваше, че ще им е много по-добре без тяхната вечно хленчеща и оплакваща се майка.

Почука на предната врата на къщата и откри, че не бе заключена, така че влезе без покана.

Във всекидневната завари Джуди, по-младата сестра на покойната му съпруга. Тя бе свела глава, заедно с близначките, над картоната за играта „Монополи“. Не се съмняваше, че и трите бяха способни само на едно в тази игра — *да губят*. Защото сред тях нямаше нито една с психиката на победител.

— Татко си дойде! — възкликна той и разцъфна в усмивка, от която можеха да настръхнат косите дори на най-закоравелите мъже. После насочи беретата си право в гърдите на скъпата им леля Джуди.

— Да не си гъкнала! Не ми давай и най-малкия повод да натисна спусъка. Ще бъде лесно и ще ми достави огромно удоволствие. А, и да не забравя да ти призная — мразя те от все сърце. Не си нищо повече от една по-тлъста версия на любимата ти сестра. Здравейте, деца! Кажете „Добре дошъл“ на добричкия си скъп татко. Изминах дълъг път чак от Америка само за да ви видя.

Близначките, неговите сладки дъщерички, веднага ревнаха в един глас, така че Шейфър нямаше друг изход, освен да стори единственото, което му хрумна за възстановяването на реда. Насочи дулото право в обляното със сълзи лице на Джуди и пристъпи към нея:

— Накарай ги да престанат да хленчат. Веднага! Докажи ми, че заслужаваш да бъдеш тяхна бавачка.

Лелята се наведе и притисна момичетата към гърдите си. Задържа ги така, макар че те все пак не спряха да плачат, ала сега хленченето им бе по-поносимо.

— Джуди, сега ме слушай внимателно — изрече Шейфър, докато се преместваше зад нея, за да притисне дулото на беретата си към тила ѝ. — Макар много да ми се иска, не съм дошъл тук да те изчукам и после да ти пръсна черепа. Всъщност имам едно съобщение за теб, което ти трябва да предадеш по телефона на министъра на вътрешните работи. По някаква странна ирония на съдбата твоя мизерен, иначе никому ненужен, живот сега е придобил реално значение. Можеш ли да го повярваш? Защото аз — не.

Леля Джуди изглеждаше безкрайно объркана. Но това бе нейното естествено състояние според Шейфър.

— Че как мога да сторя това? — едва смогна да избъбри тя през тракащите си зъби. Цялото ѝ лице бе обляно в сълзи.

— Ами просто се обади в шибаната полиция! — кресна той. — А сега млъквай и слушай! Ще им кажеш, че съм се отбил тук да ви видя и че съм ви предупредил: никой вече не може да бъде сигурен за живота си. Нито полицаите, нито техните семейства! Можем да нахълтаме в домовете им, така както аз днес се появих в твоята къща.

За да се подсигури, че тя наистина го е разбрала, Шейфър повтори съобщението си още два пъти. После вниманието му отново

се насочи към Триша и Ерика, които обаче го интересуваха колкото и онези смешни порцеланови кукли от лавицата над камината. Вече сам не помнеше кога бе намразил тези глупави порцеланови лиготи, които някога принадлежаха на жена му. И на които тя обръщаше внимание сякаш бяха живи същества.

— А как е Робърт? — попита той близначките, ала не получи отговор. *Но какво ставаше тук?* Момичетата явно вече бяха усвоили до съвършенство сконфузеня поглед на майка си и на тяхната скапана, разциврена леля. Нито дума не се отрони от устите им. — Робърт е вашият *брат!* — изкрещя Шейфър и момичетата отново ревноха с пълен глас. — Как е той? Как е синът ми? Кажете ми нещо за вашия брат! Да не би да са му пораснали две глави? Кажете ми нещо, каквото и да е то!

— Той е добре — промълви плахо Триша и лепна една глуповата усмивка на лицето си.

— Да, добре е той — повтори Ерика като папагал и изкопира усмивката на сестра си.

— Добре бил, така ли? Е, тогава всичко с наред — промърмори Шейфър, обзет от пълно презрение към тези две невзрачни клонингета на проклетата им майка. С изненада бе установил, че Робърт му липсваше. Навремето малко сбърканият му син определено го бе забавлявал. — Е, добре, хайде, дайте сега една целувка на баща ви — заповяда им той накрая. — Аз съм вашият татко, нещастни създания — добави той на сбогуване. — Казвам ви го, в случай че сте го забравили.

Момичетата обаче не го целунаха. На Шейфър не му оставаше друго, освен да напусне противната къща. Пътьом забърса с един замах порцелановите кукли от лавицата над камината, които се пръснаха на парчета по пода.

— В памет на ваш'та майка! — провикна се той от вратата.

59.

Най-често срещаното оплакване сред войниците, служили в Ирак, бе, че всичко около тях им се струва абсурдно и напълно безсмислено. Сега и аз разбрах болката им.

Крайният срок бе минал и в момента живеехме назаем. Или поне на мен така ми изглеждаше ситуацията. Докато пътувах за Лондон заедно с още двама агенти от Международната секция за борба с тероризма, се чувствах тъй, сякаш от дни не си бях поемал дъх.

Джефри Шейфър беше в Англия. Но най-налудничавото в цялата картина беше, че той искаше да узнаем, че сега е там. Или пък беше някой друг...

Полетът до летището Хийтроу приключи малко преди шест часа сутринта. Оттам се отправих към хотела, разположен недалеч от Виктория стрийт, където ме очакваше стая, запазена на мое име. Спах непробудно докъм десет. След кратка почивка поех към Ню Скотланд Ярд, който се намираше зад ъгъла на една от близките улици — Бродуей. Вълнуващо бе усещането да бъда толкова близо до Бъкингамския дворец, до Уестминстърското абатство, до величествената сграда на парламента.

При пристигането ми бях отведен в кабинета на един от директорите на Скотланд Ярд — Мартин Лодж. Той ме уведоми, при това подобаващо скромно, че сега оглавява специалния антитерористичен екип, наричан от англичаните SO-13. Представи ми се съвсем стегнато и лаконично, докато вървахме към заседателната зала.

— Също като теб и аз произлизам от редиците на ченгетата. Единадесет години работих към лондонската полиция. Преди това се обучавах в Хейдън, после се издигнах до чин главен инспектор. Винаги съм предпочитал по-сложните разследвания. Може би затова ме преместиха в SO-13. Разбира се, взеха под внимание и факта, че владея няколко чужди езика.

Спря за миг и аз се възползвах от паузата, за да споделя възхищението си:

— Знаете ли, господин Лодж, колко много съм слушал за вашия антитерористичен екип? Носи му се славата, че е най-добрият в Европа Особено след като имате дългогодишна практика, посветена на борбата с ИРА.

Лодж се усмихна уморено, както всички ветерани с горчив и изстрадан опит:

— Понякога човек се учи най-добре от собствените си грешки. А ние допуснахме много грешки в Ирландия, при това някои от тях с трагични последици. Но както и да е... сега най-важното, Алекс, е, че ти си сред нас. Да побързаме, защото в залата вече ни очакват. Всички горят от нетърпение да се запознаят с теб. Обаче се подготви да чуеш някои невероятни дивотии. Ще присъстват от MI-5 и от MI-6, но не им обръщай внимание. Накрая ние уреждаме всичко. Или поне в повечето случаи.

— Също както конкуренцията у нас между Бюрото и ЦРУ — кимнах аз. — Вече съм виждал подобна картина.

Оказа се, че като директор на Скотланд Ярд, Лодж бе съвсем наясно с подмолните течения сред секретните служби. Враждата между тях вероятно създаваше много проблеми в Лондон, дори и сега, при тези критични обстоятелства. В залата бяха дошли и няколко души от Специалния отдел. Не липсваха, разбира се, и съветниците на премиера по борбата с тероризма. Също както и обичайната навалица от ръководители на всички служби в Лондон по оказване на спешна помощ и аварийно-спасителни работи.

Докато се настанявах на посочения ми стол, отново въздъхнах уморено. Предстоеше ми още едно досадно заседание. Идеше ми да се разкреця: *Вече отмина крайният срок — те ще започнат да взривяват!*

60.

Голямата къща извън Монтаук, съвсем близо до океанския бряг в Лонг Айланд, не принадлежеше на Вълка. Беше взета под наем срещу солидната сума от четиридесет хиляди долара седмично, въпреки че сезонът отдавна бе отминал. Беше *истинско изнудване* и Вълка го знаеше, но всъщност не му пукаше чак толкова. Поне не и днес.

Мястото действително бе впечатляващо — масивна сграда в колониалния стил, наложил се още от края на XVIII век, чиито три етажа гордо се извисяваха над плажа. Отзад имаше удивително голям плувен басейн, закриян от морските ветрове от самата къща. По настланата с чакъл алея бяха подредени няколко автомобила — предимно лимузини, — чиито мускулести шофьори, всичките в черни костюми, се бяха събрали на група да побъбрят, докато очакваха да излязат господарите им.

Всичко това, повтори си той с горчивина, се плаща с моите пари, с моята пот, с моите идеи!

Неколцина от сътрудниците му от Червената мафия чакаха само него. Всички отдавна се бяха събрали в библиотеката — приспособена като всекидневна, откъде се откриваше чудесна панорама към опустелия плаж и към безбрежните води на Атлантическия океан.

Сътрудниците му до един претендираха, че са негови най-предани и най-близки приятели. Щом Вълка слезе от колата на алеята, от всички страни започнаха да прииждат желязци да му стиснат ръката, да го потупат по гърба или по раменете, бъбрейки безброй лъжи за това колко се радвали да го видят сред тях. *Малцината, които знаят как изглеждат в действителност. Вътрешният кръг, тези, на които вярвам най-много,* мислеше хладно той.

Обядът бе сервиран малко преди пристигането му, след което на целия прислужващ персонал бе наредено да напусне къщата. Вълка паркира колата си зад нея, а после влезе през кухнята. Никой не го бе виждал отблизо, освен тези девет мъже, събрани тук.

Изправи се пред тях и си запали пурата. В чест на победата.

— Те помолиха за удължаване на крайния срок. Можете ли да го повярвате? — процеди Вълка и доволно изпусна кълбо дим.

Руснаците около масата се разсмяха самодоволно. Те напълно споделяха презрението му към сегашните западни правителства и към така наречените световни лидери. Политиците бяха предимно хора със слаби характери, а малцината по-силни сред тях — които кой знае как се бяха промъкнали до висшите етажи на властта — доста скоро започваха да губят самообладание под разлагащото влияние на факторите, на които се крепи управлението на всяка държава. Винаги ставаше така.

— Халосай ги с чука по главите! — извика един от мъжете около масата.

Вълка обаче само се усмихна.

— Бих могъл, както много добре знаете. Но те имат право — ако действаме сега, ще загубим. Нека чуем какво ще ми кажат. Вече очакват отговора ми. Играта стана много интересна, нали? Та помислете си само: *ние директно преговаряме* със Съединените щати, Великобритания и Германия. Като че ли сме световна сила. — След това Вълка вдигна пръст, за да наложи тишина, докато набираше един номер. — Те очакват да им се обадя... — каза той като на себе си, после извиси глас в слушалката: — Всички ли слушате? Отсреща наистина всички бяха на линия. — Вече няма да говорим празни приказки, понеже времето за тях отдавна изтече. Ето моето решение: ще имате още два дни, до седем часа източноамериканско стандартно време, но... — Той млъкна за миг и заяви: — Цената току-що се удвои!

След което прекъсна връзката. Огледа хората си.

— Е, какво? Одобрявате ли или не? Знаете ли колко пари изкарах току-що за всички вас?

Вкупом започнаха да му ръкопляскат, отвред се посипаха поздравии.

Вълка ги остави да се нарадват на успеха през останалите часове от следобеда. Едва понасяше престорените им хвалебствия. Както и настойчивите им молби, едва прикрити под формата на делови предложения. Но тъй като го чакаха спешни ангажименти в Ню Йорк, той ги остави да се възхищават на къщата и на морския пейзаж, докато очакваха нежните създания.

— Дамите скоро ще са тук — обеща им той. — Манекенки и кралици на красотата от цял Ню Йорк. Казват, че били най-прелестните котенца в целия свят. Така че ще можете добре да се позабавлявате.

Всичко това, отново си каза той, се плаща с моите пари, с моята пот, с моя ум!

Настани се зад волана на своя лотос и пое направо по прекия път — по скоростната магистрала, прекосяваща Лонг Айланд. Стискаше здраво любимата си черна гумена топка, но накрая я остави на дясната седалка. Отново посегна към мобилния си телефон. Натисна няколко бутона. Кодът бе предаден по честотата на безжичната връзка. Някъде далеч се затвори една електрическа верига. А тя моментално възпламени съответния детонатор.

Макар вече да се бе отдалечил на значително разстояние, той успя да чуе грохота от страхотната експлозия, вдигнала масивната къща във въздуха. Повече не се нуждаеше от тях. Всъщност от никого нямаше нужда.

Замочит! Взривът бе пречупил всичките кости в техните ненужни, безполезни тела.

Отплата. Отмъщение.

Колко красиво звучи.

61.

Докато още бях в Лондон, се получи съобщението за удължаването на крайния срок с още четиридесет и осем часа. За нас това бе огромно облекчение, макар да бе само временно. Но час по-късно узнахме и за мощната експлозия, разтърсила Лонг Айланд. Докладваха ни също, че сред руините на къщата били открити труповете на няколко от босовете на Червената мафия. Какво означаваше това? Дали Вълка отново бе нанесъл удар, само че този път срещу своите хора?

Нямаше какво да правя след продължителните срещи и заседания в Ню Скотланд Ярд. Затова късно същата вечер, към десет часа, реших да се срещна с една приятелка, която работеше в Интерпол. Бяхме се уговорили да се видим в един изискан лондонски ресторант, известен като клуб „Канела“. Намираше се в сградата, в която навремето се е помещавала Уестминстърската библиотека.

Срещата с нея ми помогна да преодолее умората от полета, от часовата разлика и от дългия и досаден първи работен ден в Ню Скотланд Ярд. Освен това винаги съм очаквал с нетърпение да се видя със Санди Грийнбърг, която вероятно беше най-интелигентната от всички полицейски следователи, с които досега съм работил. Можеше пък да ѝ хрумне някаква нова идея за разкриването на Вълка. Или пък на Невестулката. Във всеки случай надали някой в бранша ни познаваше по-добре от нея подземния свят в Европа.

Като Санди я знаеха само най-близките ѝ приятели, официално беше Сондра. Аз, за щастие, се ползвах от привилегията да се числя към тези нейни близки. Бе висока, привлекателна, винаги се обличаше изискано, а освен това бе много забавна и остроумна. Още щом се видяхме, тя ме прегърна сърдечно и ме разцелува по бузите.

— Това ли е единственият възможен повод, за да се видим, Алекс? Само когато възникне някаква ужасяваща заплаха от международен мащаб ли? Къде останаха топлината и близостта между добрите стари приятели?

— Много ще се радвам, ако винаги когато пристигаш във Вашингтон, ми се обаждаш, за да се срещнем там — казах ѝ аз, когато се освободих от прегръдката ѝ. — Впрочем наистина изглеждаш великолепно.

— Наистина ли? — усмихна ми се Санди. — Хайде, да вървим, имаме запазена маса в дъното на ресторанта. Ужасно ми липсваше. Господи, колко се радвам да те видя отново. Самият ти също изглеждаш чудесно, въпреки всичките тези ужасии, в които си се забъркал напоследък. Иначе как я караш, когато не си на работа?

Менюто за вечерята се оказа смесица от индийска и европейска кухня, което не може да се случи в Щатите или поне във Вашингтон и околностите му. Санди и аз си поговорихме почти цял час по случая, който ме занимаваше. Но когато ни поднесоха кафето, се поотпуснахме и превключихме на обикновените житейски теми. Направи ми впечатление златният ѝ пръстен.

— Много е красив.

— Подарък ми е от Катерина — отвърна тя.

Санди и Катерина Грант живееха заедно от около десетина години и бяха една от най-щастливите двойки, които някога бях виждал. Техният пример беше доста поучителен, но кой ли можеше да разбере и научи всичко? Не и аз. Дори не бях успял да подредя собствения си живот.

— Както виждам, *ти* още не си се оженил — отбеляза тя, като огледа пръстите на ръката ми.

— От теб явно нищо не може да остане скрито.

Санди се подсмихна самодоволно.

— Нали знаеш, такива сме ние, детективите. Винаги разследваме. Затова по-добре сам ми разкажи всичко, Алекс.

— Е, няма кой знае какво — промърморих аз. — Срещам се с една жена, която много харесвам...

— Но, по дяволите, ти харесваш *много* хора! Просто така си устроен, Алекс. Откри нещо добро дори в онова гадно, откачено психясало копеле Кайл Крейг.

— Би могла да си права, ако разсъждаваме принципно. Но вече преодолях чувствата си към Кайл. Освен това не харесвам нищо в полковник Джефри Шейфър. Или в онзи руснак, който се нарича Вълка.

— Кажи ми поне коя е тази невероятна жена, на която си разбил сърцето. Или пък тя ще разбие твоето. Сигурна съм, че вече е станало или едното, или другото. Защо продължаваш да се тормозиш?

Не можах да се сдържа и се усмихнах.

— Тя също работи в полицията... Всъщност има чин инспектор. Живее в Сан Франциско.

— Колко удобно! Направо е блестящо, Алекс! Как можа да я намериш чак там, на цели три хиляди и двеста километра от Вашингтон? Е, какво, срещате се по веднъж годишно ли?

Отново се разсмях.

— Виждам, че езикът ти е все тъй остър както някога.

— Често го практикувам, затова. Значи излиза, че още не си намерил жената на живота си. Жалко, срамота! Аз имам една-две приятелки. Да не се задълбаваме чак толкова в тази тема, но позволи ми да ти задам все пак един личен въпрос. Наистина ли според теб вече си успял да преодолееш загубата на Мария?

Когато си имаш работа със Санди като следовател, всичко се свежда до това, че тя не разсъждава като другите — често обича да навлиза в територии, които останалите подминават. Моята съпруга Мария беше убита преди десет години при един уличен инцидент. Така и не успях да открия убиеца ѝ. Не бях преодолял загубата ѝ. Може би ще постигна покой чак когато се добера до убиеца ѝ. Случаят все още не бе приключил. Тази мисъл ме измъчваше от години и още ми причиняваше болка.

— Много съм привлечен от Джамила Хюз — признах си аз. — Това е, приятно ни е да сме заедно. Какво лошо има?

Санди се усмихна.

— Чух те още първия път, Алекс. Явно много я харесваш. Но не ми каза, че си лудо влюбен, а не си от хората, които ще се задоволят само с *привличане*. Права ли съм? Да, разбира се, че съм права.

— Обичам те — рекох.

Санди се усмихна.

— Е, значи се разбрахме. Тази вечер ще спиш у дома.

— Добре, ще бъде чудесно — съгласих се аз.

И двамата се разсмяхме, но половин час по-късно Санди ме остави пред моя хотел на Виктория стрийт.

— Ще помислиш ли по това, за което си поговорихме в началото на тази вечер? — попитах я аз, докато слизах от таксито.

— Вече съм започнала — отговори Санди.

Нито за миг не се съмнявах, че ще удържи на думата си. А аз се нуждаех от цялата помощ, която евентуално бих могъл да получа в Европа.

62.

Хенри Сеймур живееше не много далеч от убежището на Невестулката — на Едуард Роуд, в квартала между Марбъл Арч^[1] и гара Падингтън, наричан понякога Малкия Ливан. Тази сутрин полковник Шейфър се появи в апартамента на този бивш член на специалните въздушнодесантни части. По пътя дотук той остана удавен от промените в Лондон. Вече не можеше да проумее накъде отива този град, *неговият* град, както и цялата проклетата страна. Навред се виждаха само отблъскващи сцени.

Улиците бяха изпълнени с кафенета, ресторанти и бакалии, чиито притежатели до един бяха емигранти от Близкия изток. Невероятна смесица от аромати от кухните на толкова много народности тегнеше във въздуха тази сутрин — супа от леща, табулех^[2], б'стея^[3]. Пред един склад за хартия двама възрастни мъже пушеха наргилета. *Мамка му! Какво, по дяволите, е станало с моята страна?*, питаше се вбесен Шейфър.

Апартаментът на Хенри Сеймур се намираше над един магазин за мъжко облекло. Невестулката уверено се изкачи до третия етаж. Позвъни само веднъж и Сеймур веднага му отвори вратата.

Още щом го зърна на прага, Шейфър се разтревожи — мъжът срещу него бе изгубил петнадесет или може би дори двадесет килограма от последната им среща, от която бяха изминали само няколко месеца. На всичкото отгоре от косата му, която някога, преди години, бе черна и къдрава, сега бе останал само един жалък сиво-бял мъх.

За Шейфър се оказа доста трудно да повярва, че мъжът пред него е някогашният му боен другар, един от най-добрите експерти по разрушаването на всякакви сгради и съоръжения от всичките в бранша, с които си бе имал работа през годините. Двамата се бяха сражавали рамо до рамо в операцията „Пустинна буря“, а после се записаха като наемници в Сиера Леоне. В „Пустинната буря“ Джефри Шейфър и Хенри Сеймур бяха причислени към Двадесет и втори диверсионен отряд от специалните въздушнодесантни части.

Основната цел на това елитно подразделение бе да прониква отвъд противниковите отбранителни линии, за да всява хаос, ужас и паника в тила на врага. Никой не можеше тогава да се сравнява с двойката Джеффри Шейфър и Хенри Сеймур.

Бедният Хенри сега не изглеждаше много способен да причини кой знае каква паника, но все пак първото впечатление можеше да се окаже подвеждащо. Или поне така се надяваше Невестулката.

— Готов ли си за акция, стари друже? За една наистина мащабна мисия? — попита го Шейфър.

Хенри Сеймур се усмихна, разкривайки пред госта си липсата на два предни зъба:

— Предполагам, че се касае за нещо самоубийствено.

— Всъщност, ако се позамисли човек — кимна Невестулката, — може да се окаже, че идеята никак не е лоша.

Той седна на стола откъм срещнатата страна на масата и обясни на стария ветеран каква ще е неговата роля в замисъла. Хенри Сеймур веднага одобри горещо дръзкия план.

— Винаги съм искал да вдигна цял Лондон във въздуха — заяви той. — При това тъкмо аз съм човекът за тази работа.

— Никога не съм се съмнявал в теб — кимна Невестулката.

[1] Мраморната арка, или *Marble Arch* — триумфална арка, поставена през 1828 г. на парадния вход на Бъкингамския дворец, покъсно преместена край Хайд Парк. — Б.пр. ↑

[2] Салата с булгур, домата, лук, пипер, мента, лимон, зехтин, арпаджик, краставици и магданоз (типична за ливанската кухня). — Б.пр. ↑

[3] Мароканско ястие от тесто, с птиче месо в него, заедно с бадеми и много подправки. Сервира се добре опечено, до плътно кафяво, като накрая се поръсва с канела и захар. — Б.пр. ↑

63.

Д-р Стенли С. Берген от Скотланд Ярд започна речта си пред няколкото стотици висши полицейски началници и експерти, изпълнили до краен предел голямата заседателна зала. На пръв поглед д-р Берген не беше особено внушителен — заради своите малко над сто петдесет и три сантиметра, почти двеста килограма и шестдесетте си години, — но все още се усещаше, че излъчва солиден авторитет като върховен командир на всичките тези полицейски сили.

Говореше, без да чете от бележките си, като нито за миг не позволи на слушателите да започнат да се прозяват от скука. Сега определено действахме във време, отпуснато ни назаем, и всеки в залата отлично съзнаваше това.

— Стигнахме до критична точка в разследването, когато трябва да приложим на практика отдавна разработените от нас планове за извънредни ситуации. Както на територията на Голям Лондон, тоест заедно с предградията на метрополията, така и в близките му околности — заяви д-р Берген. — Отговорността за координирането на нашите действия трябва да бъде поета от аварийната група за бързо реагиране към лондонското кметство. Аз имам пълно доверие в техните способности. Вие също трябва да им се доверите. А сега да разгледаме плановете за нашите реакции спрямо потенциалните терористични атаки срещу Лондон. Ако получим предупреждение за предстоящо мащабно бедствие, ще поискаме от всички национални радиостанции да ни предоставят ефирно време, за да предупредим лондончаните. Освен това ще бъдат предавани автоматично текстови съобщения за аварийната ситуация по мрежите за мобилни телефони, както и към всичките регистрирани в столицата лични и служебни пейджъри. Други, по-слабо ефективни, методи предвиждат използването на наши коли с високоговорители и мегафони. Достатъчно е засега да се каже, че хората на всяка цена ще узнаят дали разполагаме с някаква нова информация за предстоящата атака. Главният директор на лондонската полиция или министърът на вътрешните работи ще излязат със съобщение по телевизията. Ако

действително се стигне до бомбено или химическо нападение, полицията и противопожарните служби ще трябва незабавно да се отправят към района. И след като се изясни какво точно се е случило, засегнатата зона моментално трябва да бъде блокирана или отцепена и въобще изолирана по най-добрия възможен начин. Затова се изисква пожарникарите и полицаите да определят къде ще се простират следните три условни зони: *гореща*, *топла* и *студена*. В *горещата* зона, ако са останали живи хора, те трябва да бъдат държани там, докато се приключи с химическата и биологичната проверка и обработка. При условие естествено, че това е възможно. Пожарникарите и екипите от спешната медицинска помощ ще изчакат всичко това в *топлата* зона. Там ще се разположат и съоръженията за обеззаразяване. *Студената* зона ще се използва за разследването, за командните и контролните автомобили, а също и линейките.

Д-р Берген спря за миг и ни изгледа. На лицето му бе изписана голяма тревога, но се четеше също и съжаление за незавидната участ, която безмилостната съдба вероятно бе отсъдила на неговия град и обитателите му.

— Някои от вас може би вече са забелязали, че въобще не споменах думата „евакуация“. Това се дължи на обстоятелството, че не е възможно тя да се организира добре в огромен мегаполис като Лондон, освен ако не я започнем още сега. Но тъй като този психопат, който нарича себе си Вълка, ни е обещал незабавно да ни атакува, ние сме длъжни да се погрижим отсега за частичното евакуиране.

На присъстващите в залата бяха раздадени карти и други помощни материали за крупни аварийни инциденти. Стори ми се, че навред цареше песимистично, потиснато настроение.

Мартин Лодж се доближи към мен, докато бях свел глава над картите.

— Получихме съобщение от Вълка — прошепна той, снишавайки глас, за да не ни чуят околните. — Ще ти хареса. Заяви ни, че нашият план за аварийни ситуации много му допаднал. Освен това добави, че бил напълно съгласен с нас за това, че евакуацията на Лондон била отчаяна работа, един вид — губене на време...

В този миг някъде в сградата отекна страхотно мощна експлозия.

64.

Когато най-последно се добрах до партера, където бе избухнал взривът, застинах. Бях напълно вцепенен от невероятната гледка на всеобхватен хаос и пълно объркване. Световноизвестният знак на Ню Скотланд Ярд върху фасадата на доскоро внушителната сграда бе изцяло пометен от взривната вълна. А на мястото, където допреди минути се намираше алеята за автомобили, извеждаща към Бродуей, сега зееше една огромна грозна черна яма, от която още се виеше гъст сивкав дим. На отсрещния тротоар се гърчеха невероятно сплесканите останки от някакъв черен микробус.

Но въпреки кошмарната картина веднага бе взето решение да не се изоставя централата на Ню Скотланд Ярд. Трябваше да се запази присъствието на полицейското командване на държавата. Според мен това беше интелигентен ход. Или поне доста смел. Когато се върнах в антикризисния щаб, заварих сред царящия вътре полумрак най-малко десетина мъже и жени, вече заети с преглеждането на последните видеозаписи от контролните камери. Един от тях бе Мартин Лодж.

Настаних се на по-заден стол и започнах да следя кадрите на най-близкия до мен монитор. Но по едно време не издържах и сведох поглед към ръцете си, чието треперене така и не успях да овладеея.

На откъса от видеозаписа се показваха тазсутрешни кадри от панорамата към Бродуей, на които, както бе обичайно, се виждаха ясно дежурните полицаи пред огромната внушителна сграда на Ню Скотланд Ярд. Но ето че дойде ред на кадрите, на които изневиделица се появи един черен ван. Микробусът напредваше с безумна скорост, при това в лентата за насрещното движение, надолу по Пакстън стрийт, точно срещу главния вход на Ню Скотланд Ярд. Неизвестният шофьор рязко изви волана и най-неочаквано профуча по Бродуей, за да се блъсне с все сила в масивната бариера пред главния вход. Почти моментално последва ужасна експлозия. На видеозаписа, прожектиран ни като ням филм от тридесетте години, не можеше да се чуе кошмарният тътен, но никак не бе трудно за смаяните зрители да си го представят. Цялата фасада се освети от лумналите пламъци. Чух как

някой заговори от предната част на контролната зала. Думата бе взел Мартин Лодж:

— Нашият враг наистина е терорист, от най-умелите и жестоките. Иска да се примири с мисълта, че пред него сме напълно безпомощни и уязвими. Мисля, че това бе поредното му послание към нас... Но най-интересното е, че тази сутрин не е убил никого — освен шофьора на този микробус. Може би все пак Вълка има сърце в гърдите си.

И тогава от дъното на залата се надигна друг глас:

— Той няма сърце. Той има само план.

Гласът, който едва разпознах, се оказа моят собствен.

65.

До края на деня останах да работя в Скотланд Ярд, а нощта прекарах върху едно походно легло.

Събудих се някъде към три сутринта и отново се заех с работа. Вторият краен срок изтичаше в полунощ. Никой още не можеше да си представи дори какво ни очакваше тогава.

В седем сутринта вече се намирах в тясната каросерия на един полицейски микробус без отличителни знаци, който напредваше с максимално възможната скорост към Фелтам, недалеч от летището Хийтроу. Пътувах с Мартин Лодж и трима от неговите инспектори от лондонската полиция. В последните минути преди да потеглим бяхме получили разрешение да вземем оръжията си с нас.

По пътя Мартин Лодж ни обясни къде и защо се бяхме запътили:

— Нашите хора, заедно с колегите от специалния екип, вече са поставили под усилено наблюдение зоната около Хийтроу и съседните участъци. За тази акция, разбира се, ще си сътрудничим с охраната на летището. Един от нашите хора е забелязал върху покрива на една от съседните жилищни сгради някакъв крайно подозрителен субект, въоръжен с триножник за изстрелване на преносими ракети „земя-въздух“. Къщата е частна собственост. Сега я следим зорко от всички посоки. Не искаме да нахлуваме вътре поради причини, които ни се изясниха едва вчера. Предпочитаме да се ограничим само с непрекъснато наблюдение.

— Имате ли представа кой може да се намира в къщата, сър? — попита един от тримата инспектори. — Всичко проверено ли е?

— Къщата е дадена под наем. Принадлежи на един посредник за недвижими имоти. Пакистанец е, ако това означава нещо повече в случая. Обаче нямаме представа кой или кои се сегашните наематели. Къщата се намира на около петстотин метра от подходите за автомобили към зоната за пасажери около летището Хийтроу. Нужни ли са ви допълнителни сведения?

Погледнах към Лодж, който замислено бе скръстил ръце пред гърдите си.

— Много гадна ситуация — промърмори той.

— И аз имам такова чувство още от първата ми среща с Вълка — рекох. — На него му доставя радост да наранява хората.

— Имаш ли представа кой може да е той, Алекс? И какво го кара да се държи така?

— Изглежда, редовно променя идентичността си. Той... или тя? На няколко пъти бяхме близо до него. Но колкото и да се стараехме да попаднем на следите му, все не успяхме да го заловим. Може би този път ще имаме по-голям късмет.

— Дано да е по-скоро.

Няколко минути по-късно пристигнахме във Фелтам. Лодж и аз се срещнахме с мъжете от специалния екип SO-19, на които бе възложена тази операция. Редовните полицейски подразделения бяха натоварени с поставянето на камери за наблюдение в няколко от съседните сгради. Дежурният рапортува пред Мартин Лодж, че в момента шест видеокамери непрекъснато следели обекта.

— Все едно че гледаш някакъв шпионски филм. Но засега нищо повече не можем да сторим, за да повлияем на развоя на събитията — рече Лодж, след като с него погледахме няколко минути последните видеозаписи.

Каква невероятна бъркотия! Не се предполагаше да се появим тук сега, нали бяхме предупредени от Вълка да не предприемаме действия срещу неговите хора? Но как можехме да останем безучастни?

Лодж притежаваше списък с предстоящите за тази сутрин полети на летище Хийтроу. През следващия един час се предвиждаше приключването на повече от тридесет. Първ в този списък бе полетът от Айндровен, следваха три поредни от Единбург, два — от Абърдийн, а накрая, според разписанието, щеше да кацне боингът на „Бритиш Еървейс“, пристигащ от Ню Йорк. Разгоряха се доста оживени спорове дали да бъдат временно преустановени всички кацания и излитания от Хийтроу, а също и от Гетуик. Спорехме напрегнато, понеже не разполагахме с никакво време за двоумене. Ето например кацането на Джъмбо — джета на „Бритиш Еървейс“ от Ню Йорк — щеше да се извърши само след деветнадесет минути.

Тогава се обади един от полицаите:

— Има някой там, на покрива! Ето го!

На двата контролни монитора веднага бяха превключени кадри от този участък на покрива, но заснети от различни ъгли. Появи се някакъв мъж, целият в черно. После от капандурата се показва още един, понесъл на рамо гранатомет, явно служещ за изстрелването на ръчно преносимите ракети „земя-въздух“.

— По дяволите! — изруга някой зад мен. Явно напрежението бе завладяло умовете на всички присъстващи. Разбира се, аз също се поддадох на въздействието му.

— Веднага да се пренасочат всички полети! Нямаме друг избор! — развика се Мартин Лодж. — Нашите снайперисти държат ли на прицел тези двама негодници?

От командването на спецкипа SO-19 рапортуваха, че снайперистите отдавна са „покрили“ цялата площ на въпросния покрив. Междувременно ние наблюдавахме втренчено как онези двамата заеха позиции за стрелба. Вече почти не се съмнявахме, че се готвят да свалят някой от самолетите, приближаващи района на летището. А ние само наблюдавахме безпомощни тази ужасяваща сцена, неспособни да я спрем.

— Задници! — изруга Мартин Лодж. — Няма да ви предоставим мишената. — После се обърна към един от детективите: — Какво ще кажеш за тях?

— Като че ли са хора от Близкия изток — отвърна той. — Не зная какви са, обаче никак не ми приличат на руснаци!

— Не бива да избързваме със стрелбата — обяви един от мъжете, който бе със слушалки на главата си. — Не е зле още малко да изчакаме.

— Какво, по дяволите, става? — извиси глас Мартин Лодж. — Трябва да ги застреляме. Хайде, по-бързо!

Внезапно проехтяха изстрели! Чухме ги по видеоканала. Двамата мъже в черни дрехи се строполиха един след друг върху плоския покрив. Не се надигнаха, не се помръднаха. Бяха повалени с два удивително точни изстрела в главите.

— Какво, по дяволите, става тук! — изкрещя Лодж.

Накрая се разнесе налудничавият слух, на който отначало никой не искаше да повярва:

Двамата терористи не били застреляни от нашите снайперисти. Някой друг ги бе очистил.

Лудница!
Истинска лудница.

Всичко се завъртя в див вихър, безумна суматоха, каквато никой доскоро не можеше да си представи дори в най-кошмарните си сънища. Оставаха часове до изтичането на поставения срок и никой — от най-нисшите до най-висшите чиновници в йерархията — не разбираше какво става. Може би британският премиер знаеше нещо? Или американският президент? Или германският канцлер?

С всеки изминал час тази тревога се засилваше все повече и повече. Всяка отминаваща минута беше болезнена за нас. Нищо не можехме да направим, освен да платим искания откуп. Приличахме на войниците, завърнали се от Ирак, мислено си повтарях аз. Да, и ние станахме като тях — безпомощни, пасивни, отчаяни.

Когато се върнах в Лондон в късния следобед, реших да се поразходя за кратко край Уестминстърското абатство. Толкова внушителни исторически места можеше да види човек в тази част на града. Улиците още не бяха опустели, но се забелязваха твърде малко коли на площада край парламента. Не бяха много и туристите. Но очевидно лондончани не подозираха каква ужасяваща заплаха бе надвиснала над тях.

На няколко пъти телефонирах у дома във Вашингтон, ала никой не се обади. Дали мама Нана не се е преместила? Тогава позвъних на децата в дома на леля им Тиа в Мериленд. Никой не знаеше къде е Нана. Още един повод за тревоги...

Нямаше друг изход, освен търпеливо да чакам. Чакането винаги е досадно, омразно и опъващо нервите занимание. Все още никой нямаше представа какво ставаше. И то не само в Лондон, а и в Ню Йорк, Вашингтон и Франкфурт. Никакви официални съобщения не бяха оповестени, само се носеха слухове, че нито един откуп още не е платен. В крайна сметка нали правителствата не преговарят с терористите? Но какво следваше тогава — война ли?

Отново изтече поредният краен срок и аз вече не можех да се отърва от натрапчивото усещане, че сме въввлечени в някаква смъртоносна руска рулетка.

През тази нощ нямаше терористични атаки в нито един от набелязаните градове. Вълка явно не бързаше да си отмъщава, а искаше да ни пече на слаб огън.

Отново поговорих с децата по телефона в къщата на леля им, а след това най-после успях да се свържа и с мама Нана. Оказа се, че нищо тревожно не се бе случило, просто Нана излязла на разходка с Кейла. Иначе всичко било наред.

Накрая, в пет часа сутринта, повечето от нас се разотидоха. Трябваше да отдъхнем, да поспим, ако можехме.

Бях задрямал, когато телефонът иззвъня. Търсеше ме Мартин Лодж.

— Какво се е случило? — трескаво запитах аз и рязко се надигнах от леглото в хотелската стая. — Какво е направил сега?

— Нищо не се е случило, Алекс, успокой се. Може би засега той само блъфира, да се надяваме, че е така. А сега се облечи и слез долу във фоайето, ще те водя на закуска вкъщи. Жена ми иска да я запозная с теб. Пък и ти се нуждаеш от малко разведряване, както всички нас.

Как бих могъл да откажа? Особено след цялото това напрежение, на което бяхме подложени през последните дни. И така, след половин час вече пътувах с волвото на Мартин към Батърси. По пътя той се опита да ме подготви за срещата, която ме очакваше. Разказа ми и за семейството си. И двамата носехме в нас пейджърите си, но никой повече не искаше да говори нито за Вълка, нито за заплахите му. Или поне не и по времето на предстоящото ми гостуване в дома на Мартин.

— Жена ми е чехкиня. Казва се Клара Черноховска, родена е в Прага, но вече е станала истинска англичанка. С удоволствие слуша състави, като „Върджин“ и XFM, а освен това не пропуска всички токшоута по Би Би Си. Настояваше тази сутрин да те поканим на закуска. Иска нещо да ти покаже, надявам се, че ще ти хареса.

И аз на това се надявах. Щастливо усмихнат, по пътя дотам Мартин не престана да ми разказва как живее неговото семейство.

— Хана е най-голямото ни дете. Можеш ли сега да познаеш кой кръщава новородените в рода, ако ти изброя имената им: Даниела и Йозеф. Що за име е това, а? Работата е там, че Хана е влюбена в Трини и Сузана от телевизионния сериал „Какво не бива да носим“. Всичко ще ти се изясни, като ти спомена, че тя все пак е още само на четиринадесет години. Второто ми дете — Даниела, наричаме я за кратко Дани — играе хокей в Батърси Парк, въпреки че много обича и балета. Докато Йозеф, или Джо — както още го наричаме, — е луд по футбола, скейтборда си и плейстейшъна. Това в общи линии обхваща всичко, с което се отличава нашето семейство. О, да, щях да забравя! Споменах ли ти на тръгване, че тази сутрин те очаква чешка закуска?

Няколко минути по-късно пристигнахме в Батърси. Къщата на Мартин Лодж се оказа с червени тухли, във викториански стил, с покрив с масивни каменни плочи и просторна градина. Много приятно

и отлично подредено място, чудесно за почивка и усамотяване. Градината бе изпъстрена с много цветя. Личеше си, че бе много добре поддържана, и това от пръв поглед подсказваше, че някой тук много държи на нея.

Цялото семейство ни очакваше във всекидневната, където храната току-що бе сервирана. Представен бях официално на всички посрещачи, включително и на котката със страшното име Тигър. Още с влизането си се почувствах добре приет в този дом. Но същевременно почувствах колко много ми липсва моето семейство — за миг остра болка прониза сърцето ми.

Клара, съпругата на Мартин, се зае да ми обяснява всичко за закуската, сочейки към чиниите, старателно подредени на страничната дъска за сервиране:

— Ето това, Алекс, са „колаче“, или сладкиши с пълнеж от сметана и сирене. Следват „ролики“ — кифли под формата на руло. До тях е каната с „турка“ — така ние в Чехия наричаме турското кафе. И накрая те очакват моите „парек“. Това са два вида наденички, много вкусни, за които с гордост мога да призная, че са мой специалитет.

Погледна към по-голямата си дъщеря Хана, която много приличаше и на майка си, но бе унаследила и някои черти от баща си. Беше висока, слаба, с мило и красиво лице, но имаше орловия нос на Мартин.

Хана ми се усмихна. Но Клара продължи да ме разпитва:

— А какви яйца предпочита нашият гост? Можем да ви предложим няколко варианта: „вейце на мекко“ или „мичана вейце“, но може и „смажена вейце“. Което означава: на очи, бъркани или само варени. Или предпочитате „омелета“?

Свих рамене, а накрая реших:

— Нека бъдат бъркани. Или както е по вашето „мичана вейце“.

— Отличен избор — кимна Клара. — И много добре го каза на чешки. Явно нашият гост е роден полиглот.

— А това какво е? — запитах аз. — Това ли са яйцата, които поръчах?

— Не съвсем — засмя се Хана. — Това са най-обикновени бъркани яйца, но в комбинация с „ролики“ и „парек“.

— Да, руло и наденички — побързах да преведа имената им, а момичетата ме удостоиха с ръкопляскалия за отличното усвояване на

майчиния им език.

Така неусетно измина следващият час. Цялата обстановка бе толкова приятна, че въобще не ми се тръгваше. Накрая Клара ме попита как живея в Америка, като спомена, че много обичала да четете романи от американски автори. Допадали ѝ предимно трилъри, като написаните от последния лауреат на наградата „Пулицър“ Върнън Год Литъл. Призна ми, че за нея той бил безкрайно забавен, а освен това успял да долови и пресъздаде налудничавото в американския начин на живот, така както Гюнтер Грас сторил с Германия чрез романа си „Тенекиеният барабан“.

Накрая завърши с думите:

— Непременно трябва да ги прочетеш тези книги, Алекс.

— Няма да забравя препоръките ти — обещах ѝ аз.

Едва към края на закуската децата ми признаха, че имената на това, което ни бе сервирано тази сутрин, били единствените думи, които знаели на чешки. А после прилежно се заеха да разтребват масата.

— Забравих да кажа, че знаем още нещо. „Ту вейце йесоу хнусни“ — избъбри Йозеф, или Джо, както всички наричаха осемгодишното момче.

— Какво все пак означава това? — попитах аз.

— Значи, че тези яйца са много големи — обясни ми Джо и се засмя като всяко малко момче, зарадвано от поредната си шега.

68.

След като се разделих с Мартин и Клара Лодж, пак ме притиснаха тревожните мисли за Вълка и за евентуалните му нови удари, ако реши да си отмъсти. Щом се върнах в хотела, изведнъж се почувствах много самотен и реших да се поразходя. Излязох посред хладната сутрин за една дълга самотна разходка. Отдавна се нуждаех от това.

Но тогава ми се случи нещо странно. Докато вървах по Бродуей, имах чувството, че някой ме следи. Не мислех, че е параноя. Опитах се да видя кой върви зад мен, но или той бе много предпазлив, или аз не се оказах достатъчно обучен в тези шпионски игри. Може би все пак щях да се справя по-добре, ако вместо в Лондон си бях у дома, във Вашингтон. Но тук бе доста трудно да забележа кой или какво не си беше на мястото.

Отбих се в Ню Скотланд Ярд, но там нямаше никакви вест от Вълка. Липсваха и произшествия в градовете, белязани от него за мишени. Но не беше ли всичко това само едно измамно затишие пред буря?

Около час по-късно, докато се разхождах към Уайтхол, след като отминах резиденцията на британския премиер на Даунинг стрийт 10 и поех към Трафалгар Скуеър, а после завих обратно, ободрен от дългото ходене, аз отново имах същото неприятно чувство — сякаш някой ме наблюдаваше. Дебнеше всяка моя крачка...

Щом се озовах пак в стаята си, веднага се обадох на децата в къщата на леля им Тиа. После си поговорих и с Нана, която за щастие този път се оказа у дома ни на Пета улица.

— Всичко тук е толкова странно спокойно — пошегува се тя. — Но нямам нищо против къщата отново да се изпълни с глъч. Толкова ми липсват!

— И ти ми липсваш, Нана — отвърнах аз.

После съм се унесъл в непробуден сън, така, както си бях с дрехите. И се събудих едва когато телефонът иззвъня. Въобще не си

бях направил труда да дръпна завесите, затова в стаята ми още цареше мрак.

— Алекс Крос — казах аз в слушалката на телефона.

— Пак съм аз, Мартин. Обаждам ти се, докато пътувам с колата си от дома. Той иска от нас да отидем до сградата на парламента, за да се срещнем с него на страничната алея пред входа за външни лица. Да мина ли да те взема от хотела?

— Не, по-бързо ще стане, ако тръгна пеша. Ще се срещнем там.

Среща пред парламента в толкова ранен час? Не ми звучеше на добре.

Пет минути по-късно отново бях навън, забързан по Виктория стрийт. Насочих се към Уестминстърското абатство. Сигурен бях, че този път отмъщението на Вълка ще напомня на сцена от ада. А ако всичките четири града, белязани от него като потенциални мишени, бъдат изравнени със земята? Но в този момент трудно би могло да се намери нещо, което да ме изненада.

— Здравей, Алекс. Радвам се, че се срещаме тук.

Един мъж излезе изпод сенките. Не бях забелязал, че се укрива там, може би защото бях прекалено унесен в собствените си мисли. Или пък бях проявил известна безгрижност?

Той пристъпи още напред и тогава видях пистолета в ръката му, насочен право към сърцето ми.

— Остана ми да довърша още едно нещо тук. Да те убия. Искам сам да видиш как ще се случи. Просто така. Да знаеш само откога очаквам този съкровен миг. А кой знае, може би и ти?

Този, който говореше, беше Джефри Шейфър. Беше дързък и самоуверен, явно смяташе, че изцяло владее ситуацията. Може би точно заради това не се замислих нито за миг какво трябваше да направя. Хвърлих се върху него, очаквайки да проехти оглушителен изстрел.

И наистина проехтя. Само че не ме улучи или поне така си помислих. Куршумът се бе отклонил някъде настрани, но това сега нямаше значение. Блъснах Шейфър с все сила в каменната стена на сградата зад гърба му. Видях болката и изненадата в очите му, а това се оказа тъкмо онзи окуражаващ импулс, от който тъй отчаяно се нуждаех. Пистолетът се изплъзна от ръката му и полетя нанякъде точно в разгара на схватката.

Халосах го яко малко над колана. Не разбрах дали съм го уцелил в стомаха или в слънчевия сплит. Ударът ми обаче беше съкрушителен. Или поне се надявах да е такъв. Шейфър простена и тогава се уверих, че добре съм го наредил. Но исках да му причиня много повече болка, да го убия още там, на улицата! Затова се заех с черепа на гадното копеле — с все сила го цапардосах в дясното слепоочие с един мощен прав. А после с лявата си ръка едва не му строших челюстта. Сигурно го болеше ужасно, но дори и сега не искаше да се признае за победен.

— Само толкова ли можеш, Крос? Е то ти тогава нещо за теб... — озъби се той и сви очи в болезнена гримаса.

Внезапно измъкна сгъваем нож и аз започнах да отстъпвам встрани. Но тогава осъзнах, че беше ранен и че надали друг път щях да имам по-добър шанс да си разчистя сметките с него. Отново го ударих, този път му счупих носа. Ала той все още не се предаваше. Замахна ожесточено с ножа, поряза ръката ми и чак тогава осъзнах колко съм побеснял!

Успях да напипам пистолета си и го измъкнах от кобура, закрепен отзад на колана ми.

Шейфър се хвърли срещу мен. Не бях сигурен дали бе видял оръжието в ръката ми. Може би смяташе, че не бих се разхождал въоръжен из Лондон.

— Стой! — изкрещях аз. Но не ми остана никакво време да изрека нещо повече.

Стрелях от упор право в гърдите му. Той отскочи назад и рухна, опрян на стената. После бавно се свлече на тротоара.

На лицето му се изписа безкрайно учудване, сякаш чак сега осъзнаваше, че и той бе смъртен като всички останали.

— Шибанякът Крос — промълви едва чуто. — Копеле...

Наведох се над него:

— Кой е Вълка? Къде е той?

— Върви в ада — прошепна Шейфър и умря, запътвайки се право натам.

69.

Лондонските мостове падат.

Падат надолу, падат надолу...

Преди Невестулката да намери смъртта си сред улиците на Лондон, Хенри Сеймур — неговият стар другар от армейските години — подкара своя единадесет годишен бял микробус. През цялото време на самотното си среднощно пътуване той си повтаряше мислено, че вече не го е страх от смъртта. Въобще не се трогваше от нея. Нещо повече — той я приветстваше като добре дошла.

Дори и сега, малко след четири и половина сутринта, движението по Уестминстърския мост продължаваше да е оживено. Сеймур паркира колкото можеше по-близо, после слезе от микробуса, върна се малко назад и погледна на запад, отпуснал ръце върху парапета на моста. Обичаше внушителната гледка, разкриваща се от този участък на моста, с масивния силует на Биг Бен и величествената сграда на парламента. Винаги бе обичал това място в сърцето на града. Още от времето, когато бе съвсем малко момче и посещаваше столицата само ако ги водеха дотам на екскурзии от Манчестър, където бе израснал.

Тази сутрин нищо не убягваше от зоркия му поглед. На отсрещния бряг на Темза видя Окото на Лондон, което никога не бе харесвал. Реката беше тъмна като утринното небе. Във въздуха се носеше мирис на морска сол, с която посипваха рибата. Край моста бяха оставени за пренощуване дълги редици от автобуси, в очакване на първите туристи.

Това обаче няма да се случи. Не и в този най-важен за мен от всичките ми дни. Не и ако старият Хенри успее, помисли си Сеймур. После се сети, че поетът Уърдсуърт беше писал за гледката от Уестминстърския мост: „По цялата земя няма място по-прекрасно“.

Хенри завинаги бе запомнил тези слова, макар че изобщо не си падаше по поетите, нито по написаното от тях.

Сътворил поема за този боклук... Все едно някой да напише поема за мен. За моста и за горкия Хенри Сеймур и за всичките тези

нещастни копелета, които са тук с мен точно тази сутрин, мислеше си ядно мъжът.

Върна се назад, за да подкара микробуса си.

В пет часа и тридесет и четири минути мостът като че ли се подпали точно по средата. Всъщност се бе взривил микробусът на Хенри Сеймур. Участъкът от пътното платно под него се надигна и се разкъса на части. Опорите на моста се разлюляха и сринаха в реката. Колоните с по три големи лампи се олюляха неудържимо. За миг всичко наоколо застина в някаква странна, необяснима, но зловеща тишина, може би докато изчакваше душата на Сеймур да отлети надалеч. След това полицейските сирени завиха яростно и оглушиха цял Лондон.

А Вълка позвъни в Ню Скотланд Ярд, за да се отчете за свършената работа:

— За разлика от вас, хора, аз спазвам обещанията си. Опитах се да изградя мостове между нас, но вие продължихте да ги срутвате. Разбрахте ли най-после какво ви казвам? Лондонският мост рухна... И това е само началото. Прекалено е хубаво, за да спра дотук!

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ПАРИЖ, СЦЕНАТА НА ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО

70.

Изпитателната писта за скоростни автомобили, намираща се на шестдесет километра южно от Париж, му беше добре позната. Както винаги, Вълка и сега бе дошъл тук, за да изпробва прототипа на един състезателен автомобил. Имаше си и компания.

Заедно с него по пистата крачеше един бивш сътрудник на КГБ, който от много години ръководеше бизнес делата му във Франция и Испания. Името му беше Иля Фролов. Един от малкото, които знаеха как изглежда Вълка. И един от малцината живи. Това понякога го плашеше, макар че се смяташе за негов приятел.

— Виж колко е красив! — провикна се Вълка, докато двамата приближаваха новия модел „Фабкар“, външно изглеждащ като червено порше. Същият модел бе изпробван в скоростните отсечки за спортни автомобили.

— Винаги си обичал колите си — отбеляза Иля.

— Нали съм израснал в покрайнините на Москва. Никога не съм си мислел, че ще притежавам каквато и да е кола. А сега имам толкова много, че понякога им забравям броя. Искам да ме придружиш в този тест. Качвай се, приятелю.

Иля Фролов поклати глава и вдигна ръце в знак на протест:

— Не, не мога да понасям нито шума, нито скоростта!

— Настоявам — прекъсна го Вълка. Той посегна към вратата откъм седалката на пътника в двуместния автомобил, която с лекота се повдигна нагоре като крило на птица. — Хайде, влизай, няма да те ухапе. Вечно ще помниш тази езда.

Иля се засмя престорено, но после се закашля.

— Тъкмо от това се страхувам.

— След като свършим, ще си поговорим за следващите стъпки. Вече сме много близо до получаването на нашите парички. Враговете ни отслабват с всеки изминал ден. Освен това имам план. Ще бъдеш много богат човек, Иля.

Вълка се настани зад волана, който в този специален модел беше от дясната страна. Завъртя ключа. Сигналните лампи по арматурното

табло моментално светнаха. Мощният двигател изрева и се разтресе. Вълка не сваляше очи от лицето на Иля, което още повече пребледня. И весело се засмя, защото по свой, странен начин обичаше Иля Фролов.

— Сега сме седнали точно върху двигателя. Така че скоро тук ще стане доста горещо, може би около петдесет и пет градуса. Ето защо сме облекли „охлаждащи костюми“. Освен това ще бъде доста шумно. Сложи си каската, последна предпазна мярка!

И тогава потеглиха!

Ето, за това си заслужаваше да се живее! Вълка обожаваше възбудата от бясното шофиране. Обожаваше насладата, която можеха да му доставят само тези листови модели, най-мощни в целия свят. При такава бясна скорост той трябваше изцяло да се съсредоточи върху управлението на колата. Нищо друго нямаше значение, забравяше за останалото, докато летеше по изпитателното трасе. Всичко в тази безумна надпревара с времето бе неразривно свързано с мощността на двигателя: шумът — понеже в този свръхскоростен модел нямаше никакви средства за потискането му; вибрациите — защото окачването на двигателя съзнателно не бе направено така, че да поема прекалено много вибрации, за да може колата по-бързо да променя посоката на движение; ускорението — пораждащо сила, която на някои завой достигаше до триста килограма.

Господи, каква великолепна машина — толкова съвършена, — който я бе сътворил, беше гений!

Все още сме останали малко на този свят, каза си Вълка. Не бива да го забравям.

Най-после той намали скоростта и насочи този толкова мощен модел извън очертаанията на трасето. Изскочи навън, смъкна шлема си, разтърси косата си и изкрещя към небето:

— Беше прекрасно! Боже мой, какво преживяване. Много по-добро от секса! Яздил съм и жени, и коли. Но най-силно предпочитам състезателните коли! — Погледна към Иля Фролов и видя, че приятелят му все още бе блед като платно, целият треперещ от страх. Бедният Иля...

— Съжалявам, друже — меко заговори Вълка. — Опасявам се, че няма да имаш смелост за следващата надпревара. Освен това ти *знаеш* какво се случи в Париж.

Застреля приятеля си, още докато бяха там, на състезателната писта. После просто продължи нататък, без да поглежда назад. Никога не се бе интересувал от мъртвите.

71.

През същия следобед Вълка посети една селска къща, разположена на около петдесет километра от изпитателното автомобилно трасе. Пристигна пръв и се разположи в кухнята, но не дръпна пердетата и я остави тъмна като гробница. Беше заповядал на Артур Никитин да дойде сам и той се подчини. Никитин беше бивш сътрудник на КГБ и винаги се проявяваше като дисциплиниран войник и лоялен съдружник. Работеше с Иля Фролов — предимно като търговец на оръжие.

Вълка чу шума от пристигането на Артур откъм задните стъпала.
— Не светвай — предупреди го той. — Просто влез.

Артур Никитин отвори вратата и пристъпи вътре. Беше висок, едър руснак, с гъста бяла брада, смътно напомнящ за руските мечки. Физически по нищо не приличаше на Вълка, който го покани:

— Ето ти стол. Заповядай, бъди мой гост.

Никитин се подчини. Не личеше да се страхува.

Всъщност той не се боеше дори от смъртта.

— В миналото ти ми свърши много полезна работа. Това ще бъде последната ни съвместна дейност. Ще спечелиш достатъчно, за да се оттеглиш от играта и да си живееш живота. Как ти се струва?

— Отлично. Ще сторя каквото поискаш.

— За мен Париж винаги е бил много специален град — продължи Вълка. — В друг един живот прекарах в него две години. А ето че сега отново съм тук. Това обаче не е някакво случайно съвпадение, Артур. Сега се нуждая от помощта ти. Нещо повече, нуждая се от твоята лоялност. Мога ли да разчитам на теб?

— Разбира се, без капка съмнение. Нали вече съм тук?

— Планирам да изровя огромна дупка в Париж, да причиня много страдания, а след това да станем неприлично богати. Все още ли мога да разчитам на теб?

Никитин се усмихна.

— Абсолютно. И без това не харесвам много французите, пък и кой ги харесва? Така че за мен ще бъде удоволствие. Особено

последната част за „неприлично богатите“.

Вълка бе намерил своя човек за работата. След това го запозна с неговата част от пъзела.

Два дни след експлозията на Уестминстърския мост отпътувах обратно към Вашингтон. По време на дългия полет след значително усилие на волята си се заех да нахвърля подробни бележки за възможните бъдещи ходове на Вълка. Какво би могъл да предприеме сега? Дали отново ще удари, бомбардирайки градовете, докато не получи парите? И защо придаваше чак толкова голямо значение на мостовете?

Единственото неоспоримо за мен бе едно: Вълка нямаше намерение да изчезне и да остави нещата както досега. Нямаше никакво намерение да заминава.

Малко преди самолетът да се приземи, получих съобщение от кабинета на Рон Бърнс. С него ми нареждаха да се отправя към главната квартира веднага щом пристигна във Вашингтон.

Обаче аз не продължих към Хувър Билдинг, а вместо това се прибрах у дома. Също като писаря Бартълби^[1] аз се отклоних от изпълнението на заповедта на моя работодател, въпреки дълбокото ми почитание към него. И нито за миг дори не се поколебах. Вълка нямаше да изчезне.

Хлапетата се бяха прибрали в града заедно с леля им Тиа. На Пета улица заварих и мама Нана, разбира се. Прекарахме вечерта заедно в къщата ни — в същата онази стара къща, в която някога Нана се бе родила. А на сутринта децата трябваше да се върнат в Мериленд с Тиа. Нана щеше да си остане на Пета улица. Както и аз. Може би двамата си приличахме повече, отколкото ми се щеше да си призная.

Около единадесет часа същата вечер някой позвъни на предната врата. Тъкмо свирех на пианото на остъклената веранда, така че бях само на няколко крачки от вратата. Отворих я и за моя огромна изненада видях Рон Бърнс заедно с още двама от неговите агенти. Заповяда на хората си да го изчакат в колата, след това влезе при мен.

— Трябва да говоря с теб, всичко се обърка! — рече той още от прага.

И така, аз седях на нашата малка веранда в компанията на директора на ФБР. Не свирех на пианото за Бърнс, само слушах какво ми разказваше.

Първото се отнасяше за Томас Уиър:

— Вече не се съмняваме, че Том в миналото е установил някакви връзки с Вълка, когато руснакът се е измъкнал от Русия. Може да е знаел самоличността му. С колегите от ЦРУ сме на едно мнение по въпроса, Алекс, и разследваме упорито именно в тази насока. Но както би могло да се очаква, загадката не е никак лесна за разрешаване.

— Въпреки че всички си *сътрудничат* — отбелязах аз и смръщих чело. — Колко мило!

Бърнс се вгледа замислено в мен:

— Знам, че ти дойде прекалено. Наясно съм също, че работата не е идеалната за теб, защото хем искаш да си в центъра на нещата, хем да бъдеш със семейството си.

Естествено, не можех да отрека правотата на думите му.

— Целият съм в слух — казах аз.

— Нещо се е случило във Франция, Алекс. Нещо, което е касало Том Уиър и Вълка. Случило се е отдавна. Била е допуснатата грешка, и то доста голяма.

— Каква грешка? — попитах недоверчиво. *Дали най-после не се доближавахме до някои отговори?*, помислих си аз, но вместо това се троснах: — Престани да си играеш с мен! А после ще се чудиш защо съм толкова скептично настроен за работата си в Бюрото?

— Повярвай ми, още не знаем какво се е случило тогава. Е, може би вече не сме много далеч от отговора. През последните няколко часа се случиха доста неща. Вълка отново се свърза с нас, Алекс. — Въздъгнах тежко, примирено, но продължих да го слушам напрегнато, защото му бях обещал. — Както ти сам вече го изтъкна, той иска да ни нарани, да строши гръбнаците ни, ако може. А според думите му — може. Каза, че правилата се променят и че той е този, който ги променя. Бил единственият, притежаващ всички парчета от пъзела. А *ти* си единственият, който знае нещо за него.

Наложи се да вдигна ръка, за да помоля Бърнс да млъкне за миг.

— Рон, какво всъщност се опитваш да ми кажеш? Просто ми обясни. Или съм изцяло в играта и докрай, или съм извън нея.

— Той ни даде деветдесет и шест часа. След като ни обеща сценарий, пред който, според думите му, дори Страшният съд щял да бледнее. Освен това промени някои от градовете мишени. Е, като негови цели си остават Лондон и Вашингтон, но добави също Париж и Тел Авив. Не обясни на какво се дължи тази промяна в плановете му. Освен това иска общо четири милиарда долара, но без да се отказва от освобождаването на онези политически затворници. Не ни обясни нищо повече.

— Това ли е всичко? — попитах аз накрая. — Четири обречени града? И откуп от няколко милиарда? И освобождаването на неколцина убийци?

Бърнс поклати глава.

— Не, това не е всичко. Този път той осведоми пресата. В целия свят ще настъпи паника. Но най-вече в четирите града: Лондон, Париж, Тел Авив и тук, във Вашингтон. Той вече играе пред публика.

[1] Герой на Херман Мелвил от „Разказ за Уолстрийт“. — Б.пр. ↑

73.

В неделя сутринта, след закуската с Нана, потеглих за Париж. Рон Бърнс ме искаше във Франция.

Изтощен и потиснат, аз спях през по-голямата част от презокеанския полет. Но щом се събудих, се заех с четенето на сведенията, измъкнати от архивите на ЦРУ, за агент на КГБ, който преди единадесет години е живял в Париж и може би е работил с Томас Уиър. Предполагаше се, че именно този агент беше Вълка. И нещо се бе случило. *Грешка?* Очевидно доста голяма.

Не бях сигурен какъв прием би трябвало да очаквам от французите, особено имайки предвид последните събития в общуването между Франция и Съединените щати, но когато пристигнах в Париж, нещата потръгнаха съвсем гладко. Всъщност се оказа, че техният команден център в столицата работеше доста по-добре в сравнение с подобните центрове, на които се бях нагледал във Вашингтон и Лондон. Причината веднага ми се изясни.

Инфраструктурата в Париж изглеждаше доста по-опростена от нашата, което невероятно облекчаваше цялата организация в дейността на френските колеги. Или както ми обясни един от техните началници: „Тук е много по-лесно да се работи, понеже досието, което ти потръбва, можеш да го намериш в съседната стая или най-много в някоя от стаите в дъното на коридора“.

Първо ме отведоха на едно кратко встъпително съвещание, което после прерасна в работна среща на по-високо ниво. Един генерал в армейска униформа се обърна към мен още с влизането си в заседателната зала, заговаряйки на доста приличен английски:

— Доктор Крос, ако искате да бъда напълно откровен с вас, съм длъжен да призная, че ние не изключваме вероятността всичките тези насилия да са част от някакъв план за джихад, или казано другояче — ислямски терористични атаки. Моля ви, повярвайте ми, че те са достатъчно хитри и дотолкова лицемерни, че да измислят нещо така странно като легендата за Вълка. Това между другото обяснява и неговото искане за освобождаването на онези заложници, не е ли така?

— Не отвърнах нищо. Пък и как бих могъл. Ал Кайда да стои зад всичко, дори зад Вълка? В това ли вярваха французите? Затова ли бях тук? — Както сам знаете, нашите две страни не споделят едно и също виждане относно перспективите за връзките между ислямските терористични мрежи и настоящата ситуация в Близкия изток. Ние вярваме, че така нареченият джихад всъщност *не е* война срещу западните ценности, а по-скоро е комплексна реакция срещу онези лидери в мюсюлманските нации, които не одобряват радикалния ислям.

— При все това четирите главни цели на радикалния ислям са Съединените американски щати, Израел, Франция и Великобритания — обадих се аз от стола си. — А кои са сегашните мишени на този, който нарича себе си Вълка? Вашингтон, Тел Авив, Париж и Лондон.

— Моля ви само да се опитате да разсъждавате без предразсъдъци по тази тема. Освен това вие би трябвало да сте наясно, че бивши офицери от КГБ са били въвличани в акциите за подпомагане на Саддам Хюсеин в Ирак и са придобивали значително влияние в тази арабска страна. Или както вече ви предложих, постарайте се да мислите без предубеждения.

Кимнах в знак на съгласие:

— Винаги съм се стараел да мисля така. Но съм длъжен да ви уверя, че все още не съм получил доказателства, че зад тази заплаха се крият някакви ислямски терористи. И преди съм имал работа с Вълка. Повярвайте ми, той не е прегърнал ценностите на исляма. Вълка не вярва в никаква религия.

Същата нощ вечерях сам в Париж. Всъщност реших да се поразходя навън, просто така, за да добия от първа ръка представа за ситуацията в града. Навсякъде се виждаха тежковъоръжени войници и екипи от френската жандармерия. По улиците патрулираха джипове и танкове. Нямаше много пешеходци, а всички парижани ми се сториха с много угрижени физиономии.

За вечеря избрах един от малкото работещи в квартала ресторанти — „Лез’Оливад“ на авеню дьо Сепор. Заведението и клиентелата бяха съвсем обикновени, което бе тъкмо това, от което в момента се нуждаех, като се имаше предвид всеобщото объркване и потиснатата атмосфера. Да не говорим за това, че Париж общо взето създаваше впечатление за обсаден град.

След вечерята се поразходих още малко, като си мислех само за Вълка и за Томас Уиър: *Вълка бе убил Уиър с някаква цел. Имаше причина и за да избере Париж за своя мишена. Защо? И дали зад цялата история с мостовете не се криеше отговорът на загадката? Дали те нямаха някакво символично значение за него? И каква би могла да е тази символика?*

Тъжно и странно беше да бродя из Париж, знаейки, че всеки миг може да се случи нещо ужасно. Бях изпратен, за да открия някакъв начин да го спра, но честно казано никой тук не знаеше откъде да започне. Никой нямаше ни най-малка идея какво представлява Вълка, нито къде би могъл да се укрива. Руснакът бе живял тук преди единадесет години. Нещо лошо се бе случило тогава. Но какво?

Тази част на Париж беше великолепно устроена, с просторни булеварди и широки тротоари, със също толкова широки пресечки между добре поддържаните внушителни каменни сгради. По двете посоки на булевардите се точеха безкрайни върволици от коли, чиито фарове се виждаха надалеч по протежението на уличните платна. Нима хората вече напуснаха Париж? Но апокалипсисът щеше да настъпи, когато най-малко го очаквахме. Този мрачен край сега ми изглеждаше почти неизбежен. И този път нямаше да е само един мост...

Ето как ни бе насадил той. Вече се бе сдобил с пълен контрол над нас. А ние по някакъв начин трябваше да обърнем играта.

Когато се прибрах в хотела, се обадох на хлапетата. В Мериленд беше шест вечерта. Леля им Тиа приготвяше вечеря, а децата се оплакваха, че били прекалено заети, за да ѝ помагат. Джени вдигна телефона:

— *Bon soir, Monsieur Cross*^[1].

Да не бе станала медиум?, помислих си аз.

Само след секунда Джени вече ме обсипа с куп въпроси. Междувременно Деймън също се добра до втората слушалка. И двамата се редуваха да ме разпитват. Мисля, че децата просто искаха да се отърсят от напрежението, сковаващо както мен, така и тях самите.

Дали съм посетил вече катедралата „Нотр Дам дьо Пари“? Срещнал ли съм някъде гърбавия Квазимодо? Видял ли съм прочутите водоливници с причудливите озъбени хищни муцуни?

— Днес нямах време да изкача кулите, за да разглеждам прочутите чудовища. Тук съм само по работа, а не като турист — обясних им аз.

— Знаем това, тате — каза Джени. — Но само се опитвахме да те поразвеселим, защото ужасно ни липсваш.

— Липсваш ни, татенце — намеси се и Деймън.

— *Je t'aime*^[2] — изрече Джени.

Минути по-късно отново бях сам в хотелска стая, в един град, над който бе надвиснала смъртоносна заплаха.

— *Je t'aime aussi*^[3].

[1] Добър вечер, мосю Крос. — Б.пр. ↑

[2] Обичам те (фр.). — Б.пр. ↑

[3] И аз те обичам (фр.). — Б.пр. ↑

75.

Часовникът неумолимо тиктакаше... При това все по-силно. Или туй просто бяха зачестилите удари на сърцето ми, готово всеки миг да се пръсне?

Рано на следващата сутрин домакините ми бяха уредили среща с определения от тях мой партньор. Името му беше Етиен Марто — детектив от националното управление на френската полиция. Той се оказа дребен, но енергичен и компетентен, склонен към сътрудничество. Само че не можех да се отърся от чувството, че бе прикрепен към мен не толкова, за да ми помага, колкото за да ме следи какво точно върша. Всичко беше тъй объркано и непоследователно, че ми идеше да се разкреця.

Късно следобед позвъних в кабинета на Рон Бърнс и поисках да ми позволят да се върна у дома. Обаче отказаха да изпълнят молбата ми. Тони Удс въобще не си направи труда да предаде искането ми на директора. Вместо това само ми припомни, че по всяка вероятност Томас Уиър и Вълка са се срещали в Париж.

— Не съм го забравил, Тони! — троснато му отвърнах аз и прекъснах връзката.

И така, бях принуден да се заема с онова безкрайно ровене из архивите на френската национална полиция и техните специални служби, търсейки записи и други данни, които биха могли да ме насочат към евентуална връзка между Томас Уиър и дори ЦРУ, от една страна, и Вълка или неговите бивши шефове, сътрудници и помощници, от друга. За бога, дори се опитвах да се отърся от всякакви предубеждения за ислямските терористи!

Честно казано, детектив Марто много не ми помагаше, но процесът на разследване и без това беше толкова бавен, че на французина често му се налагаше да си дава почивка за поредното кафе с цигара. Така доникъде нямаше да стигнем. Обзе ме чувството, че вместо да допринеса с нещо за разплитането на тази толкова усложнена ситуация, само си губех времето. Освен това ме нападна ужасно главоболие.

Към шест часа вечерта се събрахме в антикризисния център. Проклетият часовник продължаваше да тиктака все по-неумолимо! Накрая ме уведомиха, че очаквали поредното телефонно обаждане на Вълка. Настроението в залата беше като заредено с електричество. И подчертано мрачно: всички знаехме, че сме откровено манипулирани и унижени от този негодник. Не се съмнявах, че същата атмосфера цареше сега във Вашингтон, Лондон и Тел Авив.

Внезапно чухме гласа му от високоговорителите, с които бе осеяна конферентната зала. Силно филтриран, разбира се, ала все пак познат. И омразен.

— Съжалявам, че ви накарах толкова да ме чакате — започна Вълка и макар че не се засмя, интонацията му ясно подсказваше, че бе решил да ни направи за смях. Така ми се искаше в този миг да изкрещя нещо крайно обидно в лицето на копелето! — Но, разбира се, аз заслужавам да ме изчакате малко, нали? — продължи той. — Да, зная, че всичко това е само защото случаят е безпрецедентен и че за вашите правителства е абсолютно неприемливо да бъдат опозорени пред целия свят. Да, разбирам. Или поне мога да го разбера. Но сега ще поискам и вие да проумеете нещо, което е изключително важно за вас: този краен срок наистина е окончателен. Дори ще направя една отстъпка — ако това ще ви помогне да се почувствате малко по-добре, опитайте се да ме откриете. Заемете се още по-сериозно с вашето разследване. Хванете ме, ако можете. Но нека ви е ясно едно нещо, копелета! Този път ще трябва да ми платите парите. Всичките! И да освободите онези военнопленници. Всичките! Крайният срок няма да бъде удължаван и повярвайте ми, че вече наистина ще бъде смъртоносен^[1]. Ако го пропуснете, дори само с няколко минути, във всеки от четирите градове мишени ще има хиляди мъртви. Чухте ме добре, нали? Казах: *мъртви*. Повярвайте ми, този път ще натисна бутона. И ще избия безчет хора така, както никога досега не е било правено. Особено жестока участ очаква Париж. *Au revoir, mes amis.*^[2]

[1] Непреводима игра на думи: на английски „краен или фатален срок“ е *deadline*, но буквално означава „линията на смъртта“ (от *dead* — мъртъв). — Б.пр. ↑

[2] Довиждане, приятели мои (фр.). — Б.пр. ↑

76.

По-късно през същата нощ двамата с Етиен Марто решихме да се заемем с нещо, което ни се струваше полезно. На този етап всяка следа, дори и най-незначителната, беше жизненоважна.

Френската национална полиция бе засякла като особено подозрителни няколко от телефонните разговори на един известен във Франция търговец на оръжие. Въпросният посредник се бе специализирал в препродажби на оръжейни доставки, черпени от складовете на Червената армия. Разпространяваше стоката си по контрабандните канали, с които бе осеяна цяла Европа, но особено активна бе неговата мрежа в Германия, Франция и Италия. В миналото бе продавал контрабандно изнесено от Русия оръжие на няколко радикални ислямски групировки.

Марто и аз прочетохме и препрочетохме стенограмата на телефонните разговори, проведени между търговеца на оръжие и едно лице, заподозряно като терорист, при това свързан с мрежата на Ал Кайда. Разговорът естествено бе кодиран, но полицията бе успяла да проникне в техния код, като в резултат се бе получил следният текст:

Търговецът на оръжие: Братовчед, как ти върви бизнесът напоследък? (*Готов ли си да продължим да работим заедно?*) Какво ще кажеш тия дни да наминеш към мен, за да се видим? (*Можеш ли да отпътуваш насам?*)

Терористът: О, да, нали знаеш, че имам жена, а децата ми още са много малки. При това положение всяко пътуване става толкова сложно. (*Има многоброен екип от сътрудници.*)

Търговецът на оръжие: За бога, нали ти казах вече: грабвай жената и децата и право при мен. Най-добре ще е веднага да тръгнеш. (*Доведи целия си екип колкото може по-скоро.*)

Терористът: Много сме уморени. (*Непрекъснато ни следят*)

Търговецът на оръжие: Всички са уморени. Но ще видиш, че тук ще ти хареса. (*Тук е безопасно за теб.*) Мога да ти ГО гарантирам.

Терористът: Е, добре, тогава. Веднага ще започна да приготвям семейството си за пътуването.

Търговецът на оръжие: Приготвил съм за теб моята колекция от пощенски марки. (*Вероятно става дума за мостри на някакви тактически оръжия.*)

— Но какво искаше да каже с тази „колекцията ми от пощенски марки“? — попитах аз. — Да не би да е някаква парола?

— Нашите дешифровчици не са сигурни как да тълкуват тази фраза, Алекс. Но предполагат, че става дума за оръжия. Ала кой може да каже от какъв вид? Все пак звучи така, като че ли е нещо наистина сериозно. Мисля, че планът на началниците ми с да позволим на тези терористи да дойдат тук, за да ни насочат по следите към високопоставените. Ситуацията се променя толкова бързо, че се налага да действаме много предпазливо.

— Но не и прекалено предпазливо! — възразих аз.

— Ние тук правим всичко по-различно от вас, американците. Моля те, опитай се да го разбереш, ако можеш.

Кимнах в знак на съгласие, но бързо допълних:

— Етиен, не мисля, че ще се доберем до високопоставените. Вълка не работи по този начин. При него всеки играч си знае перфектно ролята, но нищо повече не му е известно.

Детективът ме погледна недоверчиво в очите и отрони:

— Ще предам думите ти.

И с това сложи край на разговора ни.

Обаче аз силно се усъмних дали наистина ще го стори. Една идея ме завладя и бе изключително трудно да я пропъдя. *Аз бях съвсем сам тук. Бях противният американец.*

Накрая, в два сутринта, се върнах обратно в хотелската си стая. В шест и половина вече бях на крак. Нямаше почивка за добрите и презрени момчета. Но нали Вълка не искаше да си почиваме, а да бъдем напрегнати и изплашени, за да започнем да допускаме грешка след грешка.

За да се освежа, реших да отида пеша до полицейската префектура, но нито за миг не успях да престана да мисля за извращения и болен мозък, планирал всичко това. Но защо бе толкова извратен? Предполагаше се, че навремето Вълка е бил агент на КГБ, а чак след това е пристигнал в Америка и се е превърнал в могъща фигура от подземния свят на Червената мафия. Прекарал е известно време в Англия и тук, във Франция. Беше достатъчно умен, така че да не знаем истинската му самоличност. И определено не разполагахме с достатъчно сведения, за да му изградим цялостен психологичен профил.

Вълка очевидно се възприемаше за голям играч. Но защо му бе притрябвало да се ангажира с ислямските терористични групировки? Освен ако още от самото начало не е бил замесен във връзки с Ал Кайда? Дали бе реална тази възможност? Ако отговорът на този въпрос се окажеше положителен, то това поне за мен звучеше дяволски опасно. Защото беше направо абсурдно. Но нали в наши дни се случваха толкова много неща, които само до вчера ни се струваха напълно невероятни.

В този миг с крайчеца на окото си улових някакъв силен проблясък.

Внезапно зърнах един мотоциклет в сребристо и черно да връхлита върху мен на тротоара! Сърцето ми се сви. С един скок се озовах на булеварда. Размахвах ръце настрани, за да не изгубя равновесие, докато криволичех рязко ту наляво, ту надясно, стараяйки се да избегна сблъсък с преследващия ме мотор.

Тогава обаче ми направи впечатление странният факт, че никой от пешеходците около мен не изглеждаше обезпокоен. Лека усмивка се

появи на лицето ми. Припомних си как Етиен ми бе споменал, че подобни мощни свръхмодерни мотоциклети напоследък били много популярни в цял Париж и че рокерите ги яхали тъй безгрижно, все едно карали мотопеди. А понякога за забавление се впускали в устремни обиколки из тесните странични улички.

Мотористът, облечен в син блейзър и панталони в цвят каки, за щастие се оказа парижки бизнесмен, а не наемен убиец. Профуча покрай мен без окото му да трепне. *Наистина ли губех тренинга си?* Ала това бе напълно разбираемо. Кой не би го изгубил при цялото това напрежение?

В осем и четиридесет и пет същата сутрин влязох в стаята, пълна с най-важните шефове на френската полиция и армията. Намирахме се в сградата на Министерството на вътрешните работи, наричана „Отел Бово“.

Обзавеждането беше странна смесица от скъпи на вид мебели в стилите, които са господствали през осемнадесети век, и съвсем нови и още по-скъпи мебели, продукт на модерните технологии. Обстановката тук бе съвсем различна от това, което се виждаше на мониторите, показващи гледки от улиците и площадите на Лондон, Париж, Тел Авив и Вашингтон: предимно празни тротоари и улични платна, само тук-там се мяркаха тежковъоръжени военни патрули и още повече полицейски отряди.

Оставах ни само тридесет и три часа до началото на Страшния съд, който ни бе обещан от Вълка.

Ние сме във война, казах си аз, обявена ни от един луд.

Обясниха ми, че спокойно мога да говоря на английски пред насъбралите се, но за да ме разберат по-лесно, предпочитали да изговарям думите по-бавно и с по-ясно произношение. Може би се опасявах да не започна да използвам уличния американски сленг, който никой в тази стая не би могъл да разбере.

— Името ми е Крос. Доктор Алекс Крос. Аз съм съдебен психолог — започнах. — Доскоро работех като детектив от отдел „Убийства“ към полицията във Вашингтон, но сега съм агент от ФБР. Преди по-малко от година се занимавах с един случай, който ме принуди да се заема с изследване на особеностите на Червената мафия в Съединените щати. Казано по-конкретно, разучавах ходовете на един

бивш агент на КГБ, известен само с прозвището Вълка. Именно за него ще поговорим сега.

Останалото можех да го разкажа дори насън. През следващите двадесет минути споделих с тях почти всичко, което знаех за руснака. Но когато приключих и дойде ред на въпросите на аудиторията, се оказа, че макар французите да ме бяха изслушали внимателно, те продължаваха упорито да се придържат към тяхната версия, според която ислямските терористи били източникът на заплахата към четирите града, белязани като мишени. Явно допускаха, че Вълка работи за Ал Кайда, та дори не изключваха и вероятността той да се окаже един от нейните най-изтъкнати лидери.

Опитах се да разсъждавам без предубеждения, но ако тяхната хипотеза беше правилната, щях да се почувствам напълно сломен. Не, не можех да повярвам на това! За мен беше ясно, че Вълка олицетворяваше Червената мафия.

Някъде към единадесет часа се върнах в работния си кабинет и за моя искрена изненада установих, че вече имам нов партньор.

78.

Нов партньор, и то точно сега?

Всичко се развиваше толкова бързо, че ми изглеждаше като неясна картина, разкриваща се от прозореца на купето на забързан експрес. Предположих, че някой от централата на ФБР се бе свързал с тукашните шефове и бе подръпнал конците. Новата ми партньорка се оказа агент от местната полиция. Името ѝ бе Мод Булар. Тя незабавно ме осведоми, че двамата с нея ще работим по „методите на френската полиция“, каквото и, по дяволите, да означаваше това.

Физически тя доста напомняше на Етиен Марто: също така слаба, с орлов нос и остри черти, но за разлика от него имаше яркочервена коса. Набързо ми сподели, че вече е посещавала Ню Йорк и Лос Анджелис, но нищо там не ѝ харесало.

— Нашият краен срок на практика вече изтича — напомних ѝ аз.

— Зная за крайния срок, доктор Крос. Всички тук го знаят. Но да работиш бързо, съвсем не означава, че работиш интелигентно.

Това, което тя наричаше „нашето наблюдение на Червената мафия“, започнало някъде около парка Монсо в Осми квартал. Но за разлика от Съединените щати, където руснаците като че ли се стремяха да се укриват в такива скромни предградия на работническата класа като Брайтън Бийч в Ню Джърси, тук Червената мафия очевидно предпочиташе да се настанява в далеч по-изискани и съответно по-скъпи квартали или предградия.

— Може би причината е в това, че те познават Париж по-добре от Ню Йорк и по-отдавна са проникнали тук — предположи Мод. — Или поне аз мисля така. От много години изучавам похватите на руските гангстери. Те впрочем не вярват във вашата версия за Вълка. Можете да разчитате на мен — вече поразпитах тук-там.

Размяната на мнения и предположения ни отне почти цял час. Поговорихме си за Вълка и за представите за него на онези руски бандити, които Мод Булар познаваше. Поне сутринта се оказа много приятна, с яркосиньо небе, което ужасно ме измъчваше. Какво правех аз тук, докато навън всичко бе тъй примамливо?

Едва към един и половина Мод благосклонно махна с ръка:

— Време е за обяд. Естествено, ще обядваме с руснаците. Тъкмо знам едно тяхно свърталище наблизо.

Тя ме отведе в това, което според думите ѝ било „един от най-старите руски ресторанти в Париж“. Наричаше се „Льо Дару“. Предното помещение бе облицовано с ламперия от обгорен чам, сякаш се намирахме в някоя богаташка дача в Подмосковието.

Бях доста ядосан, но се стараех да не го показвам. Просто не разполагахме с излишни минути, за да си похапваме в някой ресторант.

Но независимо от всичко двамата с Мод се захвем с обяда. Идеше ми да я удуша, заедно със сервитьора и всички останали, които ми губеха времето. Сигурен бях, че нямаше представа колко бях ядосан. Страхотен детектив беше, няма що!

Щом свършихме с обяда, забелязах, че двамата мъже на съседната маса непрекъснато ни наблюдаваха. Или може би зяпаха Мод, която навсякъде правеше впечатление с ярката си червена коса.

Казах ѝ за тях, но тя само сви рамене и промърмори: „Свине, като всички мъже в Париж“.

— Нека да видя дали няма да ни проследят — добави обаче тя, когато излязохме навън и се отдалечихме от ресторанта. — Но се съмнявам, че ще поемат по следите ни. Не си спомням да съм ги виждала, макар че познавам всички в квартала. Не вярвам някой от тях да е твоят Вълк.

— Тръгнаха след нас — информирах я.

— Много добре. Все пак това е изходът.

Късата уличка „Дару“ свършваше при пресичането си с „Рю дьо Фобур Сент Онорс“, за която Мод ми обясни, че цялата била заета от магазини чак до площад „Вандом“. Преминахме само една пресечка, когато бял линкълн спря до нас.

Мъж с черна брада отвори задната врата и се огледа наоколо.

— Моля, влезте в колата. Само не правете сцени — произнесе той на английски, но с руски акцент. — Хайде, побързайте. Не обичам да ме правят на глупак.

— Не — отказа Мод. — Няма да влезем във вашата кола. По-добре вие излезте на тротоара, ако толкова желаете да говорите с нас. И кой, по дяволите, сте вие? С кого си *мислите*, че разговаряте?

Брадатият извади пистолет и стреля два пъти. Не можех да повярвам, че това се случва насред една парижка улица.

Мод Булар се строполи върху тротоара. Не се съмнявах, че бе мъртва. Кръвта се лееше от ужасната рана с назъбени очертания в средата на челото ѝ. Червената ѝ коса се разпиля на всички посоки. Очите ѝ обаче останаха широко отворени, вперени в синьото небе. При падането едната ѝ обувка се бе изхлузила и изтъркаляла чак до средата на улицата.

— Качвайте се в колата, доктор Крос. Втора покана няма да има. Уморих се да бъда учтив с всички — изрече заплашително руснакът, насочил пистолета си към лицето ми. — Качвайте се или и вас ще ви гръмна право в челото. При това с най-голямо удоволствие.

79.

— Е, настъпи часът за откровенията. Или както учат децата във вашите американски училища, времето, когато всичко се казва и показва — заяви ми мъжът с черната брада, след като се настаних в лимузината до него. — Нали не греша? Освен това имате две деца, които учат тъкмо в такова училище. Ще *ви покажа* неща, които са много важни, и *ще ви кажа* какво означават. Помолих онази жена, френския детектив, да се качи в колата, ала тя не го стори. Ако не се лъжа, името ѝ беше Мод Булар, нали? Е, Мод Булар предпочете да се покаже като кораво ченге. Само че сега е едно мъртво ченге, при това не се оказа чак толкоз кораво.

Колата бързо се отдалечаваше от местопрестъплението, оставяйки трупа на Мод Булар на сред тротоара. Сменихме лимузината след няколко пресечки от това място, като се преместихме в едно не толкова впечатляващо сиво пежо. Не знаех още дали си струваше, но все пак се постарах да запомня регистрационните номера на двата автомобила.

— А сега ще се поразходим за кратко извън Париж — рече руснакът. Той изглеждаше вече напълно спокоен.

— Кой сте вие? И какво искате от мен? — попитах го аз.

Непознатият бе мускулест и много висок — може би към метър и деветдесет и четири. Доста наподобяваше на описанието, с което разполагахме за Вълка. Държеше беретата си насочена към слепоочието ми. Ръката му не трепваше — явно имаше опит с оръжията и отлично знаеше как да борави с тях.

— Няма никакво значение кой съм аз. Нали търсите Вълка? Е, сега ви водя да се срещнете с него.

Изгледа ме изучаващо с тъмните си очи, след което ми подаде една черна качулка.

— Поставете я на главата си. И отсега нататък ще правите само това, което ви казвам. Не забравяйте, че настъпи часът за откровенията!

— Не съм го забравил — отвърнах и си нахлупих качулката. Никога няма да забравя хладнокръвния разстрел на детектив Булар. Но Вълка и неговите хора убиваха, без очите им да мигнат. Какво означаваше всичко това за четирите от най-големите градове в света, над които бе надвиснала смъртна опасност? Щяха ли също толкова лесно да убият стотици хиляди хора? Дали планът им беше да демонстрират непобедимата си мощ, за да си отмъстят за някакво мистериозно престъпление, извършено в миналото?

Не зная колко дълго обикаляхме с това пежо, но ми се видя около час. Отначало колата вървеше по-бавно, но после продължи с висока скорост по нещо, което ми се стори като извънградска магистрала.

После шофьорът намали ход, вероятно защото автомобилът напредваше по някакъв неравен черен път. Гърбът ме заболя от силното друсане.

— Сега вече можете да свалите качулката — отново ме заговори похитителят с черната брада. — Почти стигнахме, доктор Крос. Впрочем навън няма нищо забележително за гледане.

Смъкнах качулката и видях, че сме се озовали нейде сред френската провинция, като бавно се спускахме по един неравен селски път. От двете страни имаше само висока трева, ала никъде не зърнах нещо по-забележително или поне някакви пътни знаци и табели.

— Тук ли е отседнал той? — попитах, чудейки се дали наистина ме водеха в леговището на Вълка. И защо му бе притрябвал този рискован и напълно неочакван ход?

— Засега, доктор Крос. Но доста скоро отново ще потегли на път. Както сам знаете, той е извънредно подвижен. Дори е заприличал на привидение, на дух. Е, съвсем скоро ще разберете какво имам предвид.

Пежото спря пред фасадата на една малка каменна селска къща. Двама въоръжени мъже веднага изскочиха през предната врата и се завтекоха, за да ни посрещнат. И двамата държаха дулата на автоматите си насочени към лицето ми.

— Влизайте вътре — нареди единият от тях. Имаше широка бяла брада, но бе почти толкова мускулист и висок, колкото и този, чернобрадия, дето ме пазеше по пътя дотук на задната седалка на пежото.

Очевидно той бе по-висшестоящ от този с черната брада, който побърза да ми се развика:

— *Вътре!* И по-бързо! Не чувате ли какво ви се говори, доктор Крос?

— Той е животно — рече ми белобрадият. — Не биваше да убива онази жена. Аз съм Вълка, доктор Крос. Радвам се, че най-после се срещнахме.

80.

— Между другото не се опитвай да вършиш нещо героично. Защото тогава ще бъда принуден да те убия на място и да си потърся нов пратеник — предупреди ме той, докато ме водеше към къщата.

— Аз пратеник ли съм? За какво? — попитах.

Руснакът отклони въпроса ми, сякаш бе някаква досадна муха, кръжаща около главата му.

— Времето тече. Не си ли мислеше същото, докато беше с онази францужойка, полицайката? Приятелите ви, французите, просто искат да те държат настрана. Не си ли съгласен с мен?

— Мина ми през ума — кимнах. В същото време не можех да повярвам, че този човек беше Вълка. Просто не го *вярвах*. Но кой бе тогава? И защо бях доведен тук?

— Разбира се, че си се досетил. Ти не си глупак — рече той.

Влязохме в една малка стая, тънеща в полумрак. Видях камина, но огънят в нея не беше запален. Стаята бе претрупана с масивни дървени мебели, купища стари списания, пожълтели вестници. Прозорците бяха с плътно затворени капаци, въздухът вътре бе застоял. Единствената светлина идваше от една самотна лампа.

— Защо съм тук? И защо сега се разкривате пред мен? — попитах накрая.

— Сядай — заповяда ми руснакът.

— Добре. Аз съм вашият пратеник — рекох и се отпуснах в най-близкия стол.

Той кимна:

— Да, пратеник. Много е важно всички да осъзнаят цялата сериозност на ситуацията. Това е вашият последен шанс.

— Вече го разбрахме.

Но едва го бях изрекъл, когато той се нахвърли върху мен и ме удари в челюстта.

Столтът ми се прекатури назад. Аз полетях след него и се ударих в стената. Може би за няколко секунди съм изгубил съзнание, но веднага двама от останалите мъже в стаята ме довлякоха пред руснака. Главата

ме болеше ужасно, виеше ми се свят, в устата си усетих вкуса на кръвта.

— Искам още отсега да сме напълно наясно за това — продължи той. Имаше такъв вид, сякаш да ме халоса в лицето с все сила, за него беше просто една пауза в речта му, задължителна за красноречието му. — Ти си *само* един пратеник. Никой от глупавите ти шефове още не е осъзнал цялата сериозност на положението. Както май и няма да го проумеете, реално да го повярвате, че всички ще измрете. Нито ще схванете какво означава това до момента, в който наистина се сбъдне... Като онази глупава жена днес в Париж. Мислиш ли, че тя бе осъзнала нещо, преди летящият куршум да пробие дупка в мозъка ѝ? Този път откупът трябва да бъде платен, доктор Крос. *До последния цент. За всичките четири града.* И затворниците трябва да бъдат освободени.

— А защо са ви тези затворници? — запитах го аз.

Той отново ме удари, но този път не се строполих на пода. После се обърна и напусна стаята.

— Защото аз го казвам! — изкрещя той от прага.

Но скоро се върна отново, понесъл един тежък черен куфар. Седна на пода точно срещу мен.

— Това е тъмната страна на луната — рече той. После отвори капака на куфара, за да ми позволи да надникна вътре. — В момента виждаш така нареченото тактическо ядрено оръжие. Или казано по-просто: „ядрено куфарче“. Способно е да причини адска експлозия. За разлика от конвенционалните бойни глави това тук може да се задейства на произволен терен. Лесно се укрива, лесно се транспортира. Няма главоболия, няма суетня. Разбира се, сигурно си виждал снимки от Хирошима. Всеки ги е виждал.

— Какво общо има тук Хирошима?

— Това ядрено куфарче притежава приблизително същата опустошителна взривна мощ. Ние, от бившия Съветски съюз, сме новите членове в този толкова труднодостъпен „ядрен клуб“. Да, ние сме новите членове.

Усетих как кръвта ми започна да се смразява. Наистина това бе прочутото ядрено куфарче!

— Това ли е съобщението, което искате да предам по-нагоре по йерархията?

— Другите такива куфарчета вече са разпратени по местоназначенията им. Но за да докажа добрата си воля, ще ти позволя да отнесеш това със себе си. Нека вашите хора го поразгледат. Само че не забравяй да ги предупредиш да действат по-бързо. Много бързо! Е, сега вече може би разбираш — *за мен ти си само едно дребно насекомо, едно нищожество*. Вземи това ядрено куфарче, смятай го за подарък, ала после да не кажете, че не съм ви предупредил. А сега, върви. *Побързай*, доктор Крос.

81.

Всичко, което се случи от този следобед нататък, остана само като един замъглен спомен в паметта ми. Предполагам, че плътната черна качулка служеше единствено за колорит, заради шоуто, тъй да се каже, понеже дори да ме бяха оставили с непокрити очи по време на обратния път към Париж, пак нищо нямаше да успея да забележа.

Не преставах да питам похитителите си къде ме водеха сега с ядреното куфарче, но никой от тях не ме удостои с отговор. През целия обратен път разговаряха само на руски.

За мен ти си едно дребно насекомо, нищожество... Вземи ядреното куфарче със себе си... — кънтеше гласът му в главата ми.

Малко след като навлязохме в Париж, пежото спря сред препълнен паркинг пред някакъв търговски център. Един от похитителите опря пистолета си в слепоочието ми, след което вторият щракна белезници около китката ми и дръжката на ядреното куфарче.

— Но какво означава това? — попитах похитителите си, ала и този път не получих отговор.

Малко след това пежото отново спря на площад „Игор Стравински“, в една от най-популярните зони в Париж, която сега обаче беше почти безлюдна.

— Излизай! — наредиха ми с груб тон. Това бяха първите думи на английски, които чух от около час.

Бавно и внимателно се измъкнах от колата заедно с ядреното куфарче. Чувствах се странно замаян. Пежото веднага потегли.

Стоях съвсем неподвижен насред огромния площад пред Националния център на изкуствата и културата, наречен на името на бившия президент на страната Жорж Помпиду. Все още бях вързан с белезници към черното куфарче, което тежеше може би около двадесет и пет килограма.

Вероятно носех със себе си атомна бомба, равностойна онази, която през 1945 г. Хари Труман бе заповядал да хвърлят над Хирошима. Цялото ми тяло бе покрито със студена лепкава пот. Имах чувството, че сънувам и се наблюдавам от страни. Възможно ли беше

всичко да свърши така? Разбира се, че можеше. Вече всички залози бяха безсмислени, особено за това дали ще оцелея или не. Щяха ли да ме взривят? А ако не, щях ли да се разболея от лъчева болест?

Видях двама полицаи пред един от магазините на „Вирджиния Рекърдс“ и се запътих към тях. Обясних им припряно кой съм и ги помолих да телефонират веднага в кабинета на директора на националната полиция.

Разбира се, не казах на ченгетата какво се криеше в черното куфарче, но моментално го съобщих на шефа им, когато той най-после се свърза с мен по телефона.

— Заплахата реална ли е, доктор Крос? — поиска да узнае той.
— Бомбата истинска ли е?

— Откъде бих могъл да го знам? Моля ви, действайте като при реална заплаха. Именно за това ме върнаха при вас.

Изпратете експертите си по взривове при мен. И то веднага! И стига с това разпитване по телефона!, идеше ми да се разкрещя.

След няколко минути докладваха, че е приключила евакуацията на цялото население в предградието Бобур, с изключение само на един дежурен местен състав на полицията и около дузината патрулиращи аварийни екипи от военната полиция, плюс неколцината експерти по обезопасяване на експлозивни от специалните служби. Оставаше ми поне надеждата, че те бяха достатъчно опитни, след като бяха обявени за най-добрите в цяла Франция.

Наредиха ми да седна на земята и аз се подчиних. Разбира се, с ядреното куфарче, към което бях привързан. Направих всичко, което ми заповядаха, защото просто няха друг избор. Усещах как ми се повдигаше неудържимо, но щом седнах, малко ми полекна. После първоначалното ми замайване започна да се разсейва.

Първо изпратиха при мен едно полицейско куче, специално обучено за надушване на експлозивни. Германската овчарка се приближи предпазливо до мен, сякаш куфарчето беше някакво куче — съперник.

Но когато разстоянието помежду ни се стопи, овчарката внезапно се вцепени. Замръзна на място. Ниско, глухо ръмжене се разнесе от гърлото ѝ, космите ѝ настръхнаха. *О, господи!*, възкликнах наум.

Кучето продължи да ръмжи глухо и застрашително, докато се увери за наличието на радиоактивно съдържание, след което побърза

да се върне обратно до своя водач. Много разумно от страна на овчарката. Отново останах сам. Никога през целия си живот не съм бил толкова изплашен, никога смъртта не е била толкова близо до мен. Мисълта, че всеки миг можех да бъда разкъсан на безброй части или буквално да се изпаря, не беше от най-приятните.

След пауза, която ми се стори цяла вечност, макар всъщност да бе само няколко минути, двама от техниците по обезвреждането на бомби, облечени в ужасно издути скафандри — като че ли щяха да кацат на Луната, — предпазливо запристъпяха към мен. Видях, че единият от тях носеше много едри клещи секачки за стоманени болтове. *Бог да го благослови!* Невероятната сцена приличаше на кадър от някакъв страховит научнофантастичен филм.

Мъжът с клещите коленичи край мен.

— Всичко ще е наред... Ще те измъкнем отгук, ще бъдеш в безопасност — зашепна ми той. После внимателно преряза белезниците и нареди: — Сега можеш да го оставиш, но бавно!

Надигнах се полека, разтривайки китката си, докато отстъпвах заднешком от куфарчето.

Хората със скафандрите, обкръжили ме от двете страни, успяха да ме изведат от „горещата зона“ до мястото, където бяха паркирани двата микробуса на екипа за обезвреждане на експлозиви. Разбира се, самите микробуси също се намираха в „горещата зона“ — ако наистина се стигнеше до ядрена експлозия, поне една квадратна миля от Париж моментално щеше да се изпари.

По канала за радиовръзката долетя първият рапорт на френските техници, които сега се мъчеха да предотвратят взрива:

— Куфарчето е отворено.

После, след още една мъчителна минута, последва вторият рапорт:

— Открит е експлозивен материал. Съвсем истински. Изглежда напълно готов за задействане.

Оказа се, че бомбата не беше фалшива. Вълка винаги спазваше обещанията си.

После видях как един от техническите специалисти рязко изправи ръка. От микробуса пък в отговор се разнесоха радостни викове и поздравления. Отначало не успях да проумея какво точно се

бе случило, но поне ми изглеждаше като предвестник на някаква добра вест. Ала никой не си направи труда да ми обясни нещо повече.

— Какво се е случило? — попитах на френски, вече неспособен да издържам на напрежението.

Един от техниците се извърна към мен:

— Не е открит детонатор! Не може да бъде взривена. Слава богу, не са искали да експлодира, а само да ни изплашат до смърт.

— И успяха — уверих го аз.

82.

През следващите два часа се установи, че ядреното куфарче притежаваше всичко необходимо за атомна експлозия, с изключение на една-единствена съставна част — импулсен излъчвател на ускорени неутрони, който при този вид оръжие изпълнява ролята на детонатор. Иначе всичките останали толкова трудни за производство елементи бяха там.

Тази вечер не бях в състояние да сложа дори залък в устата си, нито бях способен да се съсредоточа върху каквото и да било. Изследвах ме най-внимателно, нищо опасно не откриха в мен, ала дори и това не ми помогна да избия от главата си кошмарните опасения, че вече съм заразен от радиоактивното излъчване.

Освен това не можех да престана да виждам образа на Мод Булар: лицето ѝ, жестовете ѝ, нашия абсурден пръв и последен обяд, нейната упоритост и наивност. Но най-мрачната гледка за мен си оставаше яркочервената ѝ коса, разпиляна по тротоара.

Спомних си и за онзи руснак, който така силно ме удари с юмрук в лицето в онази селска къща. Той ли беше Вълка? Но защо ми позволи да го видя...

Прибрах се в хотела и внезапно ми се прииска да не си бях вземал стая откъм улицата. Цялото ми тяло беше схванато, бях напълно изтощен, ала сред долитация уличен грохот мислите ми не спираха да препускат. *Не беше блъф — те притежаваха ядрени оръжия! Щеше да се сбъдне пълното унищожение. Холокостът.*

Около шест часа местно време реших да се обадя на децата. Разказах им за забележителностите на Париж, които не бях успял да зърна през този ден — говорих за всичко, само не и за това, което действително бях преживял. Поне засега в медиите не бе изтекла никаква информация, но и това сигурно нямаше да трае дълго.

После позвъних и на мама Нана. Е, от нея вече не скрих истината за това как съм се чувствал, докато седях на паважа с една бомба, завързана към китката ми. Тя бе тази, с която винаги бях споделял дори

най-лошите си преживявания. А това, последното, със сигурност беше най-кошмарното от всички тях.

83.

Не подозирах, че ще се сблъскам с още една изненада, когато се появих в кабинета в префектурата — там вече ме очакваше Мартин Лодж. Сега бе седем и петнадесет сутринта — оставаха едва четиридесет и пет минути до началото на Страшния съд.

Стиснах силно ръката на Мартин и му признах колко много се радвам, че е дошъл.

— Не ни остава много време, защо пристигна тук?

— Такива бяха последните нареждания. Трябва да докладвам за най-новите промени на ситуацията в Лондон, а също и в Тел Авив. Поне от наша гледна точка.

— И защо?

Мартин поклати глава.

— Нали никак не ти се иска да изслушаш една и съща гадна история два пъти?

— Напротив, искам.

— Не и точно тази история. О, по дяволите, Алекс, всичко е толкова объркано! Вече вярвам, че чудовището наистина може да изтрие някой град от лицето на земята само и само за да накара президентите ни да се размърдат. Но най-лошо е положението в Тел Авив. Мисля, че там ситуацията действително е безнадеждна. Те заявиха, че за нищо на света няма да сключват сделки с терористи!

Тази сутрин редовното заседание започна точно в осем с кратък рапорт на техническите специалисти за съдържанието на ядреното куфарче. Съобщиха, че бомбата изглеждала с автентична конструкция, обаче не открили излъчвател на неутрони, нито някакъв друг вид детонатор. Накрая изказаха предположението, че вътре може би не е било поставено достатъчно количество от радиоактивния материал.

След техниците заговори един генерал от армията. Той ни докладва за ситуацията в Париж: хората били ужасно изплашени и дори не смеели да излизат по улиците, но все пак процентът на тези, които решили да напуснат града, бил доста незначителен, поне засега. Армията вече била готова да поеме контрола в столицата и да обяви

военно положение малко преди изтичането на крайния срок — шест часа следобед.

После дойде ред на Мартин. Той се изправи пред аудиторията и заговори на френски:

— Добро утро на всички. Не е ли наистина невероятно какво може да се случи, след като веднъж се адаптираме към новите реалности? Жителите на Лондон се държат много достойно или поне повечето от тях. Но има и такива, които са склонни към бунтове и неподчинение. Ала дори и техният брой не е толкова значителен, ако се вземе предвид какво се очаква да стане. Подозирам, че тези, които биха могли да ни създават най-големи главоболия, първи ще се евакуират от Лондон. А колкото до Тел Авив — там отдавна са привикнали с всякакви кризисни ситуации, нали от години живеят сред всевъзможни заплахи... Е, поне засега можем да констатираме, че се справят много добре. Дотук обаче с добрите новини. Лошото е, че макар да сме събрали повечето пари, все пак още не разполагаме с цялата сума. Такова е положението в Лондон. Но какво може да кажем за Тел Авив? В най-добрия случай ще се стигне дотам, че те няма да се присъединят към сделката. Израелците винаги са криели старателно картите си, така че засега поне не можем да бъдем сигурни какво точно замислят. Разбира се, че ще ги подложим на огромен натиск, особено настойчиви ще бъдат от Вашингтон. Имаме сведения, че частни компании изявяват склонност да се нагърбят с изплащането на целия откуп. Още не е късно да се договорим за подобно разрешение на кризата. Но все още не е напълно ясно дали правителството ще се съгласи да приеме тези пари, защото те просто не желаят да отстъпят пред исканията на терористите. Не бива обаче да забравяме, че разполагаме с по-малко от десет часа — заяви накрая Мартин Лодж. — Ако трябва да бъдем съвсем откровени, повече нямаме време за никакви глупости. Някой трябва да халоса по главите всички, които се съпротивляват срещу изплащането на откупа.

В този момент един френски полицаи се приближи към мен и ми прошепна на ухото:

— Много съжалявам, доктор Крос, но ви търсят по спешност.

— Какво има сега? — прошепнах в отговор. Искан да чуя всичко, което бе запланувано да бъде съобщено или обсъждано на това сутрешно заседание.

— Просто елате, мосю Крос. Спешно е. Ето, мосю, насам, ако обичате.

84.

Знаех от опит, че в настоящата ситуация, когато обратното броеие бе започнало, „спешно“ трябваше да се смята за добра новина. В осем и половина същата сутрин вече се намирах в една полицейска кола, от най-новите бързоходни модели, която нарушаваше покоя на смълчаните и опустели улици с воя на сирените си, докато прекосявахме Париж с бясна скорост.

Боже мой, всичките улици, булеварди, алеи и площади бяха напълно безлюдни! Напомнях за изоставен град, покосен от чума. Виждаха се само патрулиращи войници и полицаи. Докато пътувахме в полицейската кола, набързо ми бе обяснена ролята ми в предстоящия разпит:

— Арестувахме един търговец на оръжие, доктор Крос. Имаме основания да вярваме, че той е помагал за доставянето на тези бомби. Нищо чудно да се окаже, че е един от мъжете, с които сте се срещнали, когато ви бяха отвлели в провинцията. Той е руснак, с бяла брада.

След няколко минути пристигнахме пред Криминалната полиция — огромна мрачна сграда от осемнадесети век, разположена сред един тих квартал на брега на Сена. Всъщност това бе известната на всички парижани от толкова много детективски филми и романи „Ла Крим“ — съкращение от Криминална полиция. Неволно си припомних колко пъти мама Нана и аз като малчуган се бяхме наслаждавали на приключенията на инспектор Мегре. Кой бе казал, че животът често имитира изкуството?

След като влязохме вътре, веднага ме поведоха по едни ужасно стръмни стъпала. Изкатерих се запъхтян по тях чак до последния, четвъртия, етаж, където трябваше да се проведе спешният разпит.

Инспекторът, който ме придружаваше, почука на вратата на стая 414 й после пристъпи вътре. Даде ми знак да го последвам.

Познах руснака, за когото ми бяха обяснили, че е търговец на оръжие, още преди да прекрача прага.

Бяха заловили белобрадия — същия, който ми бе казал, че е Вълка.

85.

Стаята беше малка и ужасно неуютна, понеже се намираше точно под корнизата на покрива. Таванът бе скосен, изпъстрен с петна от влагата. През единствения прозорец едва проникваше светлина. Машинално сведох поглед към часовника си — осем и четиридесет и пет! Секундите неумолимо се изнизваха с тиктакането на стрелките.

Набързо ме представиха на разследващия екип, състоящ се само от капитан Коридон и лейтенант Лъору. Както и на техния задържан — руския търговец на оръжие Артур Никитин. Разбира се, с него вече се познавах. Сега обаче нямаше дори риза на гърба си, нито обувки на краката си. Ръцете му бяха здраво пристегнати отзад с белезници. Освен това се потеше обилно, от което престоят в стаичката ставаше още по-неприятен. Но нито за миг не се усъмних, че той бе онзи руснак с бялата брада от селската къща в провинцията.

Докато пътувахме насам, френските колеги ме осведомиха, че този руски негодник отдавна въртял бизнес с Ал Кайда, от който натрупал милиони. Подозирали, че бил замесен в търговията с ядрените куфарчета, че само той знаел колко вече е продал от тях и кой ги е купил.

— Страхливци! — яростно крещеше той на френските полицаи, когато влязох в стаичката. — Проклети шибани страхопъзльовци. Нищо лошо не съм сторил. Вие, французите, само се фукате, че сте либерали, ама не сте!

Погледна към мен и се престори, че изобщо не ме познава. Ала слабото му актьорско изпълнение ме накара да се подсмихна.

Капитан Коридон се опита да му обясни в какво се беше забъркал:

— Може би си обърнал внимание на факта, че сме те довели тук, а не в килиите на Де Се Те^[1]. Това е, защото още не ти е връчено обвинение, че си действал като трафикант на оръжие. Тук си главно заради това, че си обвинен в убийство, ние сме от отдел „Убийства“. Повярвай ми, при нас няма никакви либерали, освен може би самият ти.

Кафявите очи на Никитин бяха разширени от гняв, но забелязах и известно смущение, особено след като се появих аз.

— Глупости, пълни глупости! Не мога да повярвам на ушите си. Нищо лошо не съм сторил. Аз съм само един бизнесмен. Освен това съм и френски гражданин! Веднага се свържете с адвоката ми!

Коридон се обърна към мен:

— Сега е ваш ред да опитате.

Пристъпих напред и с един як ъперкът уцелих брадичката на руснака. Главата му рязко политна назад.

— Още не сме квит — уверих го. — Никой не знае, че си тук! Ще бъдеш третиран като терорист и екзекутиран, за което на никого няма да му пука, особено след утрешния ден. Не и след като твоите бомби унищожат Париж и причинят смъртта на стотици хиляди!

— Вече ви казах, че съм невинен! — разкрещя се руснакът. — Нищо не можете да ми направите! Какви оръжия, какви доставки, какви бомби? Аз да не съм Саддам Хюсеин! Какво ще ми сторите!

— Ще те екзекутираме! — отвърна спокойно капитан Коридон, надвесил глава над неговата. — Ще си мъртъв веднага щом излезеш от тази стая, Никитин. Освен това разполагаме и с други отрепки, с които тепърва ще си поговорим. Така че който пръв ни помогне в разследването, пръв ще си спаси кожата. А сега го махнете оттук! И повече да не се появява пред очите ми! — отсече накрая капитан Коридон. — Само си губим времето с този негодник!

Един едър ефрейтор сграбчи Никитин за косата и за колана на панталоните, след което го запрати в отсрещната стена. Главата на руснака се удари силно, но той успя да пропълзи обратно с босите си крака. Само че сега очите му се бяха разширили още повече и в тях вече се четеше страх. Може би започваше да проумява, че правилата на разпита се бяха променили.

— Това е последният ти шанс да проговориш — предупредих го аз. — Не забравяй, че *за нас ти си само едно дребно насекомо, едно нищожество.*

— На никого нищо не съм продавал във Франция! Продавах само в Ангола, за диаманти! — изрече задъхано Никитин.

— Не ми пука и не ти вярвам! — кресна с все сила капитан Коридон. — Нали ви заповядах вече, по-скоро го махнете оттук!

— Знам нещо! — внезапно избъбри Никитин. — За ядрените куфарчета! Те са общо четири. И зад всичко това стои Ал Кайда. Именно онези от Ал Кайда измислиха целия този план! Пак тяхно дело са досегашните атентати по мостовете. Както и искането за освобождението на онези затворници. Да, да, всичко това е техен замисъл.

Обърнах се към френските полицаи и поклатих глава.

— Вълка се опитва да ни го пробута заедно с цялата тази дезинформация. Само че и той няма да остане доволен от изпълнението му. Ще го убие вместо нас. Не вярвам нито на дума от казаното от него.

Никитин изгледа и трима ни, сетне яростно се изплю:

— Казах ви вече, Ал Кайда стои зад всичко това! Майната ви, ако не ми вярвате!

Отново се обърнах към него.

— Защо не докажеш твърдението си? Накарай ни да ти повярваме, особено аз.

— Добре — въздъхна Никитин. — Мога да го направя. Ще ви накарам!

[1] *DST*, или *Direction de la Surveillance du Territoire* — Дирекция за териториален надзор; специален клон на френското контраразузнаване, създаден през 1944 г. за борба срещу чуждестранните шпиони, действащи в Петата република. — Б.пр. ↑

Веднага след като пристигнах в префектурата, Мартин Лодж ме извика при себе си.

— Да тръгваме! — рече и ми даде знак да го последвам.

— Какво, къде ще ходим? — Погледнах часовника си — нещо, което напоследък ми се налагаше да правя почти през всеки две минути. Вече бе станало десет и двадесет и пет.

— След малко започва акцията. Оказа се, че онова убежище на терористи, за което ти е съобщил руснакът, е истинско.

Двамата с Мартин се забързахме по стъпалата нагоре към залата на антикризисния център. Моят добър познат Етиен Марто ни посрещна и ни поведе към редицата от монитори, за да проследим развоя на атаката. Напоследък, за разнообразие, всичко се развиваше с невероятна бързина. Може би твърде бързо, но нямахме избор.

— Те са напълно уверени, Алекс, че са попаднали на вярна следа — рече Марто. — Акцията вече е координирана с електроразпределителната компания. От там ще прекъснат тока в цялото предградие и тогава нашите хора ще нахлуят вътре.

Докато той продължаваше с обясненията си, аз само кимах мълчаливо, без да откъсвам очи от екраните пред нас. Ролята на зрител бе малко необичайна за мен. И точно тогава нападението започна! Френските войници се появиха буквално отвсякъде в групи от по десетина, за да атакуват обекта. Бяха снабдени със специалните защитни костюми РАИД^[1]. Всички държаха в ръце автоматични пушки от най-новите модели.

Войниците се втурнаха в една малка къща, която отдалеч поне изглеждаше напълно безобидна. За секунди изкъртиха външната врата с прикладите си.

Тогава се появи един Ю Би Ел — френският вариант на нашите американски джипове „Хамър“ с усилена предна броня. Дървената порта в задния двор рухна още при първия натиск, а от джипа изскочи още едно отделение френски войници.

— Е, струва ми се, че вече видяхме достатъчно — обърнах се аз към Мартин. — Тези РАИД отряди винаги ли са толкова добри в акциите си?

— Да, много са опитни и затова все ги изпращат там, където трябва да сеят разрушения и смърт.

Двама полицаи с микрофони и камери се появиха зад предната редица от войници, за да ни осигурят по-добри възможности да виждаме и чуваме всичко от залата с мониторите. Забелязахме как войниците избиха още една междинна врата. Отвътре започнаха да стрелят, но огънят отвън беше много по-гъст и унищожителен.

Някой от укриващите се в къщата нададе ужасен писък. После се чу тежкото падане на нечие тяло на дъсчения под.

Двама въоръжени мъже само по бельо изскочиха от тесния коридор. Застреляха ги още на прага, преди дори да успеят да гъкнат.

След тях се показва някаква полугола жена с пистолет в ръка. Веднага я пронизаха с куршум в шията.

— Не бива да избиват всички — промърморих аз пред монитора.

Над къщата се появи полицейски хеликоптер и увисна над покрива. След малко обаче кацна предпазливо в задния двор и от него изскочиха още въоръжени до зъби командоси, всичките с черни маски и камуфлажни костюми. Вътре войниците от предния атакуващ отряд проникнаха чак до спалнята и заловиха един мъж, който лежеше върху походно легло. Слава богу, поне него опазиха жив.

Останалите терористи вдигнаха ръце и се предадоха.

Прозвучаха нови откоси от автоматите, този път извън обсега на камерите.

Един от заподозрените прекоси хола, притиснал дулото на пистолета към главата си. Изглеждаше по-възрастен от другите. Нима това бе Вълка? Възможно ли бе най-после да са го издебнали? Някакъв полицай се извърна и се ухили пред камерата, сякаш бе статист от приключенски филм. Атаката очевидно приключи с пълен успех — бърза, изненадваща и безкомпромисна. Поне четирима от укриващите се в къщата терористи бяха заловени живи.

Сега не ни оставаше друго, освен да очакваме с нетърпение следващите събития. Камерите, отразяващи нападението отвън, вече бяха изключени. Изчакахме още малко.

Най-после, някъде към три следобед, един армейски полковник се появи в залата на антикризисния център. Всички места бяха заети, не остана нито един свободен стол. Тегнещото в залата напрежение бе станало непоносимо.

— Успяхме да идентифицираме задържаните — започна полковникът. — Разбира се, първите ни усилия бяха насочени към тези, които заловихме живи. Единият се оказа от Иран, вторият — от Саудитска Арабия, третият е мароканец, а последните двама са египтяни. Всички са били членове на една терористична клетка от Ал Кайда. Знаем кои са те. Но е доста съмнително, че сме заловили Вълка. Също толкова съмнително е, че тези терористи са свързани със заплахата за Париж. Съжалявам, че се налага да ви разочаровам, особено след като толкова дълго чакахте. Направихме всичко, което бе по силите ни. Но чудовището остава с една крачка пред нас. Съжалявам.

[1] *RAID*, или *Recherche, assistance, intervention et dissuasion* — за разузнаване, огнева подкрепа, нахлуване и обезвреждане. Но авторът влага и игра на думи: *raid* на английски е внезапна атака, набег, нападение. — Б.пр. ↑

Ужасяващият краен срок вече бе толкова близо, а никой не знаеше какво ще последва. Като че ли вече наистина бяхме изчерпали всичките си възможности да спрем Вълка.

В пет и четиридесет и пет бях един от неколцината крайно изнервени хора, които припряно изскочиха от черните рена, за да се затичае към високите черни порти от ковано желязо пред официалния вход на министерството на вътрешните работи. Бързахме да не закъснеем за спешно насрочената извънредна среща с ръководството на DGSE, което е френският еквивалент на нашето ЦРУ. Тези порти наистина изглеждаха адски внушителни. Напомняха на дверите на някоя от величествените готически катедрали, с които бе осеяна цяла Франция. Пред тях — докато се провирахме вътре, недочакали онези от охраната на сградата да ги разтворят докрай — всички ние се почувствахме незначителни и нищожни. Или поне аз със сигурност се усещах такъв — дребен и маловажен, оставен на милостта на бога.

Пред трескавия ми поглед се разкри вътрешният двор — видя ми се огромен, настлан с едри каменни плочи. Припомних си за сцените от филмите, заснети точно във вътрешните дворове на дворците, като този тук — как каляските на висши придворни, теглени от няколко коня, бавно се подреждат край внушителния параден вход. Или се изнизват навън през същите тези страхотно високи и тежки порти.

Дали оттогава в света има някакъв напредък? Не изглеждаше така, особено в мрачен ден като днешния.

Продължих напред заедно е другите висши полицейски началници, министри от правителството и директори на специални служби. Пропуснаха ни в едно великолепно украсено фоайе, чийто под бе застлан с плочи от бял и розов мрамор. Въроръжени гвардейци охраняваха стълбата. Никой не смееше да проговори. Чуваше се единствено глухото отекване на стъпките и понякога нечие кратко, нервно, смутено покашляне. Никой не можеше да гарантира, че само след час няма да бъдат изравнени със земята Лондон, Париж, Тел Авив и Вашингтон, че няма да загинат стотици хиляди или милиони. Кой би

могъл да предскаже броя на жертвите? Като най-вероятна се очертаваше прогнозата за по стотина хиляди убити във всеки от градовете мишени.

Възможно ли бе всичко това да е дело само на един-единствен руски гангстер? Човек, свързан по мистериозен начин с Ал Кайда? А всички сме оставени на милостта му? Колко невероятно, колко странно звучеше всичко това, мислех си аз.

Срещата се проведе в тържествено обзаведената парадна зала. Отново се запитах какво правя тук, сред тази пищна обстановка. От ФБР бяха решили да ме изпратят тук, тъй като имаше някакъв шанс да помогна с нещо на разследването благодарение на познанията ми като експерт по криминална психология, при това със солиден опит от работата ми в отдел „Убийства“ към вашингтонската полиция. И всичко това, защото тук се бе случило нещо трагично, което е било свързано с някогашния престой на Вълка в Париж. Все още няхахме никаква представа какво би могло да бъде то.

В голямата зала бяха подредени много маси в П-образна форма, покрити с фин бял плат. На триножници край тях бяха поставени осветени пана с карти на Европа, Близкия изток и Съединените щати. По тези карти всичките градове мишени бяха оградени с дебел червен молив. Грубо и явно набързо надраскани кръгове, но пък за сметка на това — силно въздействащи.

По стените бяха включени поне дузина — а може би и повече — телевизионни монитори. Обстановката наистина потвърждаваше големия напредък на модерните комуникационни системи за телеконференции връзки. Имаше още повече сиви и сини костюми от обичайното за подобни срещи на високо ниво, повече важни личности, повече демонстрация на власт и могъщество. Кой знае защо най-силно впечатление ми направиха няколко чифта очила от титаний, без рамки. Нали французите неизменно, независимо от обстоятелствата, държаха да са в тон с най-изисканите модни тенденции...

По големите екрани на мониторите, монтирани на стените, се изреждаха сцени на живо от Лондон, Париж, Тел Авив и Вашингтон. Белязаните градове тънеха в тишина. По улиците се виждаха предимно полицейски и военни патрули. Етиен Марто се приближи и се настани на стола до мен. Мартин Лодж обаче вече се бе върнал в Лондон.

— Реално погледнато, какви са според теб нашите шансове тук, в Париж, Алекс? — попита ме Етиен.

— Вече не знам какво става, никой не знае. Може би сме успели да ликвидираме най-важната терористична група в Париж. Но се опасявам, че всичко това е прелюдия към крайния срок, който изтича днес. Вълка е наясно колко ще ни бъде трудно да си съставим достоверна обща картина за случващото се. Защото нещо е станало с него тук, в Париж, но все още не знаем какво. Така че, времето ни изтече... Прецакани сме.

Внезапно Етиен Марто се изправи от стола си.

— Боже мой! Та това е президентът Дебоне!

Арамис Дебоне, президентът на Франция, изглеждаше към петдесет и пет годишен и бе облечен извънредно изискано въпреки тревожния повод за срещата. Дори можеше да се каже, че бе подбрал прекалено строго облеклото си. Слаб, стегнат мъж, с леко посребрена коса и тънко очертани мустаци, той също носеше от онези скъпи очила без рамки. Правеше впечатление на спокоен и уравновесен държавник, напълно способен да контролира емоциите си. Или поне на мен така ми се видя, докато крачеше забързано, за да заеме почетното място в залата, след което веднага започна да говори. Преди това надвисна такава плътна тишина, че игла да паднеше, щеше да се чуе.

— Както всички знаете, от много години съм посветил усилията си на укрепването на реда и законността в държавата с помощта на правната ни система и нашите полицейски сили. Затова искам да ме изслушате сега много внимателно. Желая също да бъда заедно с вас през тези последни минути, оставащи до крайния срок. Имам важни новини. Парите са събрани. Тук, в Париж, както и в Лондон. Също и в Тел Авив, с помощта на много приятели на Израел. Цялата сума ще бъде прехвърлена след три и половина минути, което е приблизително пет минути преди изтичането на крайния срок. Искам да благодаря на всички присъстващи в тази зала, както и на онези служби, организации и ведомства, които представлявате. За безкрайните часове упорит и напрегнат труд, за личните жертви, понесени от вас, без никой да е настоявал за това, за героичните ви усилия и невероятната ви храброст. Ние направихме най-доброто, на което бяхме способни, но което е още по-важно: ние ще преживеем тази криза. Рано или късно ще се доберем до тези безмилостни копелета! Ще пипнем Вълка, най-жестокия от всички тях.

На стената зад президента бе окачен златен часовник в стил ампир. Всички бяхме вперили погледи в него.

Точно в пет часа и петдесет и пет минути парижко време президентът Дебоне обяви:

— Парите се превеждат в момента. Ще стане за броени секунди... Добре, *свърши се!* Всичко би трябвало да приключи. Ние ще бъдем добре. Моите поздравления към вас и най-искрени благодарности.

От всички страни на огромната зала се дочуха въздишки на облекчение. Хората си разменяха усмивки, ръкуваха се, а някои дори се прегръщаха.

И тогава отново зачакахме. По навик.

Чакахме някакво съобщение от Вълка.

Както и последни новини от другите градове, белязани като смъртоносни мишени — Лондон, Париж, Тел Авив и Вашингтон.

Последните шестдесет секунди преди крайния, фаталния, срок изтекоха невероятно бавно и мъчително, макар че откупът вече бе изплатен. Не можех да върша каквото и да било друго, освен да следя със затаен дъх влудяващото пълзене на голямата стрелка на часовника. Накрая се помолих безмълвно за оцеляването на моето семейство, за хората от градовете мишени, за целия свят.

Вече беше шест часът в Париж и Лондон, дванадесет — във Вашингтон, седем — в Тел Авив.

Крайният срок отмина. Но какво означаваше това, наистина ли вече бяхме в безопасност?

Все още по екраните на мониторите не се забелязваха никакви ясни признаци за настъпили промени в останалите набелязани градове. Видеоканалите не излъчваха никакви кадри за експлозии и разрушения.

Нямаше и телефонно обаждане от Вълка.

Изминаха още две минути.

После още десет.

И тогава страховита експлозия разтреса залата. И света.

ПЕТА ЧАСТ
ИЗБАВИ НИ ОТ ЗЛОТО

89.

Бомбите не бяха ядрени, но достатъчно мощни, за да причинят масивни разрушения. Избухнаха в Първи квартал на Париж, разположен близо до Лувъра. Цялата тази зона, заедно с улиците, парковете и сградите, бе напълно изравнена със земята. Около хиляда души се разделиха с живота си още в първия миг на взрива. Ужасяващата експлозия бе чута и усетена от цял Париж.

Самият Лувър не бе пострадал чак толкова много, но участъкът между трите улици — „Рю дьо Маренго“, „Рю дьо л’Оратоар“ и „Рю дьо Бейьо“ — беше почти напълно разрушен. Както и най-близкият мост на Сена, който за щастие не бе от най-големите във френската столица.

Мост, още един мост. Този път в Париж.

Не последва нито дума от страна на Вълка. Той не пое отговорността за този безсмислен варварски акт, но и не отрече участието си в него.

Явно не изпитваше нужда да обяснява своите действия.

Мислеше се за бог.

Имаше и други, също толкова свръхнадменни и самоуверени личности, работещи в нашите правителствени служби във Вашингтон, както и в националните медии, които бяха убедени, че наистина могат да предвиждат всичко, което в близко бъдеще ще се случи. И то само защото си въобразяваха, че знаят какво се е случило в миналото. Според моите подозрения същите бяха управляващите и в Лондон, Париж, Тел Авив, както и навсякъде другаде по света. Всичките тези доста интелигентни, а може би и добронамерени хора, които гръмка декларираха: „Това не може да стане“, сега вероятно бяха изпаднали в шок.

Вече никакви прогнози нямаха смисъл. Всичко можеше да се случи и рано или късно наистина щеше да стане. Ние, хората, очевидно не ставаме по-мъдри, а само по-налудничави, докато накрая напълно ще загубим разсъдъка си. И ще станем опасни за самите себе си.

Невероятно, непоносимо опасни.

Мислех си за тези неща, изпаднал в мрачно настроение по време на обратния полет от Париж към Америка. Една ужасна трагедия се бе случила! Вълка бе победил, ако това въобще можеше да се нарече победа. Дори нямаше и истинска битка...

Един луд, но неимоверно могъщ руски гангстер бе възприел тактиката на тероризма или поне така изглеждаше. Той се бе оказал подобър от нас — по-организиран, по-хитър и далеч по-брутален, когато преследваше яростно желаните си цели. Дори не мога вече да си спомня кога за последен път бяхме постигали някаква, макар и незначителна, победа в борбата ни срещу Вълка и неговите помагачи. Явно беше по-умният от нас.

Само се молах всичко това вече да е свършило. Но дали бе така, или беше поредното затишие пред буря? Не ми се искаше дори да си мисля за подобна възможност.

Прибрах се у дома в четвъртък следобед, малко преди три. Хлапетата се бяха върнали, а Нана въобще не бе напускала Пета улица. Настоях аз да приготвя вечерята, бях толкова категоричен, че никой не се опита да ме спре. Тъкмо от това се нуждаех: да сготвя нещо вкусно за ядене, да си побъбря с Нана и с хлапетата. Да раздам и получа куп топли прегръдки. Да изтрия от съзнанието си спомена за случилото се в Париж, за Вълка, за всякаква полицейска работа.

Организирахме си вечеря във френски стил, дори си побъбрих на френски с Джени и Деймън. Джени подреди масата с изящните сребърни прибори на Нана, като не забрави белите ленени кърпи за храна. А преди това досетливо бе застлала масата с най-хубавата покривка от колекцията на старата жена. Какво да кажа пък за менюто? *Langoustines replies brunouises de papaye poivrons et oignons doux* — едри скариди, наричани още лангусти, с папая, чушки и лук. За основно ястие имахме пиле, задушено в червено вино. С него пийнахме вино — великолепното Минервуа — в малки чашки, като си хапнахме до насита.

А за десерт — шоколадови сладки с орехи, заедно с обилни порции сладолед...

Слава богу, отново си бях у дома.

90.

У дома, *отново* у дома.

На следващия ден не отидох на работа, а децата пропуснаха училището. Това мое решение като че ли удовлетвори възжеланията на всички вкъщи. Дори и на мама Нана, която ни насърчи да си поиграем на „бягство от часовете“. На два пъти позвъних на Джамила Хюз и си поговорих с нея, което много ми помогна, както винаги. Ала вече помежду ни се усещаше някакво отчуждение.

Заведох децата на едnodневен излет до Сейнт Майкълс в Мериленд, което се намира на брега на езерото Чесапийк. Селцето не бе изгубило своето очарование като старомодно рибарско селище. Малък пристан за яхти, две-три крайбрежни кръчми с неизбежните люлеещи се столове по верандите. Имаше си дори и фар за корабите. А в морския музей на Чесапийк видяхме реставрираните образци от някогашните малки рибарски лодки, използвани от първите поколения заселници в земите край езерото. Имахме чувството, че сме се върнали поне с един век назад във времето, което не беше чак толкова лоша идея.

След обяда в ресторанта „Печения рак“ се спуснахме по езерото с една от яхтите, които даваха на желаещите за разходка по вода. Мама Нана преди много години бе идвала тук с учениците си, но днес предпочете да си остане у дома, като се оправда, че я чакала доста домакинска работа. Надявах се наистина да се чувства добре. Още помня как разказваше на учениците при излетите на открито, затова се постарях да я заместя достойно като лектор под открито небе.

— Джени и Деймън, това е последната флота от все още действащи платноходки в цялата Северна Америка. Можете ли да си представите какво означава това? Тези кораби нямат дори моторни лебедки, защото всичко по тях се върши само с ръце, скрипци и такелаж. А пък рибарите, които плавали с тях, ги наричали „уотърмени“ — обясних аз на децата, също както бе правила Нана със своите ученици преди толкова много години.

После потеглихме по вода с яхтата „Мери Мърчант“ и в продължение на цели два часа и половина се пренесохме в романтичното минало. Капитанът и помощникът му ни показаха как се закрепва платното само със скрипеца и такелажа. Не след дълго успяхме да уловим попътен вятър и с шумни викове, поклащани от ритмичните удари на вълните, разтърсващи корпуса, се понесохме напред. Незабравим следобед! Дълго се любувахме на двадесет метровата мачта, изсечена от едно огромно дърво, довлечено дотук чак от Орегон. Ухаеше на солена вода, на безир и на миди. Чувствах се безкрайно близък с двете си по-големи деца, в чиито погледи се четеше такова искрено доверие и любов. Или поне през повечето време.

Преминахме покрай хълмовете с внушителните борове, покрай полетата, където фермери отглеждаха соя и царевица, както и покрай големите къщи в някогашните плантации, до една с чудесни бели колони пред фасадите. Чувствах се като човек, завърнал се в миналото столетие, и това бе чудесна почивка за мен. И без това отдавна се нуждаех от отдих и възстановяване. Само два пъти си спомних за работата в полицията, но набързо успях да прогоня досадните мисли.

По едно време се заслушах в обясненията на капитана за това, че „истинският лов на стридите може да става само с платноходки“. Но после все пак той ни призна, че два пъти седмично било позволено на моторни яхти да влизат в езерото. Аз пък заподозрях, че това бе коварен заговор, целящ да принуди уотърмените да се потрудят здравата при улова на стридите.

Джени, Деймън и аз се любувахме на залеза, докато яхтата се накланяше към щирборда, утлегарът се повдигаше нагоре, а голямото платно и кливерът се издуваха от вятъра. В този миг осъзнахме колко прекрасни, макар и краткотрайни са подобни мигове. Тъкмо заради това те трябва да се ценят и помнят.

— Това бе най-хубавият ден в целия ми живот! — възкликна Джени. — И дори не преувеличавам.

— Същото важи и за мен — кимнах аз. — При това аз въобще не преувеличавам.

91.

Привечер, когато се прибрахме у дома, видях износен стар микробус, паркиран пред къщата ни. Веднага познах яркозеления надпис на вратата му: *Грижи за болните по домовете*. Какво означаваше всичко това? Защо бе дошла д-р Коулс?

Внезапно се изплаших, че нещо лошо може да се е случило с Нана, докато бях на излет с децата. Крехкото ѝ здраве напоследък все повече ме тревожеше. Нали вече бе в средата на осемдесетте, макар упорита да криеше от нас точната си възраст. Мигновено изскочих от колата и се втурнах към верандата, следван от хлапетата, натоварени с уловените от нас стриди.

— Аз съм тук с Кейла — провикна се Нана, когато отворих предната врата, а Деймън и Джени се шумгнаха от двете ми страни. — Тя просто се отби да ме види. Няма никаква причина за тревога. Не е нужно да бързате толкова, че чак да си изпотрошите нозете!

— Че кой се тревожи? — запитах аз, като намалих темпото и закрачих из всекидневната по-спокойно, след като видях двете жени уютно настанени на дивана.

— Сигурно си зърнал отвън микробуса със зеления надпис и си помисли, че съм болна? — попита Нана.

Двете с Кейла весело се разсмяха. Нямахме как — трябваше и аз да се усмихна, при това на себе си. Но все пак се опитах, макар и вяло, да протестирам:

— Нищо подобно!

— А тогава защо се затърча насам като полудял, сякаш гащите ти са се подпалили? О, Алекс, стига, по-добре да забравим за всичко това — махна с ръка Нана и се засмя още по-весело. После размаха и двете си ръце, сякаш се бе заела да пропъди последните остатъци от моя песимизъм. — Хайде, ела. Седни за малко при нас двете. Нали знаеш, че не можеш да ми откажеш това удоволствие. И ми разкажи всичко за разходката ви. Как ти се стори Сейнт Майкълс? Много ли се е променило селцето?

— О, според мен Сейнт Майкълс въобще не се е променял през последните сто години.

— Това се казва добра новина — кимна Нана. — Слава на господ, че не ни лишава от подобни дребни човешки радости.

Наведох се и целунах Кейла по бузата. Тя бе помогнала много на Нана, когато за кратко се бе почувствала зле, а сега я посещаваше профилактично, от време на време. Всъщност аз познавах д-р Кейла Коулс още от детството, тъй като бяхме израснали в един квартал. Тя първа се измъкна от него, за да завърши висшето си образование, но после се върна обратно, за да раздава помощта си на всички нас. Нейните неуморни усилия по проекта „Грижи за болните по домовете“ подтикнаха докторите да обръщат повече внимание на боледуващите тук, в югоизточните предградия на столицата. Д-р Кейла Коулс бе инициаторката на този замисъл, а освен това работеше здравата, включително и по набирането на средства.

— Изглеждаш много добре. — Думите някак си сами се изплъзнаха от устата ми.

— Да, така е, защото малко отслабнах, Алекс — отвърна ми тя и ме изгледа насмешливо. — Всичко се дължи на непрестанното обикаляне по домовете на пациентите. Опитвам се да си наваксам с добро похапване, но продължавам да слабея, по дяволите! — Бях го забелязал. Кейла е висока почти метър и осемдесет, но никога не я бях виждал така стройна. Дори и като дете не беше тъй стегната. Но още тогава имаше сладко и хубаво лице и благ характер. — А освен това, като съм в толкова добра форма, мога да служа за нагледен пример пред пациентите си — добави тя. — Прекалено много от жителите на предградието са с наднормено тегло. Някои направо са затлъстели, дори децата. А все се утешават с мисълта, че се дължало на гените им — разсмя се Кейла. — Освен това помага на социалния ми живот, въздейства на начина, по който гледам на нещата около мен.

— Е, ти винаги си ми изглеждала привлекателна — казах аз.

Кейла завъртя очи към Нана.

— Господи, с каква лекота изрича лъжа след лъжа! Наистина си го бива! — Сега и двете се разсмяха. — Но независимо от всичко все пак ти благодаря за комплимента, Алекс — завърши Кейла. — Ще го приема като знак за твоето искрено възхищение от мен. Няма да си

помисля и за миг, че си проявил снизхождение към мен. О, знаеш какво всъщност имам предвид.

Реших, че е по-разумно да сменя темата:

— Значи Нана е добре и смята да закръгли стоте?

— Е, може да се очаква — съгласи се д-р Кейла Коулс.

Но Нана се намръщи.

— Защо толкова бързаш да се отървеш от мен? — сърдито ме попита тя. — Това ли съм заслужила?

Сега бе мой ред да се засмея.

— Може би всичко това се дължи на факта, че за мен винаги си била като трън в петата. И ти го знаеш, нали?

— Разбира се, че го зная — отвърна тя. — Това е най-важната задача през целия ми живот. Дори може да се каже, че смисълът на моето съществуване е да те измъчвам. Още ли не си го разбрал?

Докато изричаше тези думи, аз най-после се почувствах наистина у дома си, далеч от всякакви войни. Хванах под ръка Нана и Кейла и ги поведох към предната веранда. Там им изсвирих на пианото от Джордж Гершуин „Един американец в Париж“. Какъвто самият аз бях доскоро, макар и не за дълго.

Към единадесет изпратих Кейла до нейния микробус. Поспрыхме се за малко, за да разменим още две-три думи.

— Благодаря ти, че се отби да я видиш — казах ѝ аз.

— Няма защо да ми благодариш — отвърна Кейла. — Направих го, защото аз самата го исках. Просто обичам старата. Много, много я обичам. За мен тя е като духовна наставница. И така е от години. — После Кейла се наведе бързо към мен и ме целуна. За няколко секунди задържа устните си върху моите. А щом се отдръпна, се усмихна: — Отдавна исках да го направя. — Мълчах, изненадан от случилото се. — И сега го направих, Алекс. Интересно усещане — продължи тя.

— Интересно ли? — попитах смутено.

— Трябва да тръгвам. И то веднага.

И като се засмя още веднъж, Кейла се затича към микробуса.

Наистина интересно...

92.

След толкова необходимия ми отдых отново се върнах на работа и установих, че все още се занимавам с тероризма, който понастоящем включваше преследване на всички евентуални заподозрени, разполагащи с купища пари. Казаха ми, че съм бил избран, задето съм *непреклонен*.

Донякъде се радвах, че не всичко бе приключило. Продължавах да поддържам контакти с моите разследващи колеги, като Мартин Лодж в Англия, Санди Грийнбърг от Интерпол, Етиен Марто от Париж, както и полицейските и специалните служби в Тел Авив и Франкфурт. Всеки от колегите, с които толкова пъти бях разговарял, можеше да ме насочи към някакви следи, ала никой не знаеше нещо, което наистина да се окаже от първостепенно значение.

Вълка, или може би Ал Кайда, или пък някакви съвсем други хитри копелета се спотайваха някъде, след като бяха прибрали в сейфовете си почти два милиарда долара. В същото време бяха унищожили три квартала в центъра на Париж. И исканите от тях политически затворници бяха освободени. Но все някъде би трябвало и те да са допуснали някакви грешки, да са оставили следи, по които да ги открием или поне да разберем кои са.

На втория ден след завръщането ми в екипа реших да се възползвам от аналитичните способности на Мони Донъли. Дватамата с нея попаднахме на някои връзки, които ме заинтригуваха достатъчно, за да потегля към Лексингтън в щата Вирджиния. Крайната цел на пътуването ми бе една модерна двуетажна къща край третокласния път Ред Хоук Лейн. На алеята пред къщата видях паркиран един додж, модел „Дюранго“. А на съседното пасище имаше два коня.

Джо Кахил ме посрещна на предната врата. Бившият агент на ЦРУ целият се разтапяше в усмивки, точно както го помнех от срещите ни в миналото, свързани с Вълка. В телефонния разговор, чрез който бе уредена тази среща, Джо ме бе уверил, че с радост ще ми помогне да довършва разследването. Покани ме вътре край малката маса, на която вече бе поднесено кафето заедно с трошлив кейк, очевидно

престоял доста в килера на Джо. От прозорците се откриваха приятни гледки към околните ливади и пасища, към едно малко езеро, дори и към синеещата се в далечината планинска верига Блу Ридж.

— Сигурно ще си кажеш, че работата ми липсва — започна Джо.
— Да, понякога е така. Единствените ми занимания в момента са лов и риболов. Обичаш ли да ловиш риба, Алекс? Ходиш ли на лов?

— Няколко пъти съм водил децата на риболов — отвърнах аз. — А и на лов съм бил. Но точно сега ме вълнува само един улов — Вълка. Но за това се нуждая от твоята помощ, Джо. Искам от теб да си припомниш миналото. Натъкнах се на нещо!

93.

— Добре, искаш отново да си поговорим за него. За това как измъкнахме Вълка от Русия? И какво се случи, след като той пристигна в Америка? Или как после изчезна. Това е тъжна история, но е добре известна и документирана, Алекс. Виждам си досиетата, сигурен съм, че си го направил. Този случай едва не сложи край на кариерата ми.

— Джо, не мога да си обясня защо никой няма и най-бегла представа кой е Вълка. Нито знаят как изглежда, нито истинското му име. С тази история се занимавам вече повече от година и още нямам отговори на тези въпроси. Как е възможно да си сътрудничим с англичаните по измъкването на един важен агент на КГБ от Русия и да не знаем кой е той? Нещо се е случило в Париж, но никой няма представа какво. Как е възможно всичко това? Или нещо ми убягва само на мен, или на всички ни.

Джо Кахил разпростря ръцете си, задебели от лова и риболова.

— Слушай, аз очевидно също не съм наясно с всичките парчета от този кошмарен пъзел. Но знам само, че той е бил агент под прикритие, когато е действал в Русия. Вероятно е бил млад и още неопитен агент, от което пък следва, че сега би трябвало да е малко над четиридесетте. Но съм виждал доклади, в които се твърди, че приближавал шестдесетте. Както и доклади, дето се уточнява, че когато дезертирал от руснаците, заемал много висок пост в йерархията на КГБ. Чувал съм даже слухове, че Вълка всъщност е жена. Но се опасявам, че той сам разпространява подобни небивалици за себе си. Почти съм сигурен, че е точно така.

— Джо, ти и твоят бивш партньор сте били избрани за негова свръзка, когато той е пристигнал тук.

— Наш началник тогава беше Томас Уиър. Но по онова време той още не беше директор на ЦРУ. Всъщност екипът ни включваше още трима души — Мадок, Бойкин и Гребнер. Може би няма да е зле да поговориш и с тях.

Кахил се надигна от шезлонга си. Отиде до стената и отвори френския прозорец, водещ към вътрешния двор на къщата, покрит с каменни плочи. В стаята нахлу хладен, освежаващ ветреца.

— Аз никога не съм се срещал с него, Алекс. Нито пък моят партньор Корки Ханкок. Както и останалите от екипа ни — Джей, Сам, Кларк. Тази операция потръгна така още от самото начало. Това бе част от сделката за изтеглянето му от Русия. Той ни помогна да се справим с голям брой агенти на тогавашното КГБ, като списъкът, който ни изпрати, съдържаше много имена. Някои от тях действат тук, в Щатите. Обаче никой не успя да го види. Повярвай ми, Вълка ни предостави толкова ценни сведения, толкова много имена, че това наистина ни помогна изключително много в борбата ни с Империята на злото.

— Да, разбирам, че е спазил обещанията си — кимнах аз. — Но е действал сам и е изградил своя собствена престъпна мрежа — по-сериозна и по-опасна за всички нас.

Кахил отхапа малко от кейка, а после ми заговори с все още пълна уста:

— Очевидно точно така е станало. Естествено тогава ние не сме имали никаква представа какво е кроил. Нито англичаните. Може би само Томас Уиър да е бил наясно. Аз обаче нищо не знам по този въпрос.

Нуждаех се от малко свеж въздух. Станах и излязох през отворената врата. Навън двата коня се бяха оттеглили край бялата дървена ограда под сенките на масивните дъбове. Обърнах се към Джо Кахил.

— Добре, излиза, че не можеш да ми помогнеш в преследването на Вълка. Но тогава с какво *можеш* да ми помогнеш, Джо?

Кахил се намръщи, имаше смутен вид.

— Съжалявам, Алекс... Аз вече съм само един остарял кон, който май за нищо не става. Кейкът е хубав, нали?

— Не, Джо. Повярвай ми, кейковете от магазините никога не могат да се сравняват с домашните — въздъхнах аз. — Лицето на Джо Кахил помръкна, но след малко той се усмихна, макар че очите му си останаха тъмни. — Е, може би сега вече е настъпил моментът да си поговорим съвсем честно.

— Защо, по дяволите, дойде тук? За какво е всичко това? Или просто ти се е приискало да си побъбриш с добрия стар чичо Джо? Ще ми разкриеш ли какво всъщност става? Нищо не разбирам. Не ми казваш всичко.

Върнах се обратно в стаята.

— Джо, повярвай ми, че всичко се върти само около Вълка. Виждаш ли, смятам, че вие двамата с твоя стар партньор можете много да ни помогнете, дори да не сте се срещали с Вълка. А и не съм сигурен в последното.

Кахил разпери ръце, но този път имаше доста смутен вид.

— Алекс, това вече граничи с лудост. Имам чувството, че се въртим в някакъв омагьосан кръг. Вече съм твърде стар и уморен за подобни игрички.

— Да, последните седмици бяха тежки за всички ни. Наоколо стават много откачени неща. Не знаеш и половината от тях.

Но вече ми бе писнало от празните приказки на стария „чичо“ Джо и му показах една фотография.

— Разгледай я внимателно. Това е жената, която уби директора на ЦРУ Томас Уиър в кабинета на Бърнс в Хувър Билдинг.

Кахил поклати глава:

— Добре. И какво?

— Името ѝ е Ники Уилямс. Бивша служителка от армията. За кратко се е подвизавала в редиците на наемниците. Снайперистка, при това много добра. В досието ѝ са описани договори за десетки частни поръчки. Досещам се какво се каниш да ми кажеш Джо. И така... — Джо ме гледаше, без да трепне. Мълчеше. — В миналото тя е работила за теб и за твоя партньор Корки Ханкок. Вашите шефове от ЦРУ си обменят доста досиета с нашите началници във ФБР, Джо. Нали разбираш, настъпи нова ера в сътрудничеството между службите? Така че ето нещо наистина неочаквано — *смятам, че ти си я наел да убие Томас Уиър*. Възможно е това да е станало чрез посредничеството на полковник Джефри Шейфър, но си бил замесен. Мисля, че ти работиш за Вълка. Може би винаги си работил — може би това също е било част от сделката, която е сключил с вас.

— Ти си луд! И много грешиш! — Джо Кахил рязко стана и с един гневен замах помете от панталона си трохите от кейка. — Знаеш ли какво? Мисля, че ще е най-добре веднага да си тръгнеш оттук.

Съжалявам, че те поканих в къщата си. Нашият малък разговор приключи.

— О, не, Джо — възразих аз, — всъщност едва сега започва.

94.

Обадих се от мобилния си телефон. След броени минути цялото имение се оказа претърпкано с агенти от Лангли и Куонтико. Веднага арестуваха Джо Кахил. Закопчаха му белезниците и го измъкнаха от хубавата му, доскоро тънеща в блажено спокойствие, къщичка в глухата провинция.

Бяхме попаднали на следа, при това на много важна следа.

Джо Кахил бе преместен в една от обезопасените къщи на ЦРУ, намираща се някъде в Алигените. Както околният терен, така и самата къща отдалеч изглеждаха съвсем обикновени — двуетажна каменна селска постройка, заобиколена от асми, храсти и овощни дръвчета. Входната врата едва се забелязваше сред избуялите глицинии. Но този иначе толкова добре обезопасен дом никак не се оказва безопасен за чичо Джо.

Веднага след докарването му бившият агент беше завързан за стола, със запушена уста, след което бе оставен сам за няколко часа в една тясна стаичка.

За да си помисли и за бъдещето, и за миналото.

Пристигна лекарят, изпратен от ЦРУ — висок, пълен мъж, вероятно приближаващ четиридесетте, с леко грубовата външност. Името му беше Джей О'Конъл. Той ни увери, че донесеният от него серум на истината, при все че още разработван в експериментален стадий, бил одобрен за прилагане върху Кахил. Освен това О'Конъл ни обясни, че други варианти от този препарат вече били използвани върху терористите, задържани в затворите в различните части на света.

— Това всъщност е барбитурат, като натриевия амитал и бревитала — добави той. — След приемането му субектът внезапно ще почувства леко опиянение и притъпяване на сетивата. И малко покъсно вече няма да бъде способен да се владее, когато му се задават смущаващи и провокационни въпроси. Или поне така се надяваме. Все пак може да се очакват разнообразни реакции при различните субекти. Ще видим какво ще стане с този тук. Той е по-възрастен, така че аз почти съм уверен, че ще успеем да го принудим да си развърже езика.

— А какво е най-лошото, което можем да очакваме? — попитах аз.

— Ами например преустановяване на сърдечната дейност. О, по дяволите, това беше само шега. Всъщност може и да се окаже вярно.

Рано сутринта Джо Кахил бе преместен от малката стая в по-голяма, намираща се в подземие на къщата, където, естествено, нямаше никакви прозорци. Свалиха превръзката от очите му, извадиха кърпата от устата му, но не развързаха въжето около китките му. Настаниха го на един стол с права облегалка.

Кахил многократно примигна с очи, преди да успее да ни каже кой всъщност е той и кой още е в стаята с него.

— Дезориентиращи техники. Подобни боклуци не ми действат — заяви Джо. — Наистина е глупаво. Глупости, лъжи!

— Да, тъкмо това смятаме и ние — кимна д-р О'Конъл. Обърна се към един от нашите агенти, който се казваше Лари Ледоув. — Навийте му ръкава. И така, време е да започваме. Отначало ще те заболи, после ще те щипе. А накрая ще си изкажеш и майчиното мляко.

95.

През следващите три и половина часа Джо Кахил продължаваше да говори завалено и да се държи като някой, който бе изпил пет-шест чаши концентрат. И бе готов за още.

— Знам какво се опитват да сторят с мен тези тук! — процеди чичо Джо и размаха пръст към нас тримата, които бяхме в стаята.

— А пък ние знаем какво правиш и какво си направил — обади се Лари Ледоув, колегата от ЦРУ.

— Нищо не съм сторил. Невинен съм до доказване на противното. Освен това, щом знаете толкова много, защо ме питате?

— Джо, къде е Вълка? В коя страна? Подскажи ни нещо! — настоявах аз.

— Не знам — отвърна Кахил, после се засмя, сякаш бе казал нещо много забавно. — Всичките тези години... а аз не знам. *Не знам.*

— Но си се срещал с него? — продължих да упорствам аз.

— Никога не съм го виждал. Нито веднъж, дори и в началото. Той е много умен, много хитър. Може би е малко параноичен тип, че нищо не пропуска. Вероятно онези от Интерпол са го видели, докато са го измъквали от Русия. Том Уиър? Или англичаните. Работи за тях малко преди да започне сътрудничество с нас. Ние обаче вече бяхме направили съответните проверки в Лондон и оттам ни заявиха, че не разполагат с никакви по-съществени данни около неговото дезертиране от Русия. Липсваха сведения и за грешката, допуснатата в Париж.

— Колко време работи с него? — попитах Кахил.

Той вдигна очи към тавана, сякаш очакваше там да види изписан отговора на въпроса ми.

— Имаш предвид за него, нали?

— Да. Колко дълго?

— Доста, отрано съм в играта. Господи, колко време измина оттогава! — Джо Кахил отново започна да се смее.

— Той ти е заповядал да убиеш Томас Уиър — продължих аз. — Вече ни го призна. — Всъщност не беше.

— Добре — кимна чичо Джо. — Стореното, сторено. Каквото кажеш.

— Защо е искал да бъде убит Томас Уиър? — не спирах аз. — Защо именно Уиър? Какво се е случило между тях двамата?

— Не се действа така. Всеки от нас си гледаше само своята работа. Никой никога не е бил наясно с цялостния план. Но наистина имаше нещо между него и Уиър — лоша кръв. Както и да е, той никога не се е свързвал с мен. Само с моя партньор. Винаги търсеше Хенкок. Той е този, който измъкна Вълка от Русия. Корки действаше заедно с германците и англичаните. Вече ви го казах, нали? — попита Кахил, а после ни намигна. — Вашата стока си я бива. Серум на истината, а? По-добре си пийнете гроздов сок, момчета. — Извърна лице към Джей О'Конъл: — Също и ти, доктор Менгеле^[1]. Пийте повече гроздов сок и ще узнаете истината!

[1] Алюзия с прочутия нацистки лекар, извършвал нечовешки жестоки експерименти с концлагеристи. — Б.пр. ↑

Дали бяхме измъкнали истината от Джо Кахил? Имаше ли нещо вярно в несвързаните му приказки под влиянието на наркотика?

Кой знаеше нещо за Вълка? Корки Ханкок, германците, англичаните, Томас Уиър?...

Някой все пак трябва да е бил наясно къде се укрива той, кой всъщност е, какви биха могли да бъдат следващите му ходове.

И така, аз отново поех на път по вълчите следи. След ранното си пенсиониране партньорът на Джо Кахил се бе преместил сред Скалистите планини в щата Айдахо. Сега живееше в околностите на градчето Хейли в долината Уд Ривър Вали, на около двадесетина километра южно от Сън Вали. Никак не бе зле за един бивш, грижливо законспириран агент.

Докато пътувахме от летището до Хейли, ние преминахме покрай зоната, която изпратеният ни от Бюрото шофьор описа като „високопланинска пустиня“. За Корки Ханкок вече знаех, че също като Джо Кахил се увличал по лова и риболова. За негово щастие недалеч от Хейли се намираше световноизвестният резерват Силвър Крийк, където можеше да се хваща много риба, но при условие после да се пуска обратно във водоемите.

— Няма веднага да се нахвърляме на Корки Ханкок. За начало ще го поставим под наблюдение. Ще се опитаме да узнаем дали е замесен в нещо подозрително. В момента е горе в планините на лов. Ще отскочим до дома му, не е зле да му хвърлим един поглед — заяви ми местният старши агент, един млад мъж на име Нед Ръст. — Да не забравяме, че Ханкок е много опитен стрелец. Мисля, че вече ви споменах за това.

Поехме нагоре сред хълмовете, където можеха да се видят невероятно просторни и големи къщи. Пред повечето от тях се ширеха добре поддържани морави, които изглеждаха неестествено зелени на фона на бледите околни възвишения.

— Напоследък в тази зона имаше доста лавини — обясни ми Нед Ръст, докато шофираше. Той беше истински извор на информация. —

Могат да се видят дори диви коне. Или пък Брус Уилис например, заедно с Деми Мур, Аштън и децата. Но до къщата на Корки Ханкок има още път нагоре, който се вие край каменистото ждрело на реката. Много удобно място за усамотяване на някой пенсиониран агент, който никога не е имал семейство.

— Навярно Ханкок разполага с доста пари — подметнах аз.

Къщата наистина се оказа много голяма и красива, от която в три посоки се разкриваха чудесни гледки. Към нея бе пристроена плевня, по-голяма от дома, в който живеех. Отзад се разстилаха две просторни пасища за конете. Разбира се, нямаше и следа от Корки Ханкок — нали беше на лов.

Е, аз също.

През следващите няколко дни в Хейли не се случи нищо интересно. Само веднъж телефонирах на Уилям Кох — дежурния офицер в главната квартира. От ЦРУ изпратиха подкрепление — Бриджит Руни, една от техните експерти във Вашингтон. Най-после Корки Ханкок се завърна от своя ловен излет и ние се заехме да следим всяка негова стъпка. Статичното наблюдение бе поверено на оперативна група, изпратена за случая чак от Куонтико. Беше сформиран и мобилен екип, който следваше Ханкок навсякъде. В крайна сметка Вълка се укриваше някъде, с близо два милиарда долара в себе си. Чиста печалба!

Но може би най-после бяхме попаднали на следа: бивш агент от ЦРУ, който навремето го бе измъкнал от Русия. И вероятно всичко бе свързано с онова, което се бе случило някога между Вълка и Томас Уиър.

Грешката в Париж.

Само че през тази нощ не се случи нищо. Нито през следващата, нито през по-следващата...

В петък получих разрешение да отпътувам до Сиатъл, за да посетя сина си. Преди това, разбира се, позвъних на Кристин. Тя ме увери, че няма проблем и че малкият Алекс много ще се зарадва да ме види. Забелязах в разговорите ни напоследък, че напрежението бе изчезнало от гласа ѝ. Понякога дори си припомнях какви бяха предишните ни отношения. Макар че не бях сигурен дали е за добро.

Пристигнах в нейната къща сутринта и както и при предишните ми посещения, останах удивен колко уютно и приятно бе всичко наоколо. Домът и дворът бяха отражение на самата Кристин: удобни и светли, с познатата спретнато боядисана в бяло ограда отпред, с белите парапети около каменните стъпала, водещи към входната врата. А розмаринът, мащерката и джодженът винаги бяха на почит в нейната градинка. С една дума — всичко си беше на мястото.

Щом позвъних, Кристин ми отвори вратата. Държеше Алекс в ръцете си. И колкото и да се стараех, не можех да не си помисля за това как биха могли да се развият нашите отношения, ако не бях ченге от отдел „Убийства“ и ако професионалните ми задължения като детектив не бяха оставили жестокия си отпечатък върху съдбите ни.

Учудих се, че я заварих в къщата, а тя със сигурност видя изненадата в погледа ми.

— Няма да те ухапя, Алекс! Прибрах малкия от детската градина, за да бъдеш с него — обясни ми тя. После ми подаде момчето в ръцете. Сега исках да мисля само за него и да забравя за всичко останало.

— Здравей, тати — изрече той и стеснително се усмихна. В началото винаги беше срамежлив. Аз също му се усмигнах. Една жена от Вашингтон ме наричаше „светец“, като не го казваше като комплимент. Е, съвсем не бях светец, но се бях научил да откривам добрата страна на нещата. За разлика от нея.

— Колко си пораснал — промълвих аз, неспособен да потисна изненадата си, а може би и гордостта, и възхищението от сина си. — На колко години си сега? На шест? Или на осем? Или пък на дванадесет? — попитах закачливо аз.

— На две, почти на три — отвърна той и се засмя на шегата ми. Винаги успяваше да ме измами за годините си или пък наистина си вярваше.

— Цяла сутрин ми говореше само за това как ще се видите днес, Алекс. Повтаряше ми, че днес било „Денят на тати“ — обясни ми Кристин. — Забавлявайте се и да си прекарате добре!

После тя направи нещо, което доста ме изненада: наведе се към мен и ме целуна по бузата. Това ме срази. Може и да бях прекалено предпазлив, дори леко параноичен, обаче не бях имунизиран към ласки. Отначало Кейла Коулс, а сега пък и Кристин! Нима наистина изглеждам като човек, нуждаещ се от нежност? Сигурно това обясняваше всичко.

С малкия Алекс наистина си прекарахме много добре. Държах се тъй, сякаш Сиатъл бе нашият роден град и само за кратко съм отсъствал от него. Първо се поразходихме до Фримънт, където преди няколко години бях идвал да посетя един приятел, бивш колега, който се бе пенсионирил. Фримънт е много приятен квартал, с прекрасни стари къщи, с асми по терасите и мебелните магазини, със собствена атмосфера и стил.

Когато отидохме там, с малкия Алекс си поделихме една кифла с пълнеж от сладко от боровинки, която си купихме от пекарницата Тъчстоун. После, без да бързаме за някъде, продължихме с обиколката. Огледахме най-внимателно шестнадесет метровата статуя на Фримънт Рокет, извисяваща се пред един от тамошните магазини. След това купих на сина си едно пъстроцветно хвърчило, което пуснахме пробно да се рее високо във въздуха в парка край газовата централа, защото оттам се откриваше най-възхитителният изглед към езерото Юниън и центъра на Сиатъл.

Целият Сиатъл е пълен с паркове. Това е една от особеностите на този град, която най-много харесвам в него. Запитах се дали бих могъл да живея тук и дори започнах да си го представям съвсем живо, но по едно време се сепнах и се учудих колко силно ме вълнуват подобни

мисли. Нима мислех всичко това, защото Кристин ме дари с онази бърза целувка на прага? Толкова ли бях зажаднял за женски ласки?

Разгледахме още много места. Не забравихме и градината със скулптурите. Особено ни се хареса голямата статуя на един трол, която ми напомни за плаката на кълнтри певеца Джо Кокър, на който той стискаше в шепата си макет на фолксваген костенурка. А накрая дойде ред на позакъснелия обяд, изцяло вегетариански, разбира се: салата от печени зеленчуци, сандвичи с фъстъчено масло и конфитюр.

— Животът е много приятен тук, нали така, приятелче? — подхвърлих аз, докато се наслаждавахме на храната. — Няма по-хубав град от този, момчето ми.

Алекс младши кимна в знак на съгласие, но после вдигна към мен широко отворените си невинни очи и ме попита:

— А кога ще се прибереш завинаги у дома, тате?

О, човече! Кога най-сетне ще се прибереш у дома?

98.

Кристин ме бе помолила да доведе Алекс преди шест следобед и аз спазих обещанието си. Толкова съм отговорен, че понякога не мога да се понасям. Тя ни чакаше на верандата, в светлосиня рокля и обувки с токчета. Държа се безупречно, както и очаквах. Усмихна ми се топло, щом ни видя да се задаваме отдолу по улицата. Прегърна Алекс младши и го притисна плътно към себе си, когато той се затича към нея, викайки „мамо“.

— Явно добре си се позабавлявал — рече тя, когато погали нашето пораснало вече момче по главата. — Не се и съмнявах в това. Алекс, сега татко трябва да си ходи в неговата къща. Ще се върне обратно във Вашингтон, чак там, в окръг Колумбия. А двамата с теб ще отидем на вечеря у Тео.

Очите му плувнаха в сълзи.

— Не искам тати да си отива! — запротестира малкият.

— Знам, но трябва да тръгне, сладък мой. Татко трябва да ходи на работа. А сега го прегърни. Скоро отново ще ни посети.

— Ще дойда, разбира се, че ще дойда — обещах аз, докато се чудех кой е този Тео. — Винаги ще идвам да те виждам.

Алекс се хвърли в прегръдките ми. Хубаво ми беше да притискам крехкото му телце и не ми се искаше да го пусна. Обичам уханието, докосването му, усещането за забързаното туптене на малкото му сърчице. Но в същото време не исках да страда от раздялата, която разкъсваше душата ми.

— Пак ще дойда — обещах аз. — Колкото мога по-скоро. Само да не пораснеш прекалено голям, та да не мога да те позная.

Алекс само прошепна:

— Моля те, тате, не заминавай. Моля те, не си тръгвай.

Повтаряше го неуморно, отново и отново, докато седнах във взетата под наем кола и потеглих. Махах с ръка за сбогом на сина си, който се смалчаваше все повече и повече, за да изчезне накрая съвсем от погледа ми, когато трябваше да завия зад ъгъла на улицата. Още усещах телцето му.

Не спирам да го усещам.

99.

Малко преди осем същата вечер седях сам в оскъдно осветения бар към „Кингфиш Кафе“ на ъгъла на Деветнадесета улица и „Мърсър“ в Сиатъл. Потънал в мисли за моя най-малък син — макар че всъщност мислех едновременно за всичките си деца, — когато Джамила се появи на прага на ресторанта.

Беше с дълго черно кожено палто, с черна блуза и черна пола. Когато ме видя да седя сам в бара, ми се усмихна ослепително. Може би й се сторих също толкова хубав, колкото и тя на мен. Може би... При Джамила проблемът е там, че тя е много красива, но като че ли не го осъзнава. Или поне на мен така ми се струва. Бях й споменал, че ще ходя в Сиатъл, а Джам каза, че ще вземе самолета, за да вечеря с мен.

Отначало не бях напълно сигурен дали идеята беше разумна, но се оказа, че колебанието ми е било напразно. Бях невероятно щастлив да я видя, особено след раздялата с малкия Алекс.

— Изглеждаш прекрасно, Захарче — прошепна ми тя, докато докосваше с устни бузата ми. — Но имаш малко потиснат и уморен вид, скъпи. Сигурно работиш прекалено много. Свещ, която не се угасва навреме, бързо изгаря.

— Вече се чувствам по-добре — уверих я. — Затова пък ти изглеждаш прекрасно и за двамата.

— Наистина ли? Е, благодаря ти за тези думи, повярвай ми, имах нужда да ги чуя.

Както се оказа, „Кинг фиш“ бе ресторант с необичайно демократичен порядък: никакви резервации, но затова пък веднага ни настаниха на една чудесна маса край стената. Поръчахме аперитивите и вечерята, ала през по-голямата част от времето си държахме ръцете и говорихме за всичко, което се случваше в живота на всеки от нас двамата.

— Тази работа с малкия Алекс — заговорих аз — много ме измъчва. Противоречи на всичко, което е характерно за мен, на което Нана ме е научила. Не мога да го оставя да расте там без баща.

Джамила се намръщи и ми се стори, че внезапно настроението ѝ помръкна.

— Нима тя не се грижи добре за него?

— О, не. Кристин е добра майка. По-скоро ме съсипва това, че сме разделени. Обичам този малчуган и той ми липсва толкова много всеки божи ден, когато съм далеч от него. Липсва ми начинът, по който говори, ходи, мисли, разказва вицове, които съвсем не са за неговата възраст. Ние с него сме две нещастни хлапета, Джам.

— И затова — рече тя, поглеждайки ме право в очите — търсиш забрава в работата си.

— Да — кимнах, — вярно е. Но това е съвсем друга история. Знаеш ли, хайде да се махаме оттук.

— Какво си намислил, агент Крос?

— Нищо извън рамките на закона, инспектор Хюз.

— Хмм, наистина ли? Колко жалко!

Преди срещата ми с Джамила разполагах със запазена стая в хотел „Феърмонт Олимпик“ на Рениър Скуеър — онзи, който се намира точно срещу Университета. И сега изгарях от нетърпение по-скоро да се добера дотам. По-точно — двамата с Джамила. Но докато прекосяхме впечатляващото фоайе, тя тихо подсвирна с уста. Загледа се в изящно изрисувания таван, висок поне дванадесетина метра. Беше малко след десет вечерта и в просторното помещение нямаше и следа от обичайния дневен шум и суетня.

— Декорирането е в стил Италиански ренесанс. Грамадните полилеи по тавана очевидно са имитация на антики от някаква много по-ранна епоха, свещниците по стените са подбрани в тон с полилеите. С една дума: пет звезди или по-скоро пет диаманта! Наистина съм впечатлена — усмихна се Джам.

Както винаги, когато зърнеш нещо много красиво, ентузиазмът ѝ нямаше граници.

— Понякога човек има нужда да се поглези.

— Това определено е истинско глезене, Алекс — рече Джамила и ме целуна бързо насред фоайето. — Наистина съм безкрайно щастлива, че си тук. Прекрасно е отново да сме заедно.

Стаята ни се намиреше на десетия етаж и в нея всичко беше както си му е редът: светло, чисто, навсякъде кадифе и плюш, а в средата на този разкош — едно приказно, истинско кралско легло. Разполагахме дори с изглед към залива Елиът, като в далечината се виждаше остров Бейнбридж, край който се очертаваше смътно един току-що потеглил ферибот. Цялата гледка през прозорците, както и интериорът не можеха да бъдат по-добри дори ако бях планирал всичко това детайл по детайл.

Огромното легло във „Феърмонт Олимпик“ беше застлано с пухкава завивка на златистозелени райета, но ние въобще не си направихме труда да я отметнем. Просто се стоварихме отгоре ѝ, без да спираме да се смеем, да си бъррим развеселено, безкрайно

щастливи, че сме заедно, едва сега осъзнали колко много сме си липсвали един на друг.

— Чакай малко да те предразположа, Алекс — прошепна Джам, докато измъкваше ризата от панталоните ми. — Е, как е сега, по-добре ли е?

— Нека и аз да сторя същото за теб. За да е честно. Гърди до гърди.

— Е, така ми харесваш.

Започнах да разкопчавам блузата на Джамила, докато тя вършеше същото с копчетата на моята риза. Никой от нас не бързаше. Всъщност целта бе всичко да продължи колкото се може по-дълго, без да пропускаме нито една подробност, да усетим тъканта на дрехите ни, както всеки най-нежен допир по настръхналата си кожа. Да не можем да си поемем дъх, докато телата ни сами се вплитаха едно в друго, а искрите, прехвърчащи между тях, само подклаждаха страстта.

— Явно имаш голям опит — прошепна задъхано тя. Точно такава най-много я обичах.

Засмях се от сърце:

— Всъщност най-много съм практикувал изкуството на чакането.

— Също както сега очакваш да посегна към следващото ти копче? — запита тя.

— Не знам още колко ще издържа, Джамила. Не се шегувам.

— Е, ще видим. Просто ще изчакаме. Аз също не се шегувам.

Когато блузата на Джамила и моята риза бяха разкопчани докрай, ние все така бавно се освободихме от тях. През цялото време нито за миг не спряхме да се целуваме и галим, да вдъхваме уханието на телата си. Беше си сложила парфюм и аз веднага го разпознах: *Calèche Eau Delicate*. Знаеше колко обичам този аромат. Джамила обожаваше да я галя леко по цялото тяло и аз не я разочаровах. Първо по раменете и гърба, а после по ръцете ѝ, по красивото ѝ лице, по дългите ѝ бедра, по изящните ѝ глезени, а после отново по бедрата, само че този път отвътре.

— Ти ставаш все по-топъл... — простена тя и се усмихна съблазнително.

Накрая се изхлузихме от леглото и се изправихме, без да преставаме да се докосваме. Свалих сутиена ѝ и поех гърдите ѝ в

шепите си.

— Както ти казах, не знам колко още ще издържа така.

И наистина не издържах. Бях твърд, толкова твърд, че чак ме болеше. Плъзнах се надолу и коленичих на ориенталското килимче. Целунах я там, долу. Тя беше силна и уверена и може би тъкмо затова обичах да коленича пред нея.

Накрая отново се надигнах.

— Аз съм твоята робиня — прошепна тя. — Или господарка? Или по малко от всичко?

Проникнах в Джамила, както бяхме прави, танцуващи намясто. Сетне се отпуснахме назад и се проснахме в леглото. За миг се почувствах напълно изгубен, потънал докрай в Джамила Хюз. Бях точно там, където исках да бъда. Тя издаваше онези нейни леки въздишки и степания, които така обичах.

— Липсваше ми близостта ти — прошепнах. — Твоята усмивка, гласът ти, всичко.

— Същото е и с мен — отвърна тихо тя.

След известно време телефонът ми, захвърлен на нощната масичка, започна да звъни.

За пръв път постъпих правилно — съборих проклетото нещо на пода и метнах отгоре му една възглавница. Ако беше Вълка, можеше да ми позвъни сутринта.

101.

На следващата сутрин поех обратно към Айдахо Рокис. С Джамила отидохме заедно с такси до летището, след което се качихме на различни самолети, за различни посоки.

— Голяма грешка правиш, глупав ход! — упрекна ме тя на раздяла. — Трябваше сега да отлетиш с мен за Сан Франциско. Явно се нуждаеш от повече Ар енд Ар^[1].

Знаех го, но нямаше начин да стане.

Корки Ханкок бе най-важната следа, до която засега се бяхме добрали, а наблюдението се затягаше все повече и повече. Ханкок вече не можеше да се премести, където и да било в границите на целия щат Айдахо, без да бъде следен визуално или подслушван. Около къщата му бе организирано плътно наблюдение, както и в цялата околност и в онази голяма празна плевня. Четири мобилни екипа денонощно бдяха над него, като в резерв се държаха още четири въздушнопреносими групи, готови — ако се наложи — незабавно да се включат в акцията. Шефовете ни бяха добавили и въздушно наблюдение над къщата му.

Веднага след връщането ми в Айдахо ме отведоха на срещата с повече от две дузини агенти, за да се уточнят подробностите по следенето. Тя се проведе в един малък киносалон в Сън Вали. Вечер там прожектираха „Двадесет и един грама“ с Шон Пен и Наоми Уотс, но през деня салонът пустееше.

Пред нас се появи главен агент Уилям Кох. Висок, слаб, дори мършав, с ленена риза, джинси и протрити черни каубойски ботуши. Още от самото начало ни даде да разберем, че на никого няма да отстъпи ръководството на операцията, макар че към същото се стремеше и неговата партньорка от ЦРУ Бриджит Руни — самоуверена, тъмнокоса жена с остър като бръснач ум.

— Ще бъда съвсем кратък. Или Ханкок знае, че вече сме тук и го дебнем, или е невероятно предпазлив по рождение — започна Кох. — Откакто се появихме, не е разговарял с никого. Е, на няколко пъти се свърза с интернет, за да си купи нова въдица, надникна в някакви порносайтове и веднъж се позаинтересува от резултатите от

бейзболните мачове. Има приятелка, която се казва Корал Лий. Тя живее в близкото село Кетчъм. Момиче от азиатски произход, но има американско гражданство. За тази Корал определено може да се каже, че изглежда добре, докато за самия Корки Ханкок това съвсем не е така. Предположихме, че е похарчил доста пари по нея, и наистина се оказа вярно. Само за тази година разходите му достигат почти двеста хиляди долара! Пътувания, бижута... Купил ѝ е един от онези модерни спортни автомобили лексус, по които днешните момичета припадат. — Кох млъкна и огледа слушателите си. — Засега това е положението. Знаем, че Ханкок е свързан с Вълка и че е получил много пари за услугите си. Така че след хиляда и двеста часа наблюдение смятаме да надникнем вътре в къщата му, за да поогледаме какво може да се открие там. Уморихме се да чакаме — ядно въздъхна агент Кох.

Част от присъстващите в помещението се усмихнаха, макар не всички да свързаха заключението на Кох с песента на Кинкс. Някой ме потупа по рамото, като че ли аз имах нещо общо с това решение, което по принцип би трябвало да ни бъде спуснато от централата във Вашингтон.

— Не съм аз. — Обърнах се и свих рамене пред агента зад мен, който ме поздравяваше. — Тук съм само един прост редник и нищо повече.

Екипът, който бе определен за нахълтването в къщата на Ханкок, бе съставен предимно от хора от ФБР, но се включиха и няколко агенти от ЦРУ, начело с Бриджит Руни. Макар ЦРУ да присъстваше тук, в Айдахо, главно в името на наскоро изградените по-топли отношения между двете агенции, все пак управлението наистина бе заинтересовано от изхода на операцията, тъй като Ханкок бе пряко замесен в убийството на Томас Уиър, един от техните най-видни ръководители. Но се съмнявах дали някой искаше по-силно от мен да залови Корки Ханкок! Искях да се добера до Вълка. Не знаех как, но по някакъв начин все щях да го пипна. Поне имах нужда да вярвам в това.

[1] *R & R*, или *Rest and relaxation* = Отдых и почивка (отпуск в армията, полицията и специалните служби). — Б.пр. ↑

Кох и Руни — ръководителите на операцията, най-после ни заповядаха да се приготвим за нападението. В уречения час заехме позиции около къщата на Корки Ханкок. Навсякъде можеха да се видят мъже с надписа ФБР по ризите и якетата. Това необичайно струпване на хора в тази иначе тъй безлюдна местност вероятно е подплашило няколко елени и зайци, макар че нямаше нито един изстрел.

Ханкок беше в леглото, с любовницата си. Той бе шестдесет и четири годишен, а тя — само на двадесет и четири. Разпиляла черната си коса по възглавницата, Карел спеше по гръб, чисто гола, но с много пръстени по ръцете. Корки поне бе проявил благоприличие и си бе навлякъл един потник с емблемата на Юта Джаз. Спеше свит на кълбо.

Веднага щом го стреснахме, той ни се разкрещя, но виковете му прозвучаха по-скоро иронично и дори забавно за нас:

— Какво, по дяволите, е това свинство? Пръждосвайте се от проклетата ми къща!

Обаче бе забравил да се прави на изненадан или просто не беше добър актьор. Както и да е, останах с впечатлението, че е знаел за посещението ни. Но откъде? Дали не бе забелязал някой от нашите да се навърта наоколо през последните дни? Или е бил предупреден от свой човек, служител във ФБР или в ЦРУ? Знаеше ли Вълка, че слухтим по следите на Ханкок?

През първите два часа от разпита се опитахме да изтръгнем показания от Корки Ханкок с помощта на чудодейния серум на д-р Джей О'Конъл, изпробван от него върху Джо Кахил. Обаче серумът не сработи така добре с Корки. Под неговото въздействие Ханкок се поразвесели и дори изпадна в доста приповдигнато настроение, но накрая просто се отпусна на облегалката на стола, млъкна и с това всичко приключи. Не ни разказа много, дори не потвърди това, което вече бяхме изтръгнали от Кахил.

Междувременно извън спалнята с пълна пара продължаваше трескавото претърсване на къщата, плевника и шестдесетте акра, на които се простираше ранчото на Корки Ханкок. Агентите се натъкнаха

на спортния му остин мартин, а всички знаехме, че Вълка обожаваше бързите автомобили. Но нищо друго не привлече вниманието ни през трите пълни работни дни, през които стотината агенти не оставиха непроверен дори един квадратен сантиметър от ранчото. През това време половин дузина компютърни експерти — включително наети опитни специалисти от Интел и Ай Би Ем — се опитваха да пробият защитата на двата компютъра на Ханкок. Накрая стигнаха до извода, че той е наел и от тях по-добри външни експерти, за да защитят всичко, което бе записал в двата компютъра.

Не ни оставаше нищо друго, освен отново да се въоръжим с търпение. Изчетох всички списания и вестници в къщата на Ханкок, включително и няколко доста стари броеве, дори и местното железопътно разписание „Айдахо Маунтън Експрес“. Излизах на дълги разходки, опитвайки се да си представя в каква посока ще поеме моят личен живот занапред и дали всичко това би имало някакъв смисъл. Не постигнах кой знае какво, но поне чистият планински въздух бе полезен за белите ми дробове.

Когато най-после се стигна до пробив в защитата на компютрите на Корки Ханкок, не открихме нещо съществено. Нямаше никаква пряка връзка с Вълка или с когото и да било от останалите заподозрени.

Но на следващия ден един млад хакер, нает за сътрудник в нашия офис в Остин, щата Тексас, успя да напипа един вторичен файл, прикрит в друг, солидно кодиран. В него се съдържаха сведения за редовните банкови трансакции, извършвани в полза на Корки Ханкок от една банка в Цюрих. Всъщност не една, а две швейцарски банки.

И тогава вече не *подозирахме*, а *знаехме*, че Ханкок притежава много пари в тези тайни сметки. Повече от шест милиона долара. Или поне приблизително толкова. А това беше най-добрата новина от дълго време насам.

Така че трябваше да посетим Цюрих — поне за ден-два. Не очаквах да откроя Вълка там, но човек никога не знае... А и освен това досега никога не бях ходил в Швейцария. Джени ме помоли, ако може, да й донеса цял куфар с шоколад и аз й обещах. *Цял куфар, пълен догоре с най-хубавия швейцарски шоколад, скъпа. Поне това мога да сторя за теб, след като липсвах през повечето от деветата година на твоя живот.*

103.

Ако аз бях Вълка, непременно бих избрал Цюрих като предпочитано място за живеене. Цюрих е красив, удивително чист град на брега на едно езеро — Цюрих — зее, — с чудесни сенчести места под дърветата около бреговете му, с алеи, извиващи се покрай тях, със свеж планински въздух, който си струва да вдишваш с пълни гърди. Когато пристигнах, над града бе надвиснала буря и въздухът ухаеше на озон. Фасадите на повечето сгради бяха в светли тонове, бели или пясъчножълти, а някои от тях бяха украсени с швейцарските знамена, които плющяха на буйния вятър, връхлитащ откъм езерото.

Докато влизах в града, забелязах тролите с тежките кабели над тях — силата на традицията. Но още повече ме впечатлиха кравите от фибростъкло в естествена големина на фона на алпийски пейзажи, които веднага ми напомниха за кравата Му — любимата играчка на Алекс младши. Какво щях да правя с него — какво въобще можех да направя...

Цюрихската банка се помещаваше в сграда от шестдесетте години, разположена много близо до езерото. Отвън ме посрещна Санди Грийнбърг. Беше облечена в сив костюм, с черна чанта, чиято дръжка висеше през рамото ѝ. Изглеждаше така, сякаш и тя работеше в тази банка, а не в Интерпол.

— Друг път идвал ли си в Цюрих, Алекс? — попита ме Санди, след като ме прегърна и ме целуна по двете бузи.

— Никога. Когато бях на десет или единадесет години, ми подариха едно от онези техни сгъваеми ножчета, дето служат за много неща.

— Алекс, на всяка цена трябва да хапнем в някой местен ресторант, обещавай ми. А сега да влизаме вътре. Те ни очакват, а тук, в Цюрих, не обичат да чакат. Особено bankerите.

В цюрихската банка всичко изглеждаше подредено с много вкус и, разбира се, с ужасно много пари. Повърхности, полирани до блясък, навсякъде чудесно подбрани дървени ламперии по стените, а по подовете — нито едно петънце. Блестеше от чистота като в

операционна зала. Залата с касиерите бе облицована с полирани каменни плочи, а по стените и тук изобилстваше от дървени ламперии. Самите касиери действаха много ефективно, като истински професионалисти, и си *шепнеха* един на друг. В декорациите на банката не се наблягаше на търговските символи, а по-скоро на творбите на модерното изкуство. Струва ми се, че схванах основния замисъл: *изкуството* бе символът на банката.

— Цюрих винаги е бил привлекателен център за артистичните хора — обясни ми Санди, без да *шепнеше*. — Тук се е появило движението Дада^[1]. Вагнер, Щраус, Юнг — те всички са живели и творили в Цюрих.

— Джеймс Джойс е написал „Одисей“ в Цюрих — добавих аз и ѝ намигнах.

Санди се засмя:

— О, бях забравила, че си заклет интелектуалец!

Швейцарските охранители ни съпроводиха чак до вратата на кабинета на директора на банката, с внушително, но стилно обзавеждане. И блестящ от чистота. Върху попивателната на директора се виждаше само една папка. Всичко останало бе отстранено и прибрано някъде по шкафовете.

Санди се ръкува с господин Делмар Померой и веднага след това му връчи един плик.

— Това е писмена гаранция — обясни му тя. — Ето номера на банковата сметка: 616479Q.

— Всичко е надлежно уредено — отвърна ѝ хер Померой.

И това беше! После един от банковите служители, отговарящ за трансакциите по тези сметки, ни донесе банковото досие, съдържащо цялото движение на авоарите, постъпващи и напускащи в банковата сметка с кодиран номер 616479Q. Дотук със сигурността и секретността на швейцарските банки.

Всичко е надлежно уредено.

[1] Дадаизмът е бил много авангарден през 1916–1922 г. Дадаистите критикуват общоприетото в живописа и поезията, като пропагандират анти естетизма, чрез което подготвят почвата за появата на сюрреализма, неореализма, хепънинга и попарта. — Б.пр. ↑

Приличаше по-скоро на интуиция, отколкото на ефективна и методична полицейска работа. Макар, разбира се, да знаех, че не е така. Санди, двама от нейните агенти, изпратени от централата на Интерпол, и аз преровихме всички налични данни за трансакциите на Корки Ханкок, затворени в едно малко помещение без прозорци, свряно нейде дълбоко в подземията на цюрихската банка. Оказа се, че банковата сметка на бившия агент на ЦРУ изведнъж набъбнала от около двеста хиляди щатски долара на малко повече от шест милиона.

Последният, при това най-голям, депозит възлизаше на сумата от три и половина милиона долара и бе постъпил на четири вноски през тази година.

Източникът на това плащане бе една друга банкова сметка, открита на името на някой си Юрий Житоморов. Необходими ни бяха около два часа, за да проследим цялото движение на авоарите по тази сметка. Това изискваше да се проверят повече от стотина страници банкови документи, като първите от тях бяха датирани от 1991-а. Тоест в годината, през която Вълка е бил изведен от Русия. Съвпадение ли беше това? Не вярвах в съвпаденията, вече не.

Проверихме особено грижливо извлеченията от движението на парите по сметката на Житоморов. Сред тях фигурираха платежни документи, по които получател на парите се оказа някаква компания, лицензирана да извършва частни чартърни авиопревози; но имаше също и суми за билети по редовните полети на Бритиш Еървейс и Ер Франс; както цяла купчина ордери за заплащане на нощувки в такива луксозни хотели, като „Бел Еър“ в Лос Анджелис, „Шери-Нидерланд“ в Ню Йорк и „Четири сезона“ в Чикаго. Имаше също големи финансови трансфери към Америка, Южна Африка, Австралия, Париж и Тел Авив. *Вълчите следи?*

Един от многото платежни документи внезапно привлече вниманието ми: разходен ордер за купуването на четири извънредно скъпи спортни коли във Франция, като всичките тези автомобили били доставени от един и същи човек — реномиран търговец на автомобили

от Ница. Името на фирмата му бе „Ривера Моторс“. Подбраните марки коли наистина звучаха доста внушително: един лотос, един ягуар специален модел и два броя остин мартин.

— Според сведенията, с които разполагаме, Вълка е запален почитател на свръхскоростните спортни коли — споделих аз със Санди. — Може би покупката на тези автомобили тук означава нещо. Нищо чудно да се окаже, че сме по-близо, отколкото очаквахме. Какво мислиш?

Тя кимна в знак на съгласие.

— Да, ще трябва да посетим дилърите на „Ривера Моторс“ в Ница. Пък и защо не, Ница е чудесен курорт! Но първо, Алекс, нека да обядваме тук, в Цюрих. Обеща, че ще ми правиш компания.

— Доколкото си спомням, ти ме накара да ти обещаая. След онази моя неуместна шега за швейцарските джобни ножчета.

И без това бях гладен, така че идеята ѝ ми се стори много навременна. Санди избра да обядваме във „Ветлинер Келер“, като добави, че това бил един от любимите ѝ ресторанти. Според уверенията ѝ невъзможно било да не допадне и на мен.

Когато влязохме вътре, тя ми обясни, че ресторантът бил основан още през 1551 г. — достатъчно дълъг период от време за доказване на способността за оцеляване, за който и да е бизнес. Така че за час и половина забравихме за полицейската работа. Менюто ни включваше ечемичена супа, или както я нарече келнерът — *zuppe engandinese*, задушено в гювече, с названието *vertliner topf*, като всичко това поляхме с едно превъзходно бяло вино. Всичко беше както трябва: идеално колосаните бели ленени покривки и кърпи за хранене, розите в солидните кристални вази. Дори солниците и съдините за пипера и другите подправки бяха от планински кристал.

— Това беше една от най-хубавите ти идеи — похвалих Санди към края на гастрономическия ритуал. — Прекрасен отдих през най-напрегнатия етап на разследването.

— Нарича се обяд, Алекс. Трябваше да го правиш по-често. Хубаво е да дойдеш в Европа с *приятелката си* — Джамила. Прекалено много работиш.

— Предполагам, че ми личи.

— Не, всъщност изглеждаш отлично, както винаги. Държиш фронта по-добре от Дензъл Уошингтън, или поне е така според

впечатленията ми от последните му филми. Не зная как го правиш, но е факт. Но съм убедена, че вътрешно си изцеден. Хапни, отпусни се, а след това ще отскочим до Ница, за да проверим някои спортни коли. Ще бъде нещо като ваканция на море. Кой знае, може пък да заловим убиеца. А сега си допий виното.

— Дадено — съгласих се. — Но после трябва да купя малко шоколад за Джени. Пълен куфар. Обещах й.

— А не обеща ли да заловиш Вълка? — попита ме Санди.

— Да, и това също.

Следващата спирка беше магазинът на онзи реномиран търговец на скъпи автомобили в Ница. Чувствах се като във филм на Алфред Хичкок.

Собственикът на „Ривера Моторс“ — притежаващ изключителните права на концесия за продажбите на марки, като „Ягуар“, „Остин Мартин“ и „Лотос“ — очевидно също бе любител на драматичните ефекти или поне по отношение на дизайна. В съзвучие с това в шоурума се извиваше дълга редица блестящи черни коли. Те се виждаха отлично и откъм улицата, през високите прозорци. Огледално лъснатите черни автомобили контрастираха изумително с идеално почистения бял под.

— Е, какво ще кажеш? — попита ме Санди, докато излизахме от наетото под наем скромно пежо, което, засрамени, побързахме да паркираме по-настрани от алеята, водеща към шоурума.

— Мисля, че отдавна ми е време да си избира нова кола — отвърнах ѝ аз. — Освен това знам, че Вълка е луд на тема лъскави свръхскоростни и супермодерни спортни модели.

Влязохме вътре и се спряхме пред гишетото на рецепционистката — елегантна персона, с чудесен тен, с изрусена, грижливо вчесана конска опашка. Тя набързо ни огледа с преценяващ поглед. *Мъж и жена, и двамата над метър и осемдесет, със зъби като от слонова кост. Кои бяха тези хора?*

— Искаме да се срещнем с господин... — заговори я Санди на френски.

— Имате ли уговорена среща с мосю, мадам?

— Всъщност имаме. С колегата представляваме Интерпол и ФБР съответно. Предполагам, че мосю Гарние ни очаква. Тук сме по важен делови въпрос.

Докато изчаквахме появата на собственика, продължих да оглеждам мястото. Изумително скъпите и също толкова луксозни автомобили бяха подредени безупречно по шаблона, наричан от специалистите в бранша „рибена кост“. Между тях имаше само саксии

с декоративни растения. В съседното сервизно ателие механици, до един навлекли работни комбинезони с емблемата на автомобилите „Ягуар“ по тях, се трудеха усърдно, макар че инструментариумът им не успя да ме впечатли.

След три минутно изчакване се появи менажерът на шоурума, облечен в модерен, дискретно елегантен сив костюм. Цената му обаче не беше толкова дискретна — отдалеч си личеше, че е скъп.

— Дошли сте при нас, защото се интересувате от онези два остин мартин, както от онзи ягуар и един лотос? — попита той.

— Нещо от този род, мосю — кимна му Санди. — Не може ли да ни приемете в офиса си? Не бихме искали да навредим на бизнеса ви, като говорим тук, в шоурума.

Менажерът се усмихна.

— О, мадам, повярвайте ми, нашият бизнес е брониран.

— Е, нека сами се убедим в това — намесих се аз на френски. — Или може би ще е най-добре да го кажа по следния начин: да се опитаме да го запазим такъв. Става дума за разследване на убийство.

Менажерът внезапно стана изключително любезен и значително по-склонен към сътрудничество. Оказа се, че четирите въпросни автомобили били закупени от мосю Аглионби, който очевидно притежаваше дом на красивия полуостров Кап Фера, намиращ се в източна посока, съвсем близо до Ница. Мосю Гарние ни обясни с най-дружелюбен тон, че трябвало само да се спуснем до „Долния корниз“, тоест по главното крайбрежно шосе, водещо към Монако. Невъзможно било да го пропуснем. Както и да не забележим внушителното имение на Аглионби.

— *Да заловиш крадеца.* Помниш ли го този филм? — попита ме Санди два часа по-късно, докато напредвахме по виещото се шосе към Кап Фера. Бяхме изгубили малко време, за да подсигуририм подкреплението.

— Всъщност повечето от най-забележителните кадри от филма на Хичкок^[1] са били заснети именно тук — продължи Санди. Тя посочи с ръка към пътя, виещ се като змия сред стръмните крайбрежни скали. Следващият прав участък от това толкова опасно шосе се намирал най-малко на стотина метра нагоре по склона. Толкова страховито, че чак да ти настръхнат косите!

— Освен това сме дошли тук, за да заловим един масов убиец, напълно лишен от съвест — отбелязах аз, — а не някой остроумен и очарователен апаш, спускащ се от покривите на сградите, какъвто игра във филма актьорът Кари Грант.

— Да, и това е истина. Но няма да е зле да ми помагаш да се съсредоточа върху шофирането, Алекс — промърмори Санди. Ала аз бях спокоен, защото тя винаги, независимо от обстоятелствата, си оставаше концентрирана само върху задачата, която изпълняваше в момента. Ето защо двамата с нея се погаждахме тъй добре.

Имението на Аглионби се намирал откъм западната половина на Кап Фера във Вилфранш сюр Мер. В тази курортна местност — докато пътувате по магистралата D-125, известна също като Кръговия крайбрежен булевард — често можете да се натъкнете на великолепни

имения, вили и градини, скрити обаче зад високи каменни огради. След нас бавно се нижеха около половин дузина коли и микробуси, които без съмнение също ловяха окото. Един яркосин ролс-ройс, със свален покрив, управляван от красива блондинка със слънчеви очила и пъстро шалче около шията, се изниза от едно имение. На терасата на „Трай Отел дьо Кап Фера“ се излежаваха по шезлонгите туристи, решили да се възползват от щедрите ласки на силното южно слънце. Накрая вниманието ми бе привлечено от плувен басейн, издълбан наскоро сред скалата, надвесена над плажа Писин дьо Солей.

— Алекс, не мислиш ли, че ни пратиха за зелен хайвер? — попита ме Санди с леко тревожен тон.

— Длъжни сме да проверим. Улучваме и пропускаме, преследваме и поставяме капан. В случая имам добро предчувствие — може и да изскочи нещо. Мосю Аглионби все трябва да е свързан по някакъв начин с цялата тази история.

И така, бях обнадежден. Открихме страхотно много пари в сметката на Корки Ханкок, като по-голямата част от тях бяха постъпили в банката в Цюрих съвсем наскоро. Но какво знаеше той в действителност за Вълка? И кой въобще знаеше нещо за него?

Най-после съзряхме имението, което търсехме, и Санди го подмина.

— Сега ще те пипнем, кучи сине! — гневно процеди тя. — Аглионби? Възможно ли е да е Вълка? Защо пък не?

— Който и да живее в това имение, със сигурност не страда от липса на пари. Господи, кога ли ще се насити хорската алчност?

— За човек, притежаващ някой и друг милиард долара, това е по-скоро скромно убежище. При богатите не става въпрос за къща, а за къщи. Пръснати по най-хубавите места — Ривиерата, Лондон, Париж, Аспен...

— Сигурно е така, щом го казваш. Лично аз никога не съм имал един милиард долара. Нито пък вила на Ривиерата.

Въпросното местенце беше една окъпана от слънцето вила в средиземноморски стил, бледожълта, с бели линии по фасадата, с прекрасни балюстради. Всички дървени капаци на прозорците бяха плътно затворени, явно за да предпазват обитателите от жарките лъчи на обедното слънце. *Или може би стопаните просто не искаха да*

бъдат видени? Четири етажа, някъде към тридесетина стаи — с една дума, истински малък Версай.

Но засега ние се интересувахме само от това дали ще можем да надникнем вътре. Както го бяхме планирали предварително, се настанихме в един малък хотел, издигащ се съвсем близо до морския бряг. Решението бе взето от шефовете на местната полиция с оглед да се подsigури подход към имението на Аглионби откъм южната посока. Вече бяхме разузнали, че понастоящем имението пустееше, като се изключи, разбира се, многобройният обслужващ персонал. Трябвало да се облечем и представим като градинари и домашни помощници. Начало на операцията — утре.

Санди и аз търпеливо изслушахме плана, докато ни го обясняваха най-подробно, стъпка по стъпка. Накрая се спогледахме: *Не и този път!*

Пръв заговорих аз:

— Влизаме тази нощ. Със или без вашата помощ.

[1] „Да заловиш крадеца“ — филм на Алфред Хичкок от 1955 г.; Кари Грант играе крадец, който се е отказал от занаята и се влюбил в прелестната Грей Кели, но полицията продължава да го подозира, че е замесен в кражба на много скъпи диаманти. — Б.пр. ↑

107.

Решението да атакуваме директно беше подкрепено с ентузиазъм от колегите от централата на Интерпол и дори от шефовете на френската полиция в Париж, които непрекъснато поддържаха тесни контакти с Вашингтон. Искаха да заловят Вълка не по-малко от целия останал свят. Този път, за разнообразие, всичко ставаше много бързо, както през целия следобед, така и привечер. Аз щях да участвам в нападението. Също и Санди.

Атаката бе планирана така, все едно Вълка наистина се намираше вътре във вилата. За целта по възловите позиции, от всички страни на имението, бяха разпределени седем екипа от по двама снайперисти, с кодирани названия за радиовръзката: бели (това бяха атакуващите от север), червени (от изток), черни (от юг) и зелени (от запад). Не остана нито една врата и нито един прозорец, които да не бяха взети под прицел, като на всеки стрелец беше разяснена подробно конкретната мишена. В сравнение с останалите атакуващи отряди именно снайперистите бяха залегнали по-близо към имението. Нашите очи и уши.

Поне досега нямаше никакви признаци, че присъствието ни е било засечено от обитателите на имението.

И докато снайперистите заемаха позициите си, ние — хората от Интерпол, от ФБР, от френската армия и полиция — се преобличахме в бойните униформи: черни бойни костюми „Номекс“, бронезилетки над тях, автомати и полуавтоматични пущки МР-5. Целият терен се следеше от три хеликоптера, отдалечени на по-малко от една миля. Разбира се, при нападението хеликоптерите също щяха да се включат в помощ на сухопътните формирования. И така, не след дълго бяхме абсолютно готови и чакахме само зелената светлина. Обаче някои от нас, по-скептично настроените, мислеха, че операцията отново ще се отложи в последната минута — я заради политиците, я от внезапен страх сред командирите, я от друго непредвидено нещо.

Лежах, проснат на земята по корем, а до мен същата поза бе заела Санди Грийнбърг. Намирахме се на по-малко от стотина метра от

главната къща в имението на мосю Аглионби. Започнах да се напругам. Вълка можеше да е вътре в къщата; може би той беше Аглионби.

Вътре светнаха някакви лампи, но до полунощ по прозорците почти не се мяркаха хора. Охраната бе доста скромна — само двама пазачи.

— Потискащо тихо е там — промълви Санди. — Тази работа взе да не ми харесва, Алекс. Алармената инсталация е включена.

— Вече е почти два през нощта.

— Изненадан ли си, че ще атакуваме? — попита ме тя.

Аз се усмихнах:

— Не, не съм изненадан. Забрави ли, че френската полиция непременно иска да залови Вълка. Може би дори повече от нас. Но дали ще дадат заповед...

И тогава дойде сигналът за атака! Санди и аз бяхме причислени към втория атакуващ отряд, така че се затичахме към къщата, изчаквайки около четиридесет и пет секунди след атаката на колегите ни от първата вълна. Нахлухме вътре откъм задната страна, през кухнята.

Някой се вмъкна през прозорец на горния етаж. На пода заварихме един от двамата пазачи на имението, с ръце, извити на гърба и стегнати в белезници. Навсякъде подовете бяха хлъзгави заради много добре полирания мрамор. В средата на второто помещение, в което нахълтахме — оказа се огромен хол с четири камини, — видях голяма стъклена купа, оставена върху една от масите. Надникнах вътре, защото ми се сториха подозрителни черните предмети в нея.

Смокини, установих най-после по миризмата и се усмихнах на прекалената си мнителност.

После Санди и аз се затичахме по един дълъг коридор. Все още отникъде в къщата не бяха проехтели изстрели, но въпреки това се вдигна доста шум.

Добрахме се до централната всекидневна с размери и с обзавеждане, каквито могат да се видят само в някое посолство. Над главите ни висяха кристални полилеи, подът бе изцяло от фино полиран мрамор, а по стените в полумрака се мерзелееха около дузина мрачни платна от френски и холандски майстори на четката.

И отново никаква следа от Вълка. Никакъв признак, че е обитавал или поне посещавал този дом, помислих си с горчивина аз.

— Тази зала за забавление ли е служила или за подписване на междудържавни договори? — попита ме Санди. — Алекс, защо не оказват никаква съпротива, какво става? *Той тук ли е или не?*

Изкачихме се по една вита стълба и тогава видяхме как френските войници измъкваха някакви мъже и жени от спалните на горните етажи. Повечето бяха по бельо, а неколцина — чисто голи. Никой не изглеждаше секси, но със сигурност всички бяха безкрайно изненадани.

Засега поне не бях видял нито един, който би могъл да бъде Вълка. Но откъде мога да знам как всъщност изглежда той? Може ли изобщо някой да знае това?

Разпитите започнаха без каквото и да било протакане още там, в коридорите. *Къде е Вълка?... Кой е Аглионби?*

Цялата къща, от тавана до мазетата, бе претърсена за втори път, при това най-старателно.

Накрая се установи със сигурност, че Марсел Аглионби не е в къщата си. Така ни осведомиха няколко от гостите. Бил по свой бизнес в Ню Йорк. Присъстваше само една от дъщерите му. Момичето просто поканило свои гости — неколцина приятели, на парти, макар че някои от тях изглеждаха двойно по-възрастни от нея. Баща ѝ бил уважаван от всички banker — тя ни се закле в това. Изключено било да е престъпник, а още по-малко Вълка.

В такъв случай дали не беше bankerът на Вълка? И докъде можеше да ни отведе тази следа?

Никак не ми се искаше да си го призная, но нямах друг изход: *Вълка отново бе спечелил.*

Претърсихме още веднъж цялото имение сантиметър по сантиметър, въпреки заплахите на дъщерята.

Длъжен съм да призная, че къщата беше удивително скъпо обзаведена, претъпкана с антики и произведения на изкуството. Санди сподели с мен, че този Аглионби може би се е стараел да имитира разкоша в недалеч разположената вила „Ла Фиорентина“, която единодушно е призната от архитектите за най-красивата къща в света. Банкерът явно притежаваше изискан вкус и можеше да претендира, че е в състояние да си позволи подобен невероятен лукс. Навсякъде се виждаха изящни ръчно изработени мебели от епохата на Луи XIV, както и свещници в стил Луи XV; много стари ориенталски килими; китайски паравани и пана; прекрасни гоблени; класически и модерни картини красяха почти всяка стена в просторната вила. Творби на Фрагонар^[1], Гоя, Питер Брьогел^[2]. *Дали всичко това бе финансирано от Вълка? Но защо не? Нали притежаваше над два милиарда долара?*

Събрахме „заподозрените“ в залата за билиард, където заварихме три билиардни маси и два пъти по толкова плюшени дивани, каквито имаше и в централната всекидневна. И тук цареше същият строго официален стил на вътрешното обзавеждане. Дали някой знаеше нещо за Вълка? По-вероятно беше да познават Парис и Ники Хилтън...

— Някой желае ли да говори от името на цялата група? — обърна се към тях командирът на отряда от френски полицаи.

Никой не се нагърби с ролята на доброволец. Те или нищо не знаеха, или им бе заповядано нищо да не споделят.

— Добре тогава, нека да ги разделим. Още сега започваме индивидуалните разпити. Все *някой* трябва да проговори — предупреди командирът.

И тъй като никой не ми предложи да участвам в тези разпити, излязох навън и поех към морския бряг. Дали не ни бяха насочили съзнателно към тази фалшива следа? Всички игри на Вълка, стратегиите и контрастратегииите му бяха безпогрешни още от самото начало. Защо да спира точно сега?

Видях един огромен покрит дървен навес за лодки. Намираше се на около стотина метра от голямата къща. Но какво всъщност бе това? Някой бе преустроил остарелия пристан в нещо като гараж, където имаше внушителна колекция от над тридесетина много скъпи спортни коли и луксозни седани. Може би най-после това бе някаква следа. Доказателство, че Вълка е използвал имението. Или отново бе поредната уловка, примамка за нас, просто за да ни подразни?

Стоях замислен между този странен гараж и морския бряг, когато сякаш целият ад се стовари върху нас.

[1] Жан-Оноре Фрагонар (1732–1806). Френски живописец и график, автор на „Откраднатата целувка“. — Б.пр. ↑

[2] Питер Брьогел, наричан Брьогел старши или Селянина (1525–1569) — нидерландски живописец, известен с „Триумфът на смъртта“ и „Слепците“, баща на Питер Брьогел младши и Ян Брьогел. — Б.пр. ↑

109.

Всичко, с което той разполагаше, бе само едно късче от мозайката, неговото парченце от пъзела, неговата роля в тази ужасна мисия. Но това беше повече от достатъчно. Бари Нафис знаеше, че се предвижда полицейска акция в това имение във Вилфранш сюр Мер и че до един час хората там ще загинат, включително неговите приятели и онова момиче, с което спеше напоследък — една манекенка от Хамбург. Радост за окото, но доста скъпа.

Екипите от френската армия и полиция вече бяха завзели имението. А сега бе ред на Бари да се залови за работа, да изпълни своя ангажимент. Той не проумяваше за какво бе всичко това, знаеше само, че трябва да бъде свършено.

Когато зави по магистралата D-125, му се стори, че вече е закъснял прекалено много. Но нали бе получил стриктни заповеди. Очевидно някой бе предвидил всичко, което би могло да се случи.

Вълка беше наясно какво предстоеше — той имаше очи дори на гърба си, нищо не оставаше скрито за него!

Това бе всичко, което Бари Нафис знаеше — и само това го интересуваше. Бяха му платили предварително, въпреки че това нямаше кой знае какъв смисъл за него и дори му бе доста неприятно. Защо трябваше да бъдат избити и осакатени толкова много хора?

Преди половин час той бе получил от голямата къща уговорения сигнал по радиочестотата — това бе позвъняването, което го бе събудило, докато спеше в своята хотелска стая.

Мигом скочи от леглото, облече се, после се втурна към предварително уговорената позиция откъм северния край на имението. Опита се да не мисли за своите приятели и за любовницата си, която сега се намираще вътре в къщата. Може би пък все някак си щеше да оцелее...

Но сега дори и това вече нямаше значение. Нямаше как да се противопостави на Вълка заради някакво си момиче. Бари се затича покрай дърветата и гъстите храсталаци. На рамото си носеше преносимия гранатомет, от онези, които използваша за зенитна защита.

На пръв поглед това оръжие, конструирано специално за изстрелване на ракети, наистина изглеждаше много неугледно. Дълго бе метър и петдесет, тежеше малко над шестнадесет килограма. Но пък беше чудесно балансирано, снабдено с приклад като на пушка и оптически мерник. Стреляше с ракети „Стингър“, модел FIM-92A. Зад него в храстите бяха заели позиции още двама оператори. На всеки от тях бе възложена само по една дребна частица от общия замисъл — техният дял от цялото дело.

Тримата професионални убийци бяха готови всеки момент да пристъпят към действие. Кой знае, в този миг може би не само той, но и останалите двама се измъчваха от същите опасения?

Всичко се свеждаше до залагането на капан на полицията.

Ужасяващ смъртоносен капан за всички в онази голяма къща. Полицаяте също щяха да бъдат убити. Каква адска бъркотия!

Когато най-после зае окончателната си позиция, разположена само на петстотин метра от дома, Бари намести неудобния тръбовиден гранатомет на рамото си. С дясната си ръка хвана приклада и нагласи цевта. Държеше го като най-обикновена пушка.

Лесно улови мишената на мерника си. Всъщност едва ли можеше да пропусне такъв значителен обект. После зачака последната команда, която трябваше да чуе през слушалките.

Господи, никак не му се искаше да се стига дотук! Представяше си съвсем ясно онова съблазнително момиче от Хамбург. Името ѝ бе Джери. Толкова бе сладка, ослепителна, толкова свършено бе тялото ѝ... Той чакаше, надявайки се този проклет сигнал въобще да не стигне до него. Заради Джери, заради всичките онези, които сега са там вътре!

Но ето че дойде! Електронен. Безличен като погребение на някой безименен странник. Под формата на свистящ звук, пронизал ушите му: два пъти късо, един път дълго.

Той пое дълбоко дъх, после бавно въздъхна. Сетне, поуспокоен, натисна спусъка.

Бари усети лекото ритане на гранатомета, но доста по-слабо, отколкото бе при пушките.

Зарядът, скрит в ракетата, се възпламени. Първата степен изтласка ракетата само на около десетина метра, откъдето вече бе безопасно да се задейства двигателят на втората степен.

Очите му проследиха следата от изгорелите газове, оставащи след изстрелването на ракетата, работеща с твърдо гориво. „Стингър“-ът пое своя път към целта. Наоколо се разнесе глух рев, докато снарядът се ускоряваше до две хиляди и четиристотин километра в час.

Дано оцелееш, Джери!

„Стингър“-ът се заби в широката стена на къщата. Почти безупречно попадение.

А в това време Бари Нафис бе зает с презареждането за втория изстрел.

Шумът бе оглушително свистящ, последван от адска огнена експлозия. И това виждаха очите ми, накъдето и да се обърнех. Навсякъде царуваше пълен хаос, смърт, разрушения...

Френските полицаи и военни бясно се втурнаха към най-близките възможни укрития. Една ракета удари северната страна на покрива на къщата, разпръсквайки във всички посоки парчета от каменните плочи, дървета и тухли. Коминът за миг излетя високо във въздуха. Последва още един ракетен удар. Третият пък бе само след броени секунди.

Затичах се с все сили към голямата къща, когато внезапно ме връхлетя още една изненада.

Страничната порта на покрития пристан за лодки, онзи, който бе приспособен за гараж, се разтвори широко и оттам изфуча един тъмносин мерцедес седан. Понесе се като вихър по чакълестата алея право към шосето. Аз се втурнах към една от полицейските коли, паркирани на моравата. Въпреки че пръстите ми трепереха, някак си успях да задействам запалването и се понесох в бясна гонитба.

Нямаше никакво време да съобщавам на когото и да било за действията си. Дори и на Санди не можех да се обадя. Чудех се само дали полицейската кола ще догони онзи мощен мерцедес...

Все пак продължих да напредвам по следите му чак към Кап Фера, по онзи кошмарно труден за шофиране маршрут, какъвто бе „Долният корниз“. Едва не се пребих по пътя. Застраших и живота на още няколко шофьори, извадили лошия късмет точно сега да пътуват по това извито шосе, но все пак не изгубих от очи този, който напредваше бърз като вятър доста далеч пред мен.

Кой, по дяволите, бе в онази кола? И защо бягаше? Можеше ли да е Вълка?

Трафикът към Монако днес не бе напълно блокиран, както често се случва в този участък, но все пак пътят бе много претоварен от автомобили и камиони. Стоповете на някакъв камион пред мен ми подсказаха, че шофьорът едва успяваше да удържи тежкото возило по

тези ужасни завой. Тъкмо това бе единствената ми надежда — задръстването да принуди мерцедесът да намали скоростта. Обаче колата внезапно изви и се насочи на запад.

Спортният седан профуча извънредно бързо покрай безкрайната поредица от билбордове и пътни знаци, съобщаващи за ресторантите по крайбрежието. Същото сторих и аз.

Взех един остър завой и пред мен се разкри цялата прелест на залива край Вилфранш сюр Мер, както и луната в небето. За мое щастие точно тогава бе настъпило пълнолуние. После градът бавно се надигна над залива, препълнен с яхти и лодки като играчки, нахвърлени от някой малчуган във ваната. Мерцедесът се понесе надолу по склона. Караше може би с повече от сто и шестдесет километра в час. Спомних си, че някъде бях прочел, че този модел имал двигател с почти петстотин конски сили. Като го гледах как поглъщаше разстоянията, въобще не се усъмних в това.

После навлязохме в старото пристанище на Ница и аз започнах да намалявам преднината, с която седанът се движеше пред мен. Тесните улици се оказаха изненадващо препълнени с хора, особено около баровете и нощните клубове, които — слава богу — никнеха като гъби навсякъде.

Мерцедесът едва не помете една група пияни, излизащи от нощния клуб „Етоал Филант“.

След което и аз натиснах клаксона докрай, за да пропъдя от пътя си същата тази тълпа. Пешеходците ме изпращаха с гневни ругатни и стиснати юмруци.

Мерцедесът рязко зави, за да поеме към горния път — №7, или „Средния корниз“.

Постарах се да го следвам колкото можеше по-отблизо, но знаех, че по всяка вероятност нямаше как да не го изпусна. Всъщност кого щях да изпусна? Кой беше в този автомобил?

Пътят нагоре беше невероятно стръмен и криволичещ. Сега се бяхме насочили към Монако, но тук движението не бе толкова претоварено и мерцедесът без усилия увеличи скоростта си. Очевидно този шофьор много добре познаваше местните пътища и това му позволяваше да напредва много по-бързо, отколкото можех да си позволя с полицейския си седан.

След около два километра вече бях почти сигурен, че съм го изгубил. Отново се бяхме върнали във Вилфранш сюр Мер, само че сега влизахме откъм горната половина на града. Гледката надолу към Кап Фера и Болийо действително бе главозамайваща. Не можах да се съдържа да не погледна натам, макар и само за миг. Дори и при тази вихрена скорост, при тази убийствена гонитба красивата картина ме накара да затая дъх.

Не трябваше да му позволя да се измъкне, затова отново подкарах с около сто и шестдесет километра в час. Но докога щях да издържа на тази рискована надпревара?

Тогава се появи един тунел, тънещ в пълен мрак. А към края му се появи заслепяващата гледка на някакво село, кацнало високо на хълма.

Не успях дори да прочета името му, написано на табелата.

Веднага щом го задминах, пътят стана още по-опасен. Сега напредвахме по „Средния крайбрежен корниз“, който се виеше по стръмните скали. Там някъде долу цветът на морето като че ли се променяше от лазурно опалово до сребристосиво.

Стори ми се, че долових във въздуха аромата на портокали и лимони. Очевидно сетивата ми се бяха изострили — с мен винаги ставаше така, когато бях под въздействието на страха.

Изгубих от погледа си мерцедеса, затова направих единственото, на което в този миг бях способен. Вместо да намаля на следващия завой, рязко настъпих педала за газта.

111.

С бясна скорост започнах да настигам мерцедеса. *Да не би да си решил да се самоубиеш?*, запитах се аз.

Внезапно мерцедесът поднесе с пълна газ в насрещното платно. После се удари в почти отвесната крайпътна скала — кос удар, но много опасен при тази бързина. Сетне се олюля и се завъртя напред-назад, помитайки и двете платна. Отново отскочи от скалите и изведнъж буквално полетя нагоре, към небето.

Носеше се във въздуха, докато пропадеше към морето.

Трескаво набих спирачките и изскочих от колата. Видях как синият седан се удари два пъти в страничната стена на склона, а после се преобърна и се завъртя надолу в бездната. Оттам, където бях, бе невъзможно да се спусна долу.

Не виждах нищо да помръдва сред смазаните останки на мерцедеса. Който и да беше в колата, беше мъртъв. *Но кой бе той?*

Върнах се в полицейската кола, която си бях присвоил в имението. Отне ми цели десет минути, докато стигна до долната магистрала, за да се доближа — колкото бе възможно по-близо — до мястото на катастрофата. Френските полицаи и линейката на „Бърза помощ“ вече бяха пристигнали там, както и няколко ранобудни зяпачи.

Когато излязох от колата, видях, че тялото не бе изнесено настрана от смачкания автомобил. Санитарите вече бяха стигнали до него и сега трескаво се мъчеха да извадят катастрофирания оттам. Говореха на шофьора. Но кой бе той?

— Жив е! Още е жив! — провикна се един санитар. — Един мъж! Още диша!

Затичах се към купчината ламарини, които бяха останали от мерцедеса след преобръщането по урвата, за да погледна отблизо загадъчния шофьор. Кой беше той? Дали щеше да разговаря с мен? За миг спрях, колкото да си поема дъх от лудешкото спускане, и се зачудих как би могъл да оцелее при подобно главоломно сгромолясване! Предполагаше се, че Вълка е корав мъжага, но чак толкова?

Размахая полицейската си карта и френските полицаи, заобиколили мястото на катастрофата, ме пуснаха да продължа напред.

И тогава го видях. Разбрах кой бе заклещен сред отломките. Макар че не можех да повярвам на очите си. Просто не можех да повярвам на очите си.

Сърцето ми биеше бясно. Мислите ми препускаха със същата главозамайваща бързина. Приблжих към димящите отломки на мерцедеса. Коленичих върху камъните и се приведох напред.

— Аз съм, Алекс — изрекох.

Шофьорът на мерцедеса извърна очи към мен, опитвайки се да ме фокусира. Тялото му още бе приклещено в ламарините. От раменете надолу беше премазан и затиснат. Ужасяваща гледка.

Но Мартин Лодж още не бе издъхнал, макар че животът му вече висеше на косъм. Изглежда, искаше да ми каже нещо, затова се приближих още по-наблизо.

— Аз съм, Алекс — повторих. Извърнах глава, за да доближа ухото си до устните му.

— Всичко беше напразно — прошепна Мартин. — Цялото твое преследване е безполезно. Аз не съм Вълка. Никога не съм го виждал.

В следващите секунди издъхна пред очите ми. Пред погледа на всички онези, които чакаха да узнаят най-важния отговор.

112.

Семейството на Мартин Лодж в Англия веднага бе поставено под полицейска закрила. Знаехме, че ако Вълка заподозре, че жената или дори децата на Мартин знаят нещо, те моментално щяха да се превърнат в негови мишени. Вероятно щеше да ги убие просто така, за всеки случай, или пък защото в този ден специално можеше да поиска да убие някого, за да си поддържа формата.

На следващата сутрин отлетях за Лондон и се срещнах с полицейските шефове в Скотланд Ярд. Особено важен за мен бе разговорът с Джон Мортенсън — началника на Мартин Лодж. Той първо ми съобщи, че никой от оцелелите след експлозиите в голямата вила в Кал Фера не знаел нищо за Вълка. Не подозирали дори за присъствието на Мартин.

— Но все пак има ново развитие по случая. По-точно: появи се ново усложнение — осведоми ме той.

Облегнах се назад в коженото кресло. През прозореца се откриваше чудесна гледка към Бъкингамския дворец.

— Вече нищо, свързано с този случай, не е в състояние да ме удиви, Джон. Кажете ми какво става. Свързано ли е със семейството на Мартин Лодж?

Той кимна. Сетне тежко въздъхна:

— Всъщност всичко започна с Клара Лодж. Или по-точно — Клара Черноховска. Оказа се, че Мартин е бил член на екипа, който е организиран изтеглянето от Русия на един дезертър — Едуард Морозов. Всичко това се случило през деветдесет и трета. По тази разработка Мартин си сътрудничел с американците от ЦРУ, а именно с Джо Кахил, Корки Ханкок и Томас Уиър. Само че въпросният субект не се казвал Едуард Морозов, а неидентифициран от нас руснак, дезертър от КГБ, чието име така и не успяхме да установим. Но аз смятам, че именно той е Вълка.

— Започна да казваш нещо за жената на Мартин — напомних му аз.

— Ами първо, тя не е чехкиня. Емигрирала е в Англия от Русия заедно с онзи руснак, когото сме принудени да наричаме условно Едуард Морозов. Била е помощничка на някакъв шеф в руското КГБ, а освен това е била един от нашите основни източници на информация в Москва. Двата с Мартин Лодж очевидно доста се сблизиха по време на прехвърлянето ѝ на Запад. Той сменил идентичността ѝ, унищожил досието ѝ, а накрая се оженил за нея. Какво ще кажеш за всичко това?

— И тя знае кой е Вълка, как изглежда той! Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Нямаме представа какво знае тази Клара. Тя не желае да разговаря с нас. Обаче би могла да склони да поговори *с теб*.

Облегнах се назад и поклатих глава.

— Защо пък с мен? Та с нея сме се срещали само веднъж.

Мортенсън сви рамене и по устните му пробягна лека усмивка.

— Тя каза, че нейният съпруг ти вярвал. Представяш ли си! Какво, по дяволите, иска да каже с това? Защо ще ти има доверие, след като сте се срещали само веднъж?

За съжаление, нямах никаква представа.

113.

Това, което бе останало от семейство Лодж, се пазеше зорко в едно малко, невзрачно градче, наречено Шептън Малет, намиращо се на около сто и деветдесет километра западно от Лондон. Обкръжено от заоблени хълмове, скътано в една глуха долина, сред зелени ливади и тучни поля... с една дума — идеално укритие.

Семейство Лодж бе настанено в една специално за целта ремонтирана селска къща, разположена на глуха уличка в самия край на градчето. Местността бе съвсем равна и всеки, който би се опитал да се промъкне до сградата, лесно можеше да бъде забелязан от километри. Освен това в съседните бараки бяха разположени войници, всичките до един тежковъоръжени.

Пристигнах там към шест вечерта. Вътре обстановката ми се стори приятна, с много антикварни мебели, но за вечеря със семейството трябваше да се спусна в тесния бункер, изкопан на мястото, където някога е била избата на предишните собственици — някакви местни селяни.

Клара не бе приготвила храната, както бе сторила при първата ни среща край Лондон. Яденето беше ужасно, по-лошо дори от това, което сервират в самолетите.

— Май тази вечер в менюто няма да има „мичана вейце“ — опитах се да поразведря напрегнатата атмосфера.

— Не си забравил нашата закуска в Батърси. Запомнил си дори правилното произношение, Алекс — похвали ме Клара. — Явно си много наблюдателен. Мартин винаги ми повтаряше, че си страхотен детектив.

Щом приключихме с вечерята, децата — Хана, Даниела и Йозеф — бяха изпратени от майка им в техните стаи, за да си приготвят домашните. Самата Клара седна до мен и запали цигара. Пускаше кръгчета и вдишваше дълбоко дима.

— Домашни ли! — удивих се аз. — Тук, тази вечер?

— Това е добре за поддържане на дисциплината. Навиците не бива да се нарушават. Така смятам аз. Значи си бил с Мартин? Кога

умря той? — попита ме тя с помръкнало лице. — Какво ти каза, моля те, разкажи ми.

За миг се замислих, преди да ѝ отговоря. Какво искаше Клара да чуе от мен? И какво трябваше да ѝ кажа?

— Мъжът ти ми призна, че не е Вълка. Вярно ли е това, Клара?

— Какво друго ти каза той?

Помислих си дали да не ѝ споделя, че ми бе говорил за нея и за децата, ала не го сторих. Не исках да я лъжа. Пък и вероятно не бих могъл.

— Не, Клара. Това беше всичко. Нямах много време, само няколко секунди. Той не страда дълго. Стори ми се, че не изпитваше болка. Мисля, че бе изпаднал в шок.

Тя кимна тъжно.

— Мартин смяташе, че мога да ти имам доверие. Макар че в същото време повтаряше, че това бил твой недостатък. Той никога не би казал нещо сантиментално, дори и на смъртния си одър.

Аз се вгледах в тъмнокафявите ѝ очи, които в този миг ми се сториха учудващо оживени.

— А ти какво изпитваше към него, след като знаеше това? — попитах я аз.

Тя се засмя горчиво:

— Именно заради това го обичах толкова много.

Оказа се, че имаше какво да сподели с мен в онази вечер в глухото провинциално английско градче. Тогава започнаха преговорите между нас. Или по-скоро аз само изслушах нейните желания.

— Искам да ми се гарантира напълно безопасно излизане от Англия. Както за мен, така и за децата. Искам нова самоличност, както и да разполагаме с някакви средства, за да преживяваме. Ще ти кажа къде искам да живея, но не точно сега. Това ще го уточним по-късно.

— В Прага ли? — попитах. Или по-скоро беше опит да се пошегувам.

— Не, определено няма да е в Прага, Алекс. Нито пък в Русия. Нито пък някъде в Америка. Ще ти кажа, когато настъпи моментът. Но първо нека да решим какво ще трябва да ти издам, за да ми бъде гарантирано безопасното напускане на Англия.

— О, това е много лесно. Трябва да ни дадеш доста информация, да ни предадеш Вълка. Но можеш ли да го направиш, Клара? Знаеш ли

всъщност кой е той? И къде е? Какво ти е казал Мартин?

Накрая тя се усмихна:

— О, той ми разказа всичко. Защото ме обожаваше.

Частният самолет на Вълка кацна на летището Тетърбъроу в северния край на Ню Джърси. Един черен рейндж ровър го чакаше край пистата, за да го отведе до Ню Йорк — града, който той винаги бе презирал. Движението, както обикновено, бе претоварено, затова преходът от Тетърбъроу до Манхатън му отне толкова много време, колкото бе нужно за самолета му да прелети от Ню Хемпшир до Ню Джърси.

Кабинетът на лекарката се намираше в една масивна сграда от кафяв пясъчник на Шестдесет и трета улица, недалеч от ъгъла с Пето авеню. Вълка паркира рейндж ровъра си и забързано влезе в сградата.

Беше малко след девет сутринта. Не си бе направил труда да провери дали го следят. Не му се вярваше, но дори и да бе така, не можеше да стори нищо. Освен това смяташе, че всичко бе идеално организирано. Както обикновено, имаше план за всякакви варианти.

Дежурната сестра в кабинета по пластична хирургия изпълняваше задълженията и на рецепционистката. Тя и хирургът — изключително способната д-р Левин, щяха да бъдат единствените присъстващи на процедурата. Той бе настоявал да се ограничи медицинският персонал само до тях двете и за целия ден кабинетът да бъде затворен за другите пациенти.

— Ето тук съм подготвила за вас няколко официални документа, за да ги погледнете и подпишете — съобщи му сестрата със скована усмивка. Тя нямаше откъде да узнае кой бе той, но подозираше, че пациентът очевидно има доста сериозни основания да изисква такава секретност. Освен това ѝ бе платено изключително щедро да поеме тази извънредна смяна.

— Не, благодаря, няма да подписвам нищо — отказа ѝ той, мина покрай нея и отиде да се види с д-р Левин. Завари я в малката операционна, където цялото осветление вече бе включено. Но вътре беше много студено.

— Напомня ми за Сибир. За зимата, която прекарах там, в Гулаг — сподели той. — Лекарката се обърна към него. Тя бе чаровна, слаба,

добре запазена жена, вероятно в началото на четиридесетте. Можеше да я изуча, разбира се, още тук, дори без да я попита, но днес не беше в настроение за подобни лудории. Може би по-късно. — Доктор Левин — поздрави я той и ѝ стисна ръката. — Готов съм, но не искам да оставам тук за повече от няколко часа. Затова да започваме. Още сега.

— Но това не е възможно — опита се да му възрази д-р Левин.

Вълка вдигна ръка, за да я принуди да млъкне. Жестът му изглеждаше тъй заплашителен, като че ли наистина се готвеше да я удари. Лекарката потрепна.

— Няма да ми е необходима пълна упойка. Както вече ви казах, аз съм *готов*. Както и вие.

— Господине, нямате представа какво говорите! Планираните за вас процедури включват хирургически манипулации по лицето, врата, повдигане на веждите, както и липосукции. Импланти по челюстите и по бузите. Както и много работа по преоформянето на носа. Повярвайте ми, болките наистина ще бъдат непоносими.

— Не, ще ги изтърпя. Познал съм много по-страшни болки — рече Вълка. — Ще ви позволя да следите на монитора най-важните ми жизнени функции. И повече да няма глупави спорове относно анестезията. А сега ме подгответе за процедурите. Иначе...

— Иначе *какво*? — настръхна д-р Левин. Дребната лекарка се залюля на токчетата си.

— Просто *иначе* — рече Вълка. — Думата включва доста неща, не мислите ли? Включително и болката, която според вас не мога да издържа. А вие самата издържате ли на болка, доктор Левин? Или пък вашите две деца? Ако не се лъжа, имената им са Мартин и Ейми, нали? Или пък вашият съпруг Джералд? Да започваме, защото после ме чакат доста задачи за изпълнение.

Винаги имаше някакъв график.

Винаги имаше план.

Той не изкрещя нито веднъж, дори стон не се изтръгна от гърлото му по време на всички мъчителни процедури. Сцената бе толкова невероятна, че както лекарката, така и сестрата не вярваха на очите си.

Сякаш пациентът им изобщо бе лишен от чувства. Но както често се случваше при операции на мъжете, кръвенето бе обилно и накрая цялото му лице бе обагрено в тъмночервено. Болките, които трябваше да изтърпи заради преоформянето на носа, продължило час и половина, бяха най-мъчителните, особено докато се отстраняваха едри късове от костта и хрущялите, при това дори без местна упойка.

Когато приключи ринопластиката, д-р Левин му каза да не става от операционната маса, но той не се подчини.

Вратът му бе скован и го болеше, лицето му бе покрито с „Бетадин“.

— Не е зле — дрезгаво промърмори той. — Очаквах да е по-лошо.

— Само не си издухвайте носа, поне в продължение на една седмица — настоя лекарката, опитвайки се да запази професионалното си достойнство и донякъде да овладее ситуацията.

Вълка бръкна в джоба на панталоните си и измъкна носната си кърпа. Но веднага след това я върна обратно.

— Само се шегувам — рече той, но след няколко секунди заговори по-сериозно: — Имате ли чувство за хумор, докторке?

— Не бива също и да шофирате — продължи тя. — Това не ви позволявам в никакъв случай. И то не само заради вас, но и заради живота и здравето на другите хора по улиците и шосетата.

— Не, разбира се, не бих си и помислил да застраша живота на другите около мен. Затова просто ще оставя колата си наред улицата, за да я приберат служителите по паркирането. А сега да уредим въпроса с вашето заплащане. Защото вече ми доскуча да говорим.

Докато отиваше да си вземе куфарчето, руснакът леко се олюля и за пръв път се погледна в огледалото. Видя невероятно насиненото си

и подуто лице или поне това, което се виждаше под превръзките.

— Добра работа сте свършили — изрече той и се засмя.

Отвори куфарчето си и измъкна пистолет „Берета“ със заглушител. Застреля смаяната сестра в лицето, два пъти, а после се обърна към д-р Девин, която толкова го бе измъчила допреди малко.

— Има ли още нещо, което мога или не мога да върша? — запита той със зловещ тон, непредвещаващ нищо добро. — Някои последни съвети?

— Не ме убивайте! Заради децата ми... — започна да го моли лекарката. — Знаете, че имам деца.

— Ще им е много по-добре без вас. Или поне така мисля аз, кучко. Обзалагам се, че ще се съгласят с мен.

Застреля я в сърцето. *Милостиво убийство*, каза си той, особено след всичките мъчения, на които го бе подложила. Освен това просто не я харесваше, лишена бе от всякакво чувство за хумор.

Накрая Вълка напусна кабинета и се насочи към своя рейндж ровър. Мислеше си само за едно: сега никой не знаеше как изглежда. Нито един човек в целия свят.

Тази мисъл го накара да се засмее почти неконтролируемо. Това бе неговата част от пъзела.

— Ето го! Той трябва да е!

— Той се смее! Какво му е толкова забавно? Погледни го. Можеш ли да повярваш на очите си?

— Прилича на скалпиран. Все едно някой му е съдрал кожата — промърмори Нед Махони, когато мъжът в сивото палто, с омотано в превръзки лице, излезе от сградата от кафяв пясъчник. — Същински таласъм!

— Нед, не го подценявай! — напомних му аз. — И не забравяй, той е истински вампир.

Наблюдавахме Вълка — или поне мъжа, за когото вярвахме, че е Вълка, — докато излизаше от кабинета по пластична хирургия в Източен Манхатън. Току-що бяхме пристигнали, преди по-малко от минута. Едва не го изпуснахме отново.

— Не се притеснявай, не го подценявам, Алекс. Тъкмо заради това половин дузина екипи от специалния отряд са тук, готови да се нахвърлят върху него. Ако бяхме дошли тук по-рано, можехме да го заловим още там, в хирургическия кабинет.

— Е, добре че поне сега сме тук — кимнах. — Преговорите в Англия бяха доста трудни и сложни. В момента Клара Лодж и децата ѝ са на сигурно място някъде в Северна Африка. А тя изпълни своята част от сделката.

— Значи Вълка има имплантиран на гърба си, под плешката, детектор за проследяване, откакто е дошъл от Русия? Възможно ли е да е истина?

— Ние сме тук, нали? Според Клара Мартин Лодж през цялото време е знаел къде се намира той. Това *гарантираше* живота му.

— А сега какво? Готови ли сме? Ще го арестуваме ли?

— Аз поне съм напълно готов.

Господи, наистина бях готов. Исках, ужасно исках да заловя копелето. Нямах търпение да го погледна в лицето.

Нед Махони заговори на микрофона, закрепен към слушалките му:

— Приближете го. И не забравяйте, че е изключително опасен.
Точно така е, Нед.

Черният рейндж ровър спря пред светофара на кръстовището на Пето авеню и Петдесет и пета улица. От двете му страни се подредиха черни седани. Трети автомобил блокира кръстовището. Агентите наизскачаха от колите. Пипнахме го!

Внезапно от белия хамър, спрян точно *пред* рейндж ровъра, изригна автоматен откос. Вратите на хамъра се разтвориха широко. Оттам стреляха като луди трима мъже с къси автомати.

— Откъде, по дяволите, се взеха тези? — изкрещя Нед Махони в микрофона си. — Всички да залегнат!

Вече се бяхме измъкнали от нашата кола и тичахме към мястото на престрелката. Нед стреля и улучи един от бодигардовете на Вълка. Аз улучих втория, третият остана без прикритие.

Междувременно Вълка се измъкна от своя рейндж ровър и хукна надолу по Пето авеню, прикривайки се зад многото автомобили, задръстили уличното платно. Заради превръзките по лицето си имаше вид на ранен в престрелка. Хората по тротоарите, ужасени от изстрелите, изпоналягаха. Никой не бе сигурен за живота си — стреляше се буквално от всички посоки. Няколко души крещяха неудържимо, пребледнели от страх. Колко далеч можеше да стигне Вълка в този си вид? В Ню Йорк можеше да стигне доста далече!

Появиха се още стрелци, наизскачали буквално от нищото. Повечето се оказаха негови бодигардове. Със сигурност добре се бе подсигурил. Но дали *нашите* бойци бяха достатъчно?

И тогава Вълка най-неочаквано нахълта в един магазин на Пето авеню. Нед Махони и аз веднага го последвахме. Дори не обърнах внимание що за магазин бе това. Видях само, че бе изискан, лъскав, шикозен, като всички останали.

Тогава Вълка направи немислимото, макар че вече нищо, свързано с него, не можеше да ме изненада. Дясната му ръка замахна силно напред и там някъде във въздуха полетя черен предмет. С ужас видях как се превъртя няколко пъти, преди да падне.

— Граната! — креснах аз. — Залегни! Всички на пода! Граната!

Мощна експлозия разтреса големия магазин и моментално изби широките стъклени витрини. Почти всички купувачи на партера бяха ранени. Димът бе ужасно гъст и черен. Всички се разпищяха, включително и продавачите зад щандовете.

Но не изпуснах от поглед Вълка, нито за миг. Независимо какво щеше да направи, независимо от разрушенията, които щеше да причини, този път нямаше да се измъкне. Залогът бе прекалено голям. Той бе човекът, който държеше целия свят като свой заложник. И вече бе причинил смъртта на хиляди хора.

Нед Махони се втурна по една пътека, а аз — по друга. Вълка сякаш се бе насочил към изхода на страничната улица. Вече бях изгубил ориентация къде точно се намирахме — Петдесет и пета улица или Петдесет и шеста?

— Няма да се измъкне! — извика ми Нед.

— Ще го стигнем! На всяка цена! — креснах аз.

Наистина сега бяхме все по-близо до него и дори можех да виждам лицето му — с всичките онези превръзки, ожулвания и подутини. Изглеждаше още по-свиреп, отколкото си го бях представял. По-лошо: имаше вид на напълно отчаян тип, способен на всичко. Но ние вече знаехме това.

— Ще ви избия! — изкрещя той.

Нито Махони, нито аз му отговорихме. Продължихме да напредваме към него. Но не се усъмнихме в думите му.

Той сграбчи едно малко русо момиченце от ръцете на някаква жена, може би детегледачка.

— Ще го убия! Ще убия това малко момиче! Тя вече е *мъртва!* Ще я очистя! Ей сега!

Продължихме да напредваме.

Той притисна малката към гърдите си. Кръвта му капеше върху нея. Момичето пишеше като побесняло, мятайки се в ръцете му.

— Ще я убия...

Двамата с Нед стреляхме едновременно. Проехтяха два изстрела и Вълка се строполи назад, отслабил стоманената си хватка около момичето. То падна на пода, сетне се изправи и побягна, пищейки.

Същото стори и Вълка — стрелна се към най-близката врата и оттам изскочи на улицата.

— Има бронирана жилетка! — предупреди Нед Махони.

— Тогава следващия път ще се прицелим в главата му — обещах аз.

118.

Преследвахме го по Петдесет и пета улица, в източна посока, заедно с двама от нашите агенти и още двама от нюйоркската полиция. Ако някой от бодигардовете на Вълка бе оцелял след кървавата баня на Пето авеню, той би трябвало да му е изгубил дирите след суматохата в магазина. Наоколо не се виждаше никой.

При все това Вълка имаше вид на човек, който много добре знае какво върши. Как бе възможно това? Нима бе планирал всичко? Не, вероятно не би могъл — затова съвсем скоро щяхме да го заловим. Не можех и не исках да вярвам, че отново щеше да се окаже напразно. Не го изпускахме от очи. Сега той тичаше право пред нас.

Внезапно изви и се шмугна в някаква сграда от червени тухли, висока десетина етажа. Дали познаваше някого там вътре? Или имаше резервно укрытие? Или пък бе само поредният капан? Или...

Вътре имаше охрана. По-точно — доскоро бе имало. Униформеният пазач лежеше мъртъв, по лице, сред локва кръв върху бляскавия мраморен под.

Асансьорите до един се оказаха заети. Светеха всичките им червени лампи с номерата на етажите — осмия, четвъртия, третия — и всички се изкачваха *нагоре*.

— Не може да се измъкне оттук. Това поне е сигурно — задъхано изрече Нед Махони.

— Няма откъде да знаем това, Нед.

— Но той не може да лети, нали?

— Не, не може. Но, кой по дяволите, ще се досети какво друго е способен да направи. Не вярвам да е дошъл тук без причина.

Нед Махони заповяда по радиостанцията на агентите да го изчакат пред вратите на всеки от асансьорите, след което да се заемат с пълното претърсване на цялата сграда — етаж по етаж, от долу до горе. Докладваха му, че от централата на нюйоркската полиция вече изпратили попълнения. Скоро тук щяха да пристигнат две дузини ченгета. А после още стотина. *Вълка беше в сградата.*

Двамата с Нед Махони хукнахме нагоре по стълбите.

— Но къде отиваме? Докъде ще се изкачваме?

— До покрива! Това е единственият възможен изход за него.

— Наистина ли мислиш, че той предварително е съставил този план? Но как е възможно, Алекс?

Поклатих глава, нямаше начин да го знам. Знаех само, че той кървеше, че силите му го напуснаха. Може би дори вече е изпаднал в делириум. Или може би наистина имаше план? По дяволите, досега винаги бе имал планове за всякакви варианти.

И така, ние продължихме със сетни сили нагоре и все нагоре. Най-горният етаж се оказа деветият, но ние не видяхме Вълка да се измъква от стълбището. Набързо проверихме офисите, но никой не го бе виждал — а те сигурно щяха да го запомнят, след като сега бе такава впечатляваща гледка.

— Отзад! Там има стълби, водещи към покрива! — извика ми някой от офиса на някаква адвокатска кантора.

Нед Махони и аз заизкачихме още стъпала, а после се спряхме, озовали се навън, сред ярката слънчева светлина. Никъде нямаше и следа от Вълка. На покрива имаше някаква едноетажна конструкция, приличаше на кула.

Опитахме да отворим вратата ѝ, но беше заключена.

— Все трябва да е някъде тук. Освен ако не е скочил от покрива — затюхка се Махони.

И тогава го видяхме да наднича иззад кулата.

— Не съм скочил, господин Махони. Освен това нали ви казах да не се занимавате повече с този случай. Мисля, че бях пределно ясен. А сега пуснете оръжията. И двамата.

Пристъпих напред:

— Аз доведох тук Нед!

— Разбира се, че си ти. Нали си неуморим, не се предаваш лесно. Неуморният доктор Крос! Но тъкмо затова си толкова лесно предвидим. И толкова полезен за моите планове.

Внезапно един от нюйоркските полицаи изскочи през същата врата, водеща към отвора на покрива, откъдето се бяхме появили и ние. Той видя Вълка и веднага натисна спусъка.

Улучи го в гърдите, но това не го спря. Очевидно носеше бронирана жилетка, нямаше друго обяснение. Руснакът изрева като ранена мечка и се нахвърли върху полицаия, размахвайки ръце.

Сграбчи го през кръста и го вдигна нагоре. Двамата с Нед не можехме да сторим нищо. В следващия миг полицаят вече летеше от покрива.

Вълка се затича към другия край, сега вече наистина имаше вид на напълно обезумял. Какво се готвеше да стори? И внезапно, като светкавица, една мисъл прониза мозъка ми: съседната сграда, откъм южната страна на тази, бе достатъчно близо, така че той можеше да скочи върху нейния покрив. Тогава видях от запад да приближава един хеликоптер. За него ли бе изпратен? Това ли беше резервният му план за бягство? Не позволявай това да се случи!

Завтекох се след него. Нед Махони ме последва.

— Спри! Спри веднага! Стой там!

Но той тичаше като обезумял, криволичейки на зигзаг, отдалечавайки се все повече и повече от нас. Стреляхме по него, но първите ни изстрели не го улучиха.

И тогава той съвсем ни смая: буквално литна във въздуха, разперил и двете си ръце като птица, право към отсрещния покрив.

— Копеле проклето, не! — изкрещя с все сила Нед. — *Не!*

Спрях да тичам и приклегнах запъхтян, опитвайки се, колкото бе възможно, да се прицеля по-точно, преди да изстрелям четири куршума на един дъх.

Вълка продължи да размахва крака, сякаш тичаше във въздуха, но после започна да пада. Ръцете му все пак докоснаха ръба на покрива на отсрещната сграда. Или поне само пръстите му.

Двамата с Нед Махони се втурнахме към края на нашия покрив. Можеше ли Вълка да се измъкне и този път? Досега винаги успяваше да отърве кожата си. Но не и този път — знаех, че го бях улучил в гърлото. Сега се давеше в собствената си кръв.

— Падни долу, шибан мръсник! — закрещя Нед към него.

— Този път няма да се измъкне, Нед — обадох се аз зад гърба му.

И наистина не успя. Тялото на руснака започна да пада. Странно, но той не се съпротивляваше, не издаде нито звук, нито веднъж не изкрещя.

Нед Махони отново се развика подир него:

— Върви в ада, вълчо изчадие!

Падането приличаше на забавен кадър от филм, но накрая той наистина тупна върху алеята между сградите. Дочу се тъп звук. Останах задълго загледан в смазаното му тяло, в омотаното му в превръзки лице и за пръв път от доста дълго време насам изпитах облекчение. Усещах се изпълнен с възторг. Пипнахме го най-последно, а той си заслужаваше да умре така, премазан като насекомо, като хлебарка, там долу, на паважа.

Тогава Нед Махони започна да ръкопляска, да крещи и да танцува като полудял. Не се присъединих към него, но отлично разбирах какво изпитваше в този миг. Онзи там долу, на улицата, изцяло бе заслужил съдбата си.

— Странно, но той не изкрещя нито веднъж — промърморих аз. — Не ни достави дори това удоволствие.

Махони само сви широките си рамене.

— Не ми пука дали се е признал за победен или не. Ние сме тук, горе, а той е там, долу, сред уличните боклуци. Може би все пак има справедливост на този свят. Е, кой знае, може пък и да няма —

философски заключи Нед и се засмя. Прегърна ме и силно ме притисна към себе си.

— Ние победихме! — казах му аз. — По дяволите, Нед, приятелю, най-после победихме!

Ние победихме!

На следващата сутрин отлетях обратно към Куонтико с хеликоптера „Бел“, придружаван от Нед Махони и още няколко души от неговия чудесен екип. Всички отпразнувахме победата си над Вълка, когато се събрахме в главната квартира в Куонтико. На мен обаче ми се искаше час по-скоро да се прибера у дома. Бях предупредил мама Нана да не пуска децата на училище, за да мога да отпразнувам тази победа сред най-близките си.

Почувствах се облекчен едва след като изминах с колата по-голямата част от разстоянието от Куонтико до Вашингтон. Когато най-после спрях колата пред нашата къща, започнах да се чувствам почти като нормален човек. Или поне донякъде заприличвах на себе си. Но странно... защо никой не излезе да ме посрещне на верандата. Нито Нана, нито хлапетата бяха разбрали, че съм си дошъл. Реших да се възползвам от това и да ги изненадам.

Ние победихме!

Предната врата не бе заключена. Влязох вътре. Няколко лампи светеха, но не се виждаше жива душа. *Да не би пък да са решили да ме изненадат?*

Прокраднах се до кухнята, пристъпвайки съвсем тихо на пръсти. Лампите светеха, на масата бяха подредени чиниите и приборите за хранене, но и там нямаше жива душа.

Крайно озадачаващо. Дори плашещо. Само котката Роузи се измъкна отнякъде, довлече се до мен и се отърка в крака ми.

Най-после не издържах и се провикнах:

— Върнах се! Татко е у дома. Къде сте всички? Войната свърши и аз се прибрах при вас.

Изтичах на горния етаж, ала и там не заварих никого. Проверих, да не би да са ми оставили някаква бележка. Нищо.

Забързано се спуснах отново на долния етаж. Огледах отзад, откъм двора, после излязох пред къщата на Пета улица и се заозъртах.

Никъде не се виждаше жива душа. Къде може да са се дянали Нана и децата? Нали знаеха, че си идвам?

Отново влязох вътре и позвъних на няколко места, където можеха да се намират. Нана почти винаги ми оставяше бележки, ако излизаше някъде с хлапетата, дори да бе само за час-два.

Внезапно ми прилоша. Изчаках още около час и половина, преди да се свържа с някои от колегите в Хувър Билдинг, като започнах с Тони Удс от директорския етаж. Междувременно отново огледах всичко отвън около къщата, но не открих нищо подозрително.

Пристигна екип от нашата техническа служба и малко след това един от тях ме потърси в кухнята:

— В градината има отпечатъци от обувки, вероятно мъжки. Открихме още, че наскоро в къщата е внесена кал. Може да са били някакви доставчици по домовете, но поне едно е сигурно: следите са пресни.

Това бе всичко, което успяха да открият през този следобед. Никаква друга следа, никаква улика.

Сампсън и Били се отбиха привечер при мен. Седяхме заедно и чакахме поне някой да позвъни по телефона, да се появи на прага или каквото и да е. Стига да ми вдъхнеше някаква надежда. Но нито телефонът звънна, нито някой потропа на входната врата. Нищо не се случи до два през нощта. Накрая Сампсън си тръгна. След още десетина минути Били също ме напусна.

Останах буден през цялата нощ, но нямаше никаква вест от Нана и децата. Говорих с Джамила по мобилния телефон и това малко ме поуспокои. Но вече никой не можеше да ми помогне.

Рано на следващата утрин стоях пред входната врата, с очи, зачервени от безсънната нощ, и се вирах из улицата. Осъзнах, че това винаги е бил най-ужасният ми страх — да съм сам, без нито един близък, докато тези, които най-много обичам, са в опасност.

Ние загубихме.

121.

Имейлът се получи чак на петия ден. Едва събрах сили да издържа и да го дочета до края му. Искаше ми се да скъсам на парченца листа, на който ми го донесоха разпечатан. Там пишеше:

Изненада, скъпо момче!

Всъщност съвсем не съм чак толкова жестока или безсърдечна личност, колкото си мислиш. Истински жестоките и неразумни личности, тези, от които всички би трябвало да се боим, живеят най-вече в твоите Съединени щати и в Западна Европа. Парите, които сега притежавам, ще помогнат да ги спрем, да обуздая безумната им алчност. Можеш ли да повярваш на това? Ще трябва да повярваш. Пък и защо не? Защо не, по дяволите?

Благодаря ти за всичко, което стори за мен и за Хана, Даниела и Йозеф. Задължени сме ти, а аз винаги си плащам дълговете. За мен ти си едно нищожество и нищо повече. Семейството ти ще се върне днес, така че ще бъдем квит. Никога повече обаче няма да ме видиш. Нито пък аз искам да те виждам. Защото ако се видим, ти ще трябва да умреш. Обещавам ти, че ще спазя думата си. Както винаги.

Клара Черноховска, Вълка

122.

Не можех да оставя нещата просто така, не можех и нямаше да го направя. Вълка бе нахлул в дома ми, бе отвлякъл семейството ми, макар че после ми го върна невредимо. Каква бе гаранцията, че този кошмар нямаше да се повтори.

През следващите няколко седмици изпробвах на практика, при това доста усилено, новите взаимоотношения на сътрудничество, установени между ФБР и ЦРУ. Подложих Рон Бърнс на още по-голямо напрежение от досегашното. Повече от десетина пъти посетих главната квартира на ЦРУ в Лангли; разговарях с всеки — от младшите аналитици до новия директор на агенцията — Джеймс Дауд. Исках да узная всичко за Томас Уиър и онзи агент на КГБ, на когото той навремето бе помогнал да се измъкне от Русия. С една дума: исках да знам всичко, което те знаеха. Дали бе възможно? Съмнявах се, ала въпреки това не се отказах от опитите си.

Така се стигна до деня, в който ме извикаха в кабинета на Бърнс. Когато пристигнах, го заварих с новия директор на ЦРУ да ме чакат в конферентната зала. Още от прага долових, че нещо се бе случило. То, разбира се, можеше да е хубаво, но можеше и да е много лошо.

— Влизай, Алекс — покани ме Бърнс сърдечно, както често се случваше, когато ме викаше в кабинета си. — Трябва да поговорим.

Пристъпих вътре и седнах между двама от старшите агенти, които имаха толкова уморен вид, сякаш току-що бяха приключили някаква много продължителна и трудна работна среща. Но за какво бе всичко това? Заради Вълка ли? Или за нещо друго, което засега поне въобще не би могло да ме заинтересува?

— Директор Дауд желае да сподели нещо с теб — рече Бърнс.

— Така е, Алекс — започна Дауд.

Той бе правист от Ню Йорк, което бе доста неочакван избор за поста директор на ЦРУ. Беше започнал кариерата си в нюйоркската полиция, а после — в продължение на няколко години — се бе отдал на много по-рентабилната частна практика. Според слуховете през

тези негови години можело да се открият неща, които никой от нас не знаеше или не искаше да узнае.

— Така се случи, че днес имах повод да дойда тук от Лангли — обясни той. — И срещата се оказа много полезна. Не зная дали ти е известно, но ние посветихме доста време и усилия, за да изясним всичко свързано с директор Уиър.

Дауд погледна към Бърнс.

— Веднага трябва да потвърдя, че той винаги е служил така, че да бъде за пример. Все пак проверки от подобен вид в старите архиви не се оценяват благоприятно от някои сред по-старите наши колеги в Лангли, Вирджиния. Но честно казано, пет пари не давам за техните оценки. Един руснак, Антон Християков, бил завербуван, а впоследствие — през 1990 г. — бил изтеглен от Русия. Именно той е бил Вълка. Вече сме напълно сигурни в това. Прехвърлили го в Англия, където се срещнал с няколко агенти, включително и с Мартин Лодж. После го скрили в една къща извън Вашингтон. Неговата идентичност била известна само на шепа хора. Обаче повечето от тях сега са мъртви, включително и Томас Уиър. И накрая го преместили в един град по негов избор — Париж, където му организирали дългоочакваната среща със семейството му: майка му и баща му, съпругата му и двамата му синове, единият от които тогава бил на дванадесет, а другият на осем години. И така, те заживели, Алекс, на две пресечки от Лувъра, по-точно на една от улиците, които бяха разрушени преди няколко седмици. Цялото му семейство е било ликвидирано през деветдесет и четвърта, но не и самият Християков. Предполагаме, че този атентат бил организиран от руснаците, но не можем да го твърдим със стопроцентова сигурност. Само че по някакъв начин е изтекла информация, че той живеел в Париж. И това достигнало до някого, който не искал Християков да *остане* жив. По всяка вероятност нападението срещу семейството му било извършено на един от мостовете над Сена. На същия мост, който бе взривен от Вълка.

— Той обвинил ЦРУ и Томас Уиър — намеси се Бърнс. — Освен това обвинил и правителството в съучастие. Може би след всичко това е започнал да полудява... никой не знае какво точно е станало. Присъединил се към мафията и бързо взел да се издига. Тук, в Америка, вероятно в Ню Йорк.

Бърнс млъкна. Дауд също не добави нещо към казаното. И двамата ме загледаха втренчено.

— Значи не е Клара. Какво друго ни е известно за този Християков?

Дауд вдигна ръце.

— Има някакви сведения в нашите архиви, но са доста оскъдни. Той е бил познат на неколцина от водачите на мафията, но те също вече са мъртви. Може би само сегашният шеф на Червената мафия в Бруклин знае нещо повече. Съществуват възможности и за контакт в Париж. Освен това имаме двама информатори в Москва.

Поклатих глава.

— Никак не се вълнувам от това колко време и колко усилия ще отнеме. Искам го. Затова по-добре ми разкажете всичко за него.

— Бил е много привързан към синовете си. Може би заради това е пощадил твоето семейство, Алекс — обади се Бърнс. — Както и моето.

— Не посегна на семейството ми само да покаже, че може да прави с хората каквото си пожелае. За да ни демонстрира за пореден път колко ни превъзхожда.

— Има навик да стиска гумена топка в дланта си — спомена Дауд. — Черна.

Отначало не схванах какво ми каза, но той поясни:

— Един от синовете му подарил на Вълка черна гумена топка. Това се случило, преди момчето да загине. Нещо като подарък за рожден ден. В един от нашите архивни документи се споменава, че Християков стискал тази топка винаги, когато се разгневявал. Освен това се уточнява, че харесвал мъжете с бради. Според слуховете след смъртта на жена си повече не се е женил. Това са всичките подробности, с които разполагаме, Алекс. Толкова успяхме да открием. Съжалявам.

Също и аз, но това нямаше значение. Трябваше да го заловя.

Той стиска гумена топка.

Харесва брадите.

Семейството му е било избито.

123.

Шест седмици по-късно отново заминах за Ню Йорк — това бе моето пето поред посещение там през последните няколко месеца. Целта ми този път обаче бе да се срещна с Толя Биков, за когото имахме сведения, че през последните години се е затвърдил като неоспорим шеф на всичките банди от Червената мафия в Ню Йорк, особено в района около Брайтън Бийч. Още когато е действал, преди много години, в Москва, той бил водеща фигура в тамошната мафия, а след емигрирането си в Америка се сдобил с още по-голямо влияние.

И така, в един слънчев ден, когато времето бе необичайно топло за сезона, Нед Махони и аз поехме към Мил Нек — усамотена местност край Голд Коуст в Лонг Айланд. Последните километри от пътя изминахме по някакви доста тесни и неравни шосета сред гъсти гори, без никакви други следи от човешко присъствие.

Пристигнахме в имението на Толя Биков заедно с още десетина от нашите агенти. Не бяхме предупредили домакина за това посещение, но носехме със себе си прокурорско разрешение за обиск. Навсякъде около входа и оградата на имението бяха разпръснати бодигардовете на Толя Биков, при това толкова начесто, че аз не можех да не се запитам как можеше този мафиотски бос да живее сред подобно застрашаващо обкръжение. Може би всичко това се дължеше на страха, че никак не е лесно да оцелееш, след като взимаш най-важните решения за разпределението на богатствата на Червената мафия в Ню Йорк.

Къщата беше много голяма — масивна триетажна сграда в колониален стил. От нея се разкриваше невероятно красив пейзаж към морския бряг на щата Кънектикът. Зад сградата видях плувен басейн, с изкуствен водопад към него, а по-нататък към брега имаше пристан за яхти и работилница за ремонта им.

Биков ни прие в кабинета си. Изненада ме колко уморен и стар изглеждаше. Имаше малки очички, като мъниста, които едва се забелязваха сред подпухналото му тлъсто лице. Беше много пълен, с

тегло може би не по-малко от сто и тридесет килограма. Дишаше трудно и страдаше от силна суха кашлица.

Вече бях уведомен, че не говори английски.

— Искам да узная нещо повече за един мъж, когото всички наричат Вълка — заявих аз, след като седнах срещу него край една широка дървена маса. Превеждаше един от нашите агенти от нюйоркската централа на ФБР, млад мъж от руски произход.

Толя Биков се почеса по врата, после заклати глава и накрая замърмори някакви думи на руски през стиснатите си устни.

Нашият преводач слушаше внимателно, след което се обърна към мен.

— Той каза, че само си губите времето, както и че прахосвате напразно и неговото време. Защо не си тръгнете още сега? Знаел за Вълка само от приказката „Вълкът и седемте козлета“. Никакви други вълци не му били известни.

— Няма да си тръгнем. Всички ние, искам да кажа както ФБР, така и ЦРУ, няма да оставим на мира господин Биков, ще проверим всичко за неговия бизнес в Америка, докато не се доберем до Вълка. Преведете му го, но дословно.

Агентът заговори на руски, ала Толя Биков просто се изсмя в лицето му. Сетне руснакът изломоти още нещо неразбрано. Дочух само, че по едно време спомена нещо за Крис Рок^[1].

— Той каза, че сте по-смешен дори от Крис Рок. Много го харесвал, но най-вече му допадали политическите комедианти.

Изправих се, кимнах на Толя Биков и излязох от стаята. Не бях очаквал кой знае колко много от първата ни среща. Тя бе по-скоро за запознанство. Щях да се върна, ако се наложеше, ще се връщам отново и отново. Защото това бе единственият случай, по който работех сега. Пък и се бях научил вече да бъда търпелив.

Ужасно търпелив.

[1] Американски киноартист, чернокож, нашумял с ролите си в „Полицайте от Бевърли Хилс-II“, „Доктор Дулитъл“, „Изкуствен интелект“, „Бумеранг“, „Смъртоносно оръжие — IV“. — Б.пр. ↑

След броени минути напуснах голямата къща. Редом с мен крачеше Нед Махони. Смеехме се, докато си припомняхме как премина първият ни разговор с Толя Биков. По дяволите, можеше поне да се посмеем!

И тогава зърнах нещо. В първия миг не повярвах на очите си, затова се извърнах леко и отново го видях.

— Нед, за бога, виж!

— Какво? — Той извърна глава наляво, после надясно, ала явно не бе видял това, което виждах аз.

Тогава се затичах напред, въпреки че от вцепенението краката ми бяха като подкосени.

— Какво? Алекс, какво става? — извика Нед Махони след мен. — Алекс?

— Това е той! — изкрещях в отговор.

Очите ми бяха приковани в един от намръщените бодигардове на Толя Биков. С черно сако и черна риза, но без палто. Беше застанал под един вечнозелен храст и внимателно ни наблюдаваше. Сведох поглед към дланта му.

В ръката си държеше черна гумена топка, доста стара. Непрекъснато я стискаше. Нито за миг не се усъмних — просто бях сигурен, — че това бе същата онази черна топка, която е била подарена на Вълка от сина му малко преди момчето да загине. Мъжът с топката имаше брада. Очите му бяха приковани в моите.

И тогава той се затича.

Изкрещях назад към Нед:

— Това е той! Вълка!

Втурнах се с все сили през моравата, но сега поглъщах метрите, които ни делиаха, много по-бързо, отколкото тичах допреди малко. Разчитах на Нед, че няма да изостане много след мен.

Видях как руснакът скочи в една яркочервена спортна кола и веднага посегна да включи запалването. *О, не! Господи, не!*

Успях някак си да се добера навреме и се метнах на предната седалка до него, преди той да подкара колата. Халосах го по лицето с един къс, но адски мощен прав удар. Кръвта му мигом бликна и заля черната му риза и черното му сако. Знаех, че съм му счупил носа. Но за всеки случай го цапардосах отново, само че този път в челюстта.

После отворих вратата откъм неговата страна. Той ме погледна със студените си, умни очи. Очи, каквито никога дотогава не бях виждал — самотни, мрачни. Вълчи очи. Като на някое нечовешко създание, както го бе нарекъл френският президент.

Това ли беше *истинският* Толя Биков? За мен вече нямаше значение. Той беше Вълка — виждах го в очите му, в самоувереността му, в арогантността му, но преди всичко в омразата, струяща от него, омраза към мен и към всички останали на този свят.

— Топката — рече той. — Знаел си за топката. Синът ми я подари. Моите поздравления за проникателността.

По устните му се плъзна някаква странна полуусмивка, след което захапа силно нещо в устата си. Веднага разбрах какво означава това. Отчаяно се опитах да разтворя стиснатите му челюсти. Но въпреки всичките ми усилия те си оставаха здраво стиснати. След което изведнъж очите му станаха съвсем бели, невероятно уголемени и изпълнени с нечовешка болка. Отрова, беше поел отрова.

Тогава устата му се разтвори инстинктивно и той изрева с все сила. Бяла пяна и слюнки се пръснаха от устните му и се стекоха по брадичката му. Изрева още веднъж, после тялото му се разтrese в предсмъртни конвулсии. Отдръпнах се от тресящата му се снага.

Вълка започна да се дави. Ръцете му се впиха в гърлото. Агонията му продължи още няколко адски минути, след което всичко свърши и аз повече нямаше какво да правя, освен да го гледам ужасен.

Вълка издъхна на предната седалка на един от любимите си скъпи спортни автомобили.

Когато всичко свърши, аз се наведох и взех гумената топка, изпаднала от десницата му. Прибрах я в джоба си. Убийците, които бях заловил, го наричаха трофей.

Всичко бе свършило и вече можех да се прибера у дома. Трябваше да помисля за много неща, да променя живота си. Но не можех да се отърся от неприятното и натрапчиво прозрение: *вече и аз започнах да събирам трофеи.*

В този миг обаче ме завладя друга, много по-важна, мисъл — за Деймън, Джени, малкия Алекс, Нана.

И за дома.

Вълка е мъртъв. Видях го как умира.

Продължих да го повтарям, докато най-накрая повярвах.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.